

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Scott, Walter.; af Walter Scott ; Overs. efter
den engelske Original ved Simon Meisling.

Titel | Title:

Sanct Valentine's Dag eller den smukke Pige i
Perth

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : A. Soldin, 1828-1829

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sanct Valentine's Dag,
eller
den smukke Pige i Perth,
af
Walter Scott.

Oversat efter den engelske Original

ved

Dr. phil. S. Meisling,
- Professor og Rector for Helsingørs lærde Skole.

Første Bind.

Kjöbenhavn.

Forlagt af Boghandler N. Söldin,
Fortunstrædet No. 148.

1828.

Sanct Valentine's Dag

eller

Den smukke Pige i Perth.

Förste Kapitel.

Bed Tay, den skotste Flod, en Romer stod,
Og stolt han raabte: "See vor Tiberflod!"
Dog saadant Pral gjengjælder Skotten ei;
For usjel Tiberstrøm han bytter aldrig Tay.

Dersom man vilde anmode en fremmed, men indsigtsfuld, Reisende, om at udpege den Egn i Skotland, som forekom ham meest afvejlende og udrustet med den høieste Grad af Ynde, da er det høist rimeligt, at han vilde nævne Grevskabet Perth. Endogsaa den, som er født i en Naboeegn, vil sikkerligen give dette District den anden Rang, om endogsaa Partiskhed for hans Hjemstavn kan forlede ham til at give Fødestædet den første Priis; og just derved vil han give Indvaanerne i hine Egne den fuldkomneste Ret til at paaastaae, at Perthshire — naar man ikke vil dømme partiff — er den deiligste Deel af

Skotland. Det er allerede længe siden, at Lady Mary Wortley Montague, med den fine Smag, som viser sig i Alt, hvad hun skrev, yttrede den Formening, at den interessanteste Deel af ethvert Land, og det Partie, som lægger den yndigste Afvegling i Naturskønheder for Dagen, findes der, hvor en Bjergrad skraaner venligen ned mod en Mark eller mod en jævnere Flade. I Perthshire er det, at man finder, om just ikke de høieste, idetmindste de meest pittoreske, Fjelde; og ud af denne Klippeegn bane Floderne sig en Wei med den vildeste Strøm og i de forunderligste Slyngninger. Foroven ere Værter, som tilhøre et rigere Klima og en mildere Jordbund, blandede med Alt, hvad man finder alene paa Fjelde; medens Skove, Lunde, samt Tyfninger, i det mægtigste Omfang, strige fra Foden af Høien op ad de bratte Sider, og slynge sig trint om de farligste Uffspring. Det er i disse, af Naturen saa yndede, Egne, at den Reisende vil finde hvad Gray, eller en anden af vore Digtere siger: "Her hviler Skønhed op til Nædsels Barm".

Just formedelt sin fordeeltige Beliggenhed, viser denne Provinds tillige en Afvegling af den meest indtagende Art. Dens Damme, Lunde og Fjelde kunne fraae sig mod Alt, hvad Høilandet kan i samme Art være istand til at frembyde; medens Perthshire paa samme Tid, foruden sin romantiske Skønhed, frembyder mangfoldige velbeboede Egne, som ihenseende til Jordens Frugtbarhed kunne maale sig med det herlige Engelland selv. Perthshire har desuden været Scenen for mangt et Eventyr og mangen ridderlig Daad, hvoraf Nogle ere af Bigtighed for Historien, medens Andre alene for Digteren og Fortælleren, hvilke Begivenheder have holdt sig ved Traditionen indtil vor Tid. Det var i disse Dale,

at Saxeren fra Sletten og Gacleren fra Fjeldet havde mangan fortvivlet og blodig Kamp, i hvilken det ikke var let at afgjøre, om Seiren tilhørte det jernpantserede Hestfolk fra Dalen eller Stammerne, i deres skotske Dragte, fra Klippen.

Perth, som er saa berømt for sin skjønne Beliggenhed, er en Stad af betydelig Ælde, ja gammel Tradition tillægger den endogsaa Æren at være bygget af Romerne. Denne feirrige Nation, siger man, gjenskjendte Tiberen i den langt stærkere og mere seilbare Tayflod, ja den store Slette, som er noksom bekjendt under Navnet af the north inch, havde, som de selv erkjendte, en mærkelig Liighed med campus Martius. Staden var ofte et Opholdssted for vore Konger, og uagtet der ikke var bygget noget egentligt Slot, fandt disse dog, at Cisterzienser-Klosteret var rummeligt nok til at modtage deres Hof; og her var det, at Gowrie's hemmelighedsfulde Sammensværgelse fandt Sted, skjøndt Scenen nu for nylig er tilintetgjort, fordi man har nedrevet den gamle Bygning, hvor Tragødien blev spillet.

En af de skønneste Udsigter, som Engelland, eller rettere sagt, Verden, kan afgive, er (eller som vi snarere burde sige) var fra en Plet, som kaldes the Wicks of Beglie, en Art Fordybning, hvortil den Reisende kommer efterat have tilbagelagt en lang Tour fra Kinross gennem et udstrakt, men ikke fornøieligt, Strøg. Det er herfra, hvor der dannes et Pas over Toppen af den betydelige Bjerghøide, som han allerede har bestøget, at Vandringsmanden kan overse den mægtige Dal om Tayfloden, som skyder sig tvært igjennem den, med sin store og drotlige Strøm. Derfra seer han Perth, med

dens tvende, vidt udstrakte Markflader med dens Kirkespire og Taarne, Høiene ved Monterieff og Kennoul, som sagteligen hæve sig op til maleriske Fjelde, der smukt ere beklædte med Skove; herfra seer han den rige Flodbred, tæt besat med yndige Lystgaarde, og endelig i Baggrunden de uhyre Grampian-Bjerge, som mod Norden danne et Skjerm for det yndige Landskab. Landeveiens forandrede Gang har jo rigtignok, skjønt til Fordeel for den større Samfærsel, tilintetgjort dette prægtige Skuespil, og Landskabet viser sig nu for den Reisendes Die lidt mere enkelt og ikke saa overraskende, uagtet denne gradevise Tilnærmelse heller ikke kan ansees for andet end særdeles behagelig. Men alligevel er der levet, saavidt jeg veed, en Fodstie, ad hvilken man med eet kan træde hen for den deilige Udsigt, og dersom den Reisende vil forlade sin Hest eller sit Kjøretøi, og gaae tilfods omtrent et hundrede Favne, da vil han endnu kunne anstille en Sammenligning mellem Landskabet selv, og det Malerie, hvori jeg har forsøgt at afcopiere det. Men hverken staaer det i min Magt at skildre, eller i hans at modtage, den udsøgte Henrykkelse, som frembringes saavel ved Forbauselse, som ved Glæde, naar dette herlige Skue viser sig just da, naar han mindst havde Haab om at see det.

Jeg vil ikke nægte, at en drengeagtig Henrykkelse udgjorde en stor Bestanddeel af den Fornøielse, som jeg nød ved førstegang at see dette Landskab. Jeg var dengang ikke meget over femten Aar, og, eftersom det var det første Streiftog, som jeg paa egen Haand kom til at gjøre, følte jeg mig ret gjennemglødet af Uafhængighed, som dog kjøledes noget ved den Slags Uengstelighed, hvilken endogsaa den vildeste Dreng maa føle,

naar han førstegang overlades til sin egen regellose Commando. Jeg mindes endnu, hvorledes jeg ubevidst traf i Tøilen, og stirrede hen over det deilige Landskab, ret som om jeg var bange for, at Scenen skulde, ligesom paa et Theater, forandre sig, førend jeg ret nøie kunde faae de enkelte Dele gennemseete, og førend jeg kunde faae mig overbevist om, at det, som jeg saae, var intet Tryllerie. Siden den Time og den Periode ere nu mere end halvtredsfindstyve Aar forløbne; men Virkningen af Synet har holdt sig i min Sjæl; ja dette Skuespil har hævdet sin Plads i mit Minde, som en mærkelig Ting, medens saa Meget, der dog har virket paa min jordiske Skjebne, er gledet ud af min Erindring.

Det er derfor saare naturligt, at jeg, ved at eftertænke hvad jeg kunde paa seligst drage for Lyset til Læserens Underholdning, maatte helst støde paa en Begivenhed, som stod i Forbindelse med de herlige Egne, som gjorde saa dybt et Indtryk paa Unglingens Phantasie. Derved kan jeg maaskee ogsaa bevirke, at den yndige Scene vil bøde lidt paa det mindre Fuldendte i Fortællingen, ligesom Damerne ofte staae i den Formening, at et nydeligt Sæt Porcellainskopper gjør Smagen mere piquant, skjøndt Theen just ikke er den bedste.

Imidlertid falder denne Periode, fra hvilken jeg agter at begynde, noget tidligt, eftersom de Begivenheder, som jeg nu er ifærd med at fortælle, indtræffe i Enden af det fjortende Aarhundrede, da det scotske Scepter blev ført af den ædle, men svage, Johan, som regjerede under Titel af Robert den Tredie.

Andet Kapitel.

Uagtet Perth, som vi allerede have omtalt, kunde prale af en betydelig Skjønhed i den livløse Natur, har den dog til ingen Tid været fattig paa hine levende Skjønheder, som ere mere interessante, men, desværre! tillige mere forgjængelige. At kaldes den smukke Pige i Perth vilde til enhver Tid være en høi Udmærkelse og denne Titel vilde forudsætte en særdeles stor Overvægt i Skjønhed, eftersom der vare Mange, som kunde gjøre Krav paa denne saa misundte Egenskab. Men i hine Lehnstider, til hvilke vi nu ville henlede Læserens Tanke, var qvindelig Skjønhed en Egenskab af langt høiere Bigtighed, end den senere er bleven, efterat Riddertidernes Aand er i saa betydelig Grad bleven tilintetgjort. Hine Riddersmænds Kjærlighed var en Art tilladt Afguderie, og Kjærlighed til Gud var det eneste, som i Theorien blev anseet for at ligne den, men som i Praxis dog sjældent kunde naae den. Til Gud og til sin Dame henvendte man sig i samme Aandedræt, og andægtig Hengivenhed for det smukke Køn var ligesaa nødvendig for Den, som vilde leve i Ridderskabets ægte Aand, som Uerbødighed for det høieste Væsen. Saalænge denne Periode varede, kunde man sige, at Skjønhedens Magt var uden Grændse; og alene ved denne bragtes endogsaa De, som vare af høieste Rang, til at forbinde sig med Saa-danne, som stode ubeskriveligt dybt.

Det var ikke længere siden, end under den næstforegaaende Regent før Robert den Tredie, at Skjønhed alene havde hævet en Qvinde af lavere Rang og mindre agtede Sæder, til at vorde Deeltagerinde af den scotske

Throne, og mangen Pige, mindre snu eller mindre heldig, havde hævet sig til Storhed, skjøndt de forhen blot havde været Medhustruer, hvilket Forhold den Tids Sæder baade undskyldte og forsvarede. Disse Udsigter kunde have smigret en Pige af lavere Rang end Catharina eller Katie, en Datter af den gamle Handskemager Simon, som ialmindelighed blev erkjendt som den smukkeste Ungmø, saavel i Staden, som i dens Omegn. Just hendes Rye, som den deilige Pige i Perth, havde gjort hende til Gjenstand for de unge Ridders Opmærksomhed ved det kongelige Hof, da dette havde taget sit Ophold i Nærheden af Perth; og hun var ogsaa Skyld i, at mange Riddere af den høieste Stand, og berømte fra de herligste Ridderkampe, vare mere lystne efter at vise deres Kunststykker som Ryttere, naar de rede forbi gamle Simon Handskemagers Dør, i den saakaldte Couvrefenstreet, end udmærke sig endogsaa i saadanne Tourneringer, hvor Scotlands ypperste Damer vare, som Tilskuere, Vidner til deres Dygtighed.

Men Simon Handskemagers Datter (som Tilfældet nemlig var i hine gamle Dage med Borgere og Haandværksmænd, hentede ogsaa hendes Fader, Simon, et Tilnavn fra sin Profession) viste ikke nogen synderlig Lyst til at laane Øre til Smiger, som blev sagt hende af Folk, hvis Stilling var høit over den, som hun selv indtog; og, uagtet hun efter al Formodning ikke var uden Følelse for sin personlige Ynde, syntes hun dog, at være tilbøielig til at begrænde sine Erobringer med de Enemærker, som Skjebnen havde afstueket for hendes eget Liv. Overhovedet var hendes Skjønhed mere af den Art, som vi knytte til Sjelen end til Legemet, og, uagtet hendes naturlige Venlighed og Blidhed, var hendes Bæ-

sen dog mere beslagtet med Tilbageholdenhed, end med Munterhed, selv naar hun var i Selskab med sine Jævnaldrende; ja den Tørighed, hvormed hun indfandt sig til Kirketjeneste, fik Udskillige til at troe, at Catharina nærede det hemmelige Ønske, at trække sig tilbage fra Verden, og begive sig selv i det eensomme Kloster. | Men til sligt et Offer, om det ogsaa var paatænkt, var det ikke rimeligt, at hendes Fader, der var anseet som en velhavende Mand, og havde kun den eneste Datter, vilde give sit Samtykke.

Juist af bemældte hendes Fader blev den regjerende Sjønheds=Dronning i Perth opmuntret og bestyrket i den valgte Beslutning, saameget muligt at undgaae de ridderlige Unglingers Artigheder. "Lad dem gaae" sagde han "lad dem gaae, disse Riddere med deres capriolende Heste, deres raslende Sporer, fjerbesatte Huer, og snoede Knebelbarker; de ere ikke af vor Stand, og vi ville ikke lægge an paa at komme i Række med dem. Imorgen er det Sanct Valentine's Dag, da enhver Fugl vælger sin Mage; men ikke vil du faae at see Bogfinken parre sig med Spurvehøgen, ikke Rødhalsen med Glensten. Min Fader var en ærlig Borger i Perth, og kunde bruge sin Naal, saagodt som jeg. Kom der Krig uden for Portene af vor Borgmuur — ned da med Naal, Traad og det lysgule Skind; frem med Hjelmen og Skjoldet fra den mørke Krog, og frem med den lange Landse, som laae i Roe over Kaminen! Viis mig den Stund, da enten han eller jeg vare borte paa den Dag, da Borgerhøvdingen gif Mandtalsbrollen igjennem. Saaledes er vort Liv gaaet hen — vi arbeide, for at fortjene vort Brød; og vi fægte, for at forsvare det. Ikke vil jeg have en Svigersøn, som bilder sig ind, at han er

bedre end jeg. Og hvad nu disse Adels herrer og Rid-
dere angaaer, da er jeg vis paa, at Du vil altid erindre,
at Du er for lav til at werde deres retmæssige Ægteviv,
men for høi, til at være deres uretmæssige Kæstetjerp.
Læg nu dit Arbejde tilside, min Tøs! thi det er Helligaf-
ten; og det vil fløde godt, at vi gaae hen i Kirken til
Aftentjenesten, for der at bede vor Herre, at han vil sen-
de Dig en god Valentine imorgen."

Lagde da nu den skønne Pige i Perth den pragt-
fulde Jagthandske tilside, som hun baldyrede for den naa-
dige Frue af Drummond, og, idet hun iførte sig sin Hel-
ligdagsskjortel, lavede hun sig til at følge sin Fader til
Sortebrødrelosteret, som laae nær ved Courefewstreet,
hvor hendes Fader boede. Paa deres Wei modtog Si-
mon Handskemager, en gammel og agtet Borger i Perth,
som deels var noget tilaars, og deels havde lagt sig en
stor Deel tilbedste, saavel af Gamle som Unge, de Ær-
bødighedstegn, som skyldtes hans blaa Fløiels Kamisol
og hans gyldne Halskjæde, medens Catharina's Skjøn-
hed, uagtet bedækket af hendes Slør, der lignede den
Slags Dameslør, som endnu bæres i Flandern, fik Hu-
erne til at flyve af Hovedet saavel paa Unge, som paa
Gamle.

Alt som Parret bevægede sig fremad, Arm i Arm,
bleve de fulgte af en smuk, rank, ung Mand, i en Art
bevæbnet Jægerdragt. Rigtignok var denne af den sim-
pleste Slags, men dog gav den Leilighed til at vise hans
veldannede Lemmer i deres fulde Skjønhed, ligesom det
smukke Ansigt, som tittede frem under en Mængde frøl-
lede Lokker, bedækket med en lille Skarlagenshue, for-
høiedes endnu mere ved denne Hovedbedækning. Han
havde ikke noget andet Vaaben i Haanden end en Stav,

da det ansaaes upaaselig for en Person af hans Stand, (han var nemlig i Lære hos den gamle Handskemager) at vise sig paa Gaden, bevæbnet med Sværd eller Hirschfænger; saasom dette var en Forrettighed, som Udelens Følgesvende, eller frigerist flædte Tjenere ansaa, som Noget, der udelukkende tilhørte Dem. Han fulgte sin Mester om Helligdagene, deels i Character af Opvarter, og deels som Beskytter, dersom hans Mellemkomst skulde nogensinde anses fornøden; men det var ikke vanskeligt at opdage, formedelst den alvorlige Opmærksomhed, som han tildeelte Catharina, at det var langt mere hende selv, end hendes Fader, han vilde vise sine bona officia. Reent ud sagt, var der heller ikke megen Leilighed for ham, til at udvise sin Tver i Tjenesten, eftersom en almindelig Følelse af Ugtelse bragte de Vandrende til at vige Pladsen saavel for Fader, som Datter.

Naar derimod Staalpantserne, Huerne og Tjendene af Riddermænd, Bueskyttere og Krigsmænd begyndte at blive seete i Trængslen, da vare Ejerne af disse frigeriske Zirater langt mere raare i deres Opførsel, end de rolige Borgere. Meer end eengang, naar enten af en Hændelse, eller ogsaa i Følelsen af en høiere Vigtighed, en Saadan sprang om paa den høire Side af Simon, idet han gik forbi, brød Handskemagerens ungdommelige Ledfager løs med et trodsigt Blik, og med en Mine, som om han søgte ved Trods at lægge sin Tver i den unge Dames Tjeneste for Dagen. Men ligesaa ofte fik Conachar — saaledes var Navnet paa den unge Tyr — en alvorlig Ræse af hans Mester, som gav ham at forstaae, at han ikke ønskede hans Mellemkomst, uden naar han selv forlangte den. "Dumme Dreng" sagde han, "har du ikke staaet længe nok i min Boutik, til at du burde

vide, at et Stød avler Riv, og at en Dolk kan ridse Huden op, ligesaagodt som en Naal kan bore sig ind i et Skind? — at jeg elsker Fred, skjøndt jeg aldrig har været bange for Krig, og at jeg bryder mig grumme lidet om, paa hvilken Side af Fortouget jeg og min Datter gaae, naar vi blot maae styre vor Wei i Noe og i Fred?" — Conachar undskyldte sig med sin Iver for Mesterens Vre; men han var dog ikke istand til at berolige den gamle Borger. "Min Vre?" siger du — "Hvad have vi med Vren at gjøre?" sagde Simon Handskemager; "hvis du vil blive i min Tjeneste, da maa du lægge dig efter Vrlighed, og overlade Vren til disse skrydende Narre, som bære Sporer paa deres Hæle, og Jern paa deres Skuldre. Ønsker du selv, at bære en saadan Besætning, da vær saa god; men det skal ikke være i mit Huus, og ikke i mit Selskab."

Conachar syntes snarere at blusse op ved denne Daddel, end at slaae sig til Nolighed ved den; men et Tegn af Catharina (hvis ellers en umærkelig Opførsel af hendes lille Finger kunde kaldes et Tegn) havde større Virkning end de haarde Ord af den vrede Mester; og Unglingen lagde tilside den frigeriske Anstand, der syntes ham saa naturlig, og han sank tilbage til den ydmyge Følgesvend af den fredelige Borger.

Medens de gik, blev det lille Selskab indhentet af en velvoksen ung Mand, som var indhyllet i en Kappe, der tildækkede en Deel af hans Ansigt; en Maneer, som bragtes ofte af den Tids unge Herrer, naar de ikke ønskede at være kjendte, eller naar de vare dragne ud paa Kjærligheds-Eventyr. Han syntes overhovedet at være Een, som sagde til hele Verden: "For Diebliffet ønsker jeg ikke at være enten kjendt, eller tiltalt under mit egent-

lige Navn; men saasom jeg har alene mig selv at aflægge Regnskab for, saa bærer jeg mit Incognito blot for en Form's Skyld; og jeg bryder mig saare lidt om, hvorvidt I kan see gjennem mit Mummespil, eller ikke." Han gik om paa den høire Side af Catharina, som holdt sin Fader under Armen, og sagtnede sin Gang, som om han vilde slutte sig an til det lille Selskab.

"God Aften mine Venner".

"Iligemaade, ærede Herre! vi takke. Maa jeg bede Deres Herlighed at gaae foran; vi gaae for langsomt for Dem, og desuden er vort Selskab noget ringe for Deres Faders Søn".

"Derom kan min Faders Søn sagtens bedst dømme, gamle Mand! Jeg har Forretninger at tale om med Eder og med den smukke Sanct Catharina her, den elskeligste, men ogsaa den meest steenhaarde, Helgen i den hele Almanak".

"Med dyb Erbødighed vilde jeg erindre deres Glorværdighed om" sagde den Gamle, "at det er vor gode Sanct Valentinesaften, og at det nu ikke er Tid til Forretninger. Jeg kan jo ved Eders Tjener faae Eders høitærede Ordre at vide saa tidligt imorgen, som det skal være".

"Ingen Tid er saa beqvem, som just den nærværende" sagde den vedholdende Yngling, hvis Rang syntes at være af den Art, at den hævede ham over alle Ceremonier. "Jeg ønsker af Eder at vide, om min Bøffelskindsvams, som jeg bestilte for nogen Tid siden, er færdig; og af Eder, deilige Catharina" (her sank hans Stemme ned til en sagte Hvidssen) ønsker jeg at blive underrettet om Eders deilige Fingre, have, som I lovede mig, syset lidt med den. Dog — jeg behøver ikke

at spørge; thi mit stakkels Hjerte har følt Smerten af hvert Sting, som gik igjennem det Klædebon, der skal bedække det. Grusomme Ungmø! hvorledes vil I kunne forsvare den Hjertevee, som I aarsager et Hjerte, der saa inderligt elsker Eder?"

"Lad mig anmode Eder om, ædle Herre! at give Slip paa saa forvorpen en Tale, der hverken passer sig for Eder at føre, eller for mig at høre. Vi ere af ringe Stand, men af rene Sæder, og min Faders Nærværelse burde sikre hans Barn for saadan Tiltale, endogsaa fra Eder, mægtige Herre!" Dette sagde hun saa sagte, at hverken hendes Fader eller Conachar vare istand til at høre det.

"Nu vel, Tyran!" sagde den vedholdende Kjærlighedsridder; "jeg vil ikke nu plage Eder længere, men gaac bort, under den Betingelse, at I vil lade mig see Eder imorgentidlig i Eders Vindue, naar Solen titter frem over de østlige Høie, og tillige give mig Lov, til at være Eders Valentine imorgen".

"Ikke saaledes, naadige Herre! min Fader har just i dette Dieblis lært mig, at Høge, langt mindre Orne, parre sig ikke med Begfinker. Søg Eder en Dame ved Høffet, hvem Eders Høflighed kan geraade til Ære; for mig — Eders Herlighed tillade mig at sige den rene Sandhed — kan den kun paadrage Skam."

Medens de talede Sligt, var Selskabet kommet til Kirkeporten. "Mægtige Herre! jeg haaber, at I vil tillade os her at tage Afsked," sagde den Gamle. "Jeg har jo rigtignok bemærket, hvorlidet I have i Sinde, at forandre Eders Morsskab, skjøndt I ved denne skaffer Folk af vor ringe Stand baade Kummer og Smerte; men af Tjenernes Trængsel ved Porten vil I have seet,

at der ere Andre i Kirken, til hvilke I kunne henvende Ederes naadige Opmærksomhed".

"Opmærksomhed? ja vel! men hvo henvender sin Opmærksomhed til mig?" sagde den stolte unge Herre. "En elendig Haandværksmand og hans Datter, som burde finde sig altfor ærede ved min ringeste Opmærksomhed, have den Frækhed, at sige mig, at min Høflighed er dem til Vanære! Nu vel min Prinsesse af Raabuffeskindet og af den blaa Silke, jeg skal nok lære Eder at angre det."

Medens han mumlede dette, gik Handffemageren og hans Datter ind i Dominicanerkirken, og deres Følgesvend Conachar stødte, maaskee ikke ganske uden Forsæt, med Albuen til den unge Adelsherre, idet han stræbte at følge tæt efter dem. Elfskovsridderen foer op af sine mørke Grublerier, og, idet han muligen ansaa det som en forsætlig Fornærmelse, greb han den unge Mand i Brystet, og slyngede ham bort. Kun med Nød kunde hans tirrede Modstander komme til sig selv, og greb uvilkaarligt ned til Siden, som om han søgte efter et Sværd eller en Hirschfænger paa det Sted, hvor man pleier at bære dem; og, da han ingen af Delene fandt, gjorde han en Gebærde, som udtrykkede skuffet Harm, og fulgte ind i Kirken. I de faae Secunder, i hvilke Conachar blev udenfor, stod den unge Adelsmand med Armene overkors, med et stolt Smil, som om han vilde udfordre ham til at gjøre Alt, hvad han mægtede.

Efterat Conachar var gaaen ind i Kirken, lagde hans Modstander sin Kappe endnu tættere om sit Ansigt, og gjorde et hemmeligt Signal, idet han løftede een af sine Handsker i Beiret. Dieblifligen blev han omgivet af tvende Mænd, som i en en liden Fra-

stand havde betragtet hans Bevægelser. De taledes meget alvorligen med hinanden, hvorefter den unge Adelsmand gik bort i een Retning, og hans Venner eller Riddersvende i en anden.

Den gamle Simon havde, førend han traadte ind i Kirken, kastet et Blik paa Gruppen, men havde taget sin Plads i Forsamlingen, førend hine Tre forlode hverandre. Han knælede ned, og i hans Ansigt læste man tydeligen, at der var Noget, som betyngede hans Sjæl; men, efterat Kirketjenesten var endt, syntes han befriet fra sin Uengstelighed, og han saae ud som en Mand, der har overladt sig selv og sine Sorger til Himmelen's Baretægt. Det Ceremonielle ved Messen blev udført med en særdeles Høitidelighed, eftersom en Mængde af Adelsmænd og Ridderdamer af høi Rang var tilstæde. Tilberedelser vare endogsaa gjorte, for at modtage den gode gamle Konge selv; men Nogle af de Svagheder, som han var underkastet, havde hindret Robert den Tredie fra at være tilstæde, hvilket han ellers var vant til.

Da Messen var endt, og Forsamlingen begyndte at fjerne sig, tøvede Handffemageren og hans yndige Datter endnu nogen Tid, for, i forskjellige Skriftestole, at fuldbyrde Skriftemaalet, da Præsterne allerede havde taget Sæde, for at opfylde denne Deel af deres Embedspligt. Derved hændte det sig, at Alfstenen faldt paa, og at Veien var eensom, dengang de vendte hjem til deres Bolig igjennem de nu forladte Gader. De Fleste havde begivet sig til deres Hjem, ja Nogle endogsaa tilsengs. De, som endnu tøvede i Gaderne, vare Ratteravne, eller Sværmere, ørkesløse og broutende Svende hos den høie Adels, som gjerne vare vante til at fornærme den fredelige Vandrer, saasom de stolede paa den Frihed for Straf,

som deres Herrer's Yndest ved Hoffet kun altfor meget var istand til at yde dem.

Det var maaskee i Alhnelser om en Ulykke, som kunde bevirkes ved Folk af den Slags, at Conachar, idet han traadte tæt op til Handskemageren, sagde: "Gaae stærkere til, Mester! vi have Een i Hælene".

"Een i Hælene, siger du? Hvem da, og hvorledes, Ben?"

"Det er Een, som er indhyllet i en Kappe, og han følger os, som vor Skygge".

"Da vil jeg dog ikke forandre min Gang opad vor Gade end ikke for den stolteste Mand, som nogensinde har betraadt den".

"Ja, men han har Baaben", sagde Conachar.

"Det Samme have vi, baade Hænder, Fodder og Been. Jeg skulde dog vel ikke troe, Conachar! at du er bange for en enkelt Mand?"

"Bange?" svarede Conachar, stødt ved dette Vink; "J skal snart faae at vide, om jeg er bange".

"Nu er du ligesaa langt borte paa den anden Side af Centrum, tossede Dreng! Dit Temperament kender ingen Middelvei. Vi behøve dog vel ikke at yppe Klammerie, fordi vi ikke ville løbe? Gaae du foran med Catharina, saa tager jeg din Plads. Vi kunne jo ikke være udsatte for nogen Fare, naar vi ere Hjemmet saa nær".

Handskemageren gif nu bagved, og bemærkede rigtig nok en Person, som holdt sig saa tæt til dem, at denne Opførsel, især naar man betænkte Tiden og Stedet, vel kunde bevirke nogen Mistanke. Gif de tvert over Gaden, frydsede han den ogsaa; og naar de enten forstærkede eller forkortede deres Trin, bleve den Fremmedes i samme Forhold enten forøgede eller formindskede.

Sagen vilde have været af meget ringe Bigtighed, dersom den Gamle havde været alene; men hans Datters Skjønhed kunde gjerne gjøre hende til Gjenstand for en eller anden affkyelig Plan, især i et Land, hvor Lovene afgave saa liden Beskyttelse for dem, som ikke vare istand til at forsvare sig selv. Da Conachar og hans smukke Unbetroede naaede til Dørtærskelen af deres egen Gadedør, som blev aabnet for dem ved en gammel Tjenestepige, var ogsaa den gamle Borgermands Urolighed til Ende. Fast bestemt imidlertid til at skaffe sig, om muligt, Visshed, hvorvidt der havde været nogen Grund til at ængste sig, raabte han Figuren an, som nu stod stille, men dog holdt sig ude fra Lysets Rækning. "Kom frem, min Ven!" skreg han, "og leg ikke Skjul! Ved Du ikke, at de, som gaae omkring i Mørket liig Spøgelses, let risikere, at man besværger dem med en god Hæselfjæp? Kom frem, siger jeg, og viis os Din Figur, min Ven!"

"Det kan jeg, Mester Simon," sagde een af de dybeste Stemmer, som nogensinde har svaret paa et Spørgsmaal. "Min Figur kan jeg sagtens vise; jeg vilde blot ønske, at den kunde taale Lyset lidt bedre."

"Gud hjælpe mig saa sandt," raabte Simon, "som jeg skulde kjende denne Røst. Er det tilforladeligt Dig, Harry Gow! i Din virkelige Person? nei min Sandten om Du skal gaae min Dør forbi med en tør Mund. Ei! hvad! Kloffen, som kimer til Sengetid, har jo ikke ringet endnu, og, om den endogsaa havde, var det dog ingen Grund, hvorfor Fader og Søn skulde skilles. Kom, min Ven! Dorthi skal skaffe os noget at spise, og vi ville støde et Par Kruse sammen, førend Du kommer herfra. Kom med, siger jeg, min Datter Catharina vil blive ret glad ved at see Dig."

Paa samme Tid havde han slæbt den Person, som han bød saa hjerteligt velkommen, ind i en Art Kjøkken, som ved sædvanlig Leilighed ogsaa maatte gjøre Tjeneste som en Slags Storstue. Dens Prydelse vare Rækker af Tintallerkener, blandede med et eller to Sølvkruse, som viiste sig i den høieste Grad af Reenhed. En god Ild, understøttet af en blussende Lampe, udbredte Lys og Livlighed igjennem det hele Værelse, og en pirrende Lugt af nogle Retter, som Dorthé var ifærd med at tillave, var ikke ubehagelig for deres uforfinede Næse, hvis Spi-selyst de vare bestemte til at tilfredsstille.

Nu stod deres ubekjendte Følgesvend i sit fulde Lys imellem dem, og, skjøndt hans Udortes var hverken værdigt eller egentlig skjønt, fortjente dog hans Ansigt og Figur ikke blot Opmærksomhed, men syntes endogsaa i visse Maader at byde den. Han var lidt under Middelsørrelse, men Bredden af hans Skuldre, hans lange og hærdede Arme, det kraftige Udseende af den hele Bygning, gav Formodning om en usædvanlig Styrke, og om en Legemsbygning, hvis Kraft var holdt vedlige ved en idelig Øvelse. Hans Been vare bøiede noget indad, dog paa en saadan Maade, at de ingenlunde kunde siges at nærme sig til Styghed; tvertimod syntes denne Omstændighed at svare godt til hans stærke Legemsbygning, uagtet den i visse Maader var til Skade for det Heles Symmetrie. Hans Dragt bestod af Bøffelskind; og i et Bælte, som gik rundt om hans Liv, bar han et vægtigt Slagsværd og en Dolk, næsten som for at forsvare hans Bors, der paa Borgermaneer var bunden fast til samme Bælte. Hans Hoved var rundt, vel proportioneret og tykt besat med krøllede sorte Haar. Der laae Mod og Bestemthed i det mørke Øie, men de øvrige Li-

neamenter syntes at udtrykke en undseelig Frygtsomhed, blandet med Godmodighed og en isinesfaldende Glæde over at møde gamle Venner. Munden var stor, og velforsynet med en Række af stærke og smukke Tænder; og endelig fuldendte et kort, tykt Skjæg, samt Knebelstærter, som nyligen vare omhyggeligt blevne udstøgne, det hele Malerie. Hans Alder var omtrent 28 Aar.

Familien syntes ret glad ved det uventede Syn af en gammel Ven. Den gamle Simon rystede hans Haand gjentagne Gange; Dorthen gjorde sit Knix, og Catharina rækkede ham frivilligt sin Haand, hvilken Henry holdt i sin kraftige Næve paa en Maade, som om han havde isinde at føre den op til Munden, men som han, efter et Diebligs Betænkning, opgav, af Frygt for, at det maatte optages ilde, som en altfor stor Frihed. Dog vil jeg ikke sige, at der var nogen Modstand fra den lille Haands Side, som rolig laae i hans stærke Haandtag; men der var et Smil, blandet med et Blus paa hendes Kinder, som syntes at forvirre den unge Karl endnu mere. Da Faderen imidlertid saae at han betænkte sig, raabte han uden nogen Forbeholdenhed:

”Hendes Mund, Mand! — hendes Mund; og det er et Tilbud, som jeg ikke vilde gjøre Enhver, der træder over min Dørtærskel. Men ved vor gode Sanct Valentine — hvis Dag vil vise sig imorgen — jeg er saa glad ved at see Dig i vor gode Stad Perth, at det skulde holde haardt at nævne mig en Ting, som jeg kunde afslaae Dig.” Smeden (thi, som jeg før har sagt, var dette den kraftige Haandværksmands Profession) blev her ved opmuntret til at hilse med Beskedenhed paa den smukke Pige, som besvarede hans Hilsen med et velvilligt Smil,

der kunde passe sig for en Søster, idet hun paa samme Tid tilføiede: "Lad mig hilse paa Eder, som paa en angrende, og nu forbedret, Mand."

Han holdt paa hendes Haand, som om han var ifærd med at svare; men pludseligt, ligesom Een, der i samme Dieblif taber Modet, slap han Haanden, og trak sig tilbage, liig Een, der er bange for hvad han selv har gjort. Medens hans mørke Afsyn glødede af Undseelse, blandet med Glæde, satte han sig ned ved Kaminilden, men paa den modsatte Side af den, som Catharina havde valgt.

"Kom nu, Dorthé!" sagde den Gamle, "skynd Dig med Maden, gamle Pige! Og Conachar — hvor er Conachar?"

"Han er gaaen tilsengs, Fader! da han leed af Hovedpine," svarede Catharina med usikker Stemme.

"Saa gaae, og kald paa ham, Dorthé!" sagde den gamle Handskemager; "jeg vil ikke behandles af ham paa den Maade. Nu skal man nok see, at hans Høi-landsblod er for ædelt til at brede en Dug, eller sætte Tallerkener paa Bordet. Har han da isinde, at træde ind i vort gamle og hæderlige Laug, uden tilbørligen at varte op og vise Respect for sin Mester og Lærer i Alt, hvad der angaaer tilbørlig Lydighed? Gaae, siger jeg, og kald paa ham! Saaledes maa han ikke komme mig."

I samme Dieblif hørte man Dorthé skriges op ad en Trappe (eller rettere sagt en Stige) ind paa Loftet; thi derhen var det, at den stædige Læredreng havde taget sin meget ubetimelige Tilflugt. Et mopsset Svar lod sig høre; og strax derefter viiste Conachar sig i Spise-stuen. Der laae et mørkt Anstrøg af inderlig Harme over hans stolte, men smukke, Ansigtstræk; og da han

begyndte at brede Dug, og sætte Tallerkener, Kryderier og det Øvrige paa Bordet — Noget, som den Tids Sæder og Skikke paalagde enhver Læredreng, ligesaafuldt som om han var Tjener i Huset — var han øiensynligen opbragt, og inderligen harmfuld over den ringe Dont, som blev ham paalagt. Den smukke Pige i Perth saae noget ængstelig paa ham, som om hun frygtede, at denne øiensynlige Trevenhed skulde forøge hendes Faders Misshag; men det varede blot til at hendes Pine havde opledt hans for anden Gang, da Conachar lod sig gefalde, at skjule sin Gnavenhed, samt vise nogen mere Willighed i den Opvartning, som var ham paalagt.

Her maac vi gjøre Læseren opmærksom paa, at, om endog dette gjensidige Diespil mellem Catharina og den unge Bjergbeboer viiste nogen Interessse for den Første, for at vejlede den Sidstes Opførsel, vilde det dog have faldet den strængeste Sagttager vanskeligt, at afgjøre, om denne Følelse overskred i mindste Maade det, som en ung Pige kan føle for en Ven eller Fortrolig paa hendes Alder, naar hun havde levet med ham i huuslig Omgang.

”Du har havt en lang Reise, Søn Henry!” sagde Handffemageren, som altid brugte dette Slægtsskabsudtryk, uagtet han ikke i mindste Maade var beslægtet med den unge Haandværksmand. ”Ikke sandt? sagtens har Du ogsaa seet mangan Flod foruden vor Tay, og mangan Bye foruden vor skjønne Sanct Johnstown?”

”Men ingen, som jeg gad lide halv saa godt, og ingen, som er halv saa værd at lides” svarede Smeden. ”Jeg kan forsikre dig, Fader! at da jeg kom tvært over Beglieegnen, og jeg saae den kjære Bye ligge saa yndig udfraaet for mig, liig Feernes Dronning i et Eventyr,

hvem en Ridder finder i Slumner midt i et Wildnis af Blomster, da følte jeg mig glad som en Fugl, der folder sine trætte Vinger ud, for at styrte sig ned paa sin elskede Nede”.

”Eia!” sagde den Gamle; ”nu kan du jo spille endogsaa en Skjald! Saa kunne vi jo faae vore Ballader og Rundsange igjen — vore lystige Qvad til Juletid, medsampt vore muntre Luftspring om Maitræet?”

”O ja, Fader! den Slags Spøg kan jo ogsaa trives,” sagde Henry, skjøndt Bælgenes Pust og Larmen paa Umbolten gjøre kun en maadelig Harmonie med Skjaldenes Toner. Men jeg kan nu ikke gjøre den bedre, da jeg maa lappe paa min Formue, skjøndt jeg spolerer mine Vers”.

”Deri har du ogsaa ret, min egen Søn,” sagde den Gamle; ”og jeg tør bande paa, at du har gjort en taalelig Reise dennegang”.

”Nei, Fader! jeg har endog gjort en profitabel Reise dennegang. Det Brystharniss af Staal, som Janslog til firehundrede Mark, det har jeg ogsaa solgt for den Priis til den engelske Gouverneur paa Østgrændsen, Sir Magnus Nedian. Han pruttede neppe en Skilling paa det, efterat jeg havde givet ham Lov til at prøve et Sværdhug paa det. Derimod bød den høilandske Tigger, der dog bestilte det hos mig, omtrent det halve, uagtet det havde kostet mig et heelt Mars Arbeide.”

”Hvad er det du stirrer paa, Sonachar?” sagde Simon, idet han henvendte sig, som i en Slags Parenthesis til sin høilandske Lærling. ”Kan du da aldrig lære, at skjytte dig selv, uden at bryde dig om det, som foregaaer omkring dig? Hvad kommer det dig ved, at

en Engellænder anseer det for godt Kjøb, som en Scotslænder mener, er meget dyrt?"

Conachar vendte sig omkring for at svare, men, efter et Diebligs Betænkning, stirrede han ned mod Gulvet, og gjorde sig Umage for at gjenvinde sin Stilling, som var bleven lidt forstyrret ved den haanlige Maade, hvorpaa Smeden havde omtalt sine Kunder i Scotland. Henry blev ved, uden at lægge i mindste Maade Mærke til ham.

"Jeg solgte for høi Priis nogle Sværd, medens jeg var i Edinburgh. Man venter Krig der, og vil Gud saa sandt sende den, saa ville mine Vare nok holde sig i Prisen. Sanct Dunstan hjælper nok os; thi han var jo af vort eget Laug. Kort sagt, denne Krabat — idet han lagde Haanden paa sin Børs — som du veed, Fader! var lidt slatten og slunken, da jeg for fire Maanedere siden drog ud, er nu saa trind og rund, som en seugers Gris".

"Men nu den anden Krabat, han i Læderskeden med Jerngrebet paa, som hænger ved Siden, har han," sagde Handskemageren "været ledig i den hele Tid? Ud med det, min lystige Smed! bekjend Sandheden — hvor mangan Dyst har du bestaaet, siden du satte over Layfloden?"

"Det har du ikke Lov til, Fader! — at gjøre mig saadant et Spørgsmaal i visse Folks Paahør (her kastede han et Blik over til Catharina)" svarede Waabensmeden. "Jeg gjør Waaben, det er sandt; men jeg overlader andre Folk, at gjøre Brug af dem. Nei — nei — sjelden har jeg havt en blank Klinge i min Næve, uden naar jeg vendte den paa Umbolten eller paa Slibestenen. Og dog bagtaledede de mig for Eders Datter, Catharina; ja

de fik hende til at troe, at den fredeligste Borgermand i Perth var en Krafiler. Jeg vilde ønske, at den Bedste af dem turde sige saadant et Ord paa Kinnoulshøi, og der ikke var en Mand paa Grønningen uden han og jeg.

"Ja vist, sagde Handffemageren leende, saa fik vi nok et smukt Exempel paa Eders fromme Langmodighed. Uld med det, Henry — hvorledes kan det være, at du vil tale som en Bedrager for mig, der jo dog kjender dig saa godt? du seer paa Catharine! — som om ikke hun vidste ligesaa godt som vi Andre, at i dette Land maa Haanden forsvare Hovedet, med mindre man vil sove i en ynkelig Tryghed. Kom, kom — jeg tør bande paa, at du har spoleret ligesaa mange Rustninger, som du selv har fabrikeret."

"Ei! det vilde jo være en daarlig Waabensmed, sagde Smeden, "der ikke med eget Stød turde gjøre en Prøve paa sit eget Arbeide. Dersom jeg ikke imellemstunder flovede en Hjelms, eller lod en Sværdflinge gaac ind igjennem et Pantser, kunde jeg jo ikke vide, hvilken Grad af Styrke jeg skulde give mit Arbeide. Isaaftald kunde jeg jo flistre saadant Pappapirs Arbeide sammen, som det, de Edinbourgher Smede ikke skamme sig ved at lade gaac ud af deres Hænder."

"Slap det derud? Nu vil jeg vædde med dig om en Guldkrone, at du har havt en Dyst med en Edinbourgher Windhas just i den Anledning. Ikke sandt?"

"En Dyst? Nei, gode Fader," svarede den Perthers Waabensmed, "jeg maalede blot min Klinge med saadan Een paa Sanct Leonards Fjeld, men jeg forsikrer dig, det var blot at forsvare vor kjære Kjøbstads Ære. Troe for Himlens Skyld ikke, at jeg vilde tvistes med en Laugsbroder."

"Nei, det kan jeg nok tænke; men hvordan slap den fjære Laugbroder fra det?"

"Jh nu, som Een, der har et Urk Papir paa Brystet, kan komme fra det mod Een, der fægter med Landse — eller, rettere sagt, han kom slet ikke fra det; thi, da jeg saae ham sidst, laae han i de barmhjertige Brødre Sygekammer, og ventede dagligen Døden, til hvilken, som Fader Gervis sagde, han nu blev himmelsk præpareret".

"Godt! har du tiere maalt Waaben?" spurgte Handskemageren.

"Nu — ja; jeg sloges desuden ved Berwick med en Engellænder, om det gamle Spørgsmaal hvem der stod høiest — Suprematie troer jeg de kalde det — og i et saadant Tilfælde vilde J dog vel ikke, at jeg skulde lade mig lumpe — jeg var ogsaa hældig nok til at give ham et Hug over det venstre Knæ."

"Det var Riet, ved Sanct Andrews! — paa dem igjen! Hvem havde Du saa den næste Dyst med?" spurgte Simon, i det han loe over sin fredsommelige Vens Kampdyste.

"Jeg sloges med en Skotlænder i Torwood," svarede Smeden, "i Anledning af en Tvist, om hvem der var den bedste Fægter, hvilket J selv vil kunne indsee, ikke vel kunde afgjøres uden et Forsøg. Den stakkels Krabat mistede to Fingre".

"Saamænd — det gaaer an for den fredeligste Ungersvend i Perth, som aldrig rører et Sværd, uden naar han smeder det. Nu vel — endnu mere at fortælle?"

"Kun lidet — thi at jeg knubsede en Høilandskar, er ikke værd at tale om".

"Og hvorfor knubsede Du ham, Du Fredens Engel?" frittede Handskemageren.

"Ikke egentlig for Noget, saavidt jeg husker, svarede Smeden; "det skulde da være, at han lod sig see paa Sydsiden af Stirlingbroe".

"Godt! her er noget til Dig; og endnu engang Velkommen efter alle disse Kampdyste. Conachar! brug Dig! Fyld os Krusene, Dreng! at vi kunne klinke — saa skal Du ogsaa faae en Skaal af det Rødbrune for Dig selv, min Dreng!"

Conachar iskjænkede den skønne Drik for sin Mester og for Catharina med tilbørlig Høflighed; men da han havde gjort dette, satte han Flasken fra sig paa Bordet, og slog sig til Roe.

"Hvad nu, Knægt? Forstaaer Du dig saaledes paa Levemaade? Skjænk i for min Gæst, den agtbare Mester Henry Gow".

"Mester Henry kan skjænke for sig selv, hvis han ønsker at drikke meer," svarede den unge Celter. "Min Faders Søn har frøbet nok allerede for een Aften".

"Det var godt galet for en Hænkfylling", sagde Henry; "men for saavidt kan Du have Ret, min Dreng! at den Mand fortjener at døe af Tørst, som ikke vil drikke, uden man skal række ham Kruset".

Men hans Snakkebroder optog ikke den unge Læredrengs Stridighed med fuldt saa megen Langmodighed. "Nu ved mit ærlige Navn, og ved den bedste Handske, jeg nogensinde har syet, Du skal skaffe ham noget at drikke, just af det Kruus og af den Flaske, saasandt Du og jeg skal boe under eet Tag".

Conachar sprang hurtigen op, ved at høre denne Trudsel, og, idet han nærmede sig Smeden, som just

havde taget Kruset i sin Haand, og hævede det op mod sit Hoved, forsøgte han at snuble over imod ham, for at give ham et Puf med Armen; men dette løb saa forkeert af, at det skummende Ol fusede ud over Gjæstens Ansigt, Person og Klædning. Saa høist godmodig som Smeden, trods hans frigeriske Unlæg, virkelig var, gif hans Taalmodighed dog tilgrunde ved en saadan Udfordring. Han greb Conachar i Struben, som just var den Legemsdeel, som laae nærmest forhaanden for hans Greb, idet Conachar reiste sig op fra sin forsætlige Snublen; og imedens han trykkede haardt til, idet han sineed ham fra sig, udraabte han: "Havde det været paa et andet Sted, Du Galgenfugl! saa havde jeg revet Ørerne fra dit Hoved, saaledes som jeg har gjort ved Nogle af din Stamme, førend ved Dig".

Conachar kom paa Benene igjen, saa vever som en Tigerkat, og idet han skreg: "Aldrig skal Du leve den Dag, at Du kan komme med saadant Pral igjen!" traf han en kort men skarp Kniv ud af sin Barm, og, springende ind paa Henry, forsøgte han, at stifte den ned i ham, lidt oven over Halsbenet, hvilket, naar Stødet blev rigtig stilet, maatte have bibragt ham Døden. Men Gjenstanden for hans Boldsomhed var saa behændig og flink til at forsvare sig selv, ved at slaae Angriberens Haand op i Veiret, at Stødet alene streifede Benet, og neppe loffede Blod frem. At vriste Dolken ud af Drengeens Haand, og at gribe ham selv med et Tag, der lignede hans egen Jernrøst, var for den kraftige Smed et Dieblisks Arbeide. Conachar følte sig saaledes, ligesom i et Nu, i sin frygtelige Modstanders Magt, som han selv havde tirret; han blev bleeg, som Døden, skjøndt han for et Dieblisk siden havde været glødende rød, og han

stod nu forstummet af Blu og af Frygt, indtil Smeden, som gav ham fri fra sit kraftige Tag, sagde rolig: "Det er din Lykke, at Du ikke kan gjøre mig vred — Du er kun en Dreng, og jeg, som er et voxent Menneſſe, burde ikke have tirret Dig. Men tag dog dette, som en Advarſel".

Conachar stod et Dieblif ſtille, ſom om han var i Begreb med at ſvare, og forlod derpaa Værelſet, førend Simon havde fattet ſig nok til at kunne tale. Dortheløb frem og tilbage efter Salver og lægende Urter; medens Catharina var beſvimet, i det Dieblif hun ſaae det frempiblenſe Blod.

"Lad mig gaae, Fader Simon!" ſagde Henry med dyb Bedrøvelſe, "jeg kunde jo nok have tænkt, at jeg vilde have min gamle Lykke med mig, og at jeg vilde udbrede Kamp og Blodsudgydelse der, hvor jeg iſær ønſkede at bringe Fred og Beſignelſe. Bryd Jer ikke om mig — ſee blot til Catharina! ſaa uventet en Skræk kunde have taget hende af Dage, og Alt dette for min Skyld!"

"Din Skyld, min Søn? det var den høilandſke Lømmelſ Skyld, ſom det blev min Forbandeſe, at være belæſet med. Men han ſkal tilbage til ſine Bjergdale igjen, eller ogſaa ſmage Hullet i vort Borgtaarn. Alt anfalde ſin Meſters Gæſt i Meſterens eget Huus! Lad mig ſee til dit Saar".

"Catharina — ſee til Catharina" gjentog Baabensmeden.

"Det kan Dorthel gjøre" ſagde Simon. "Forundring og Angſt ſlaaer ingen Mand ihjel; men det gjør en Hirschfænger og en Føldefniv. Deſuden er hun ikke i højere Maade Datter af mit Blod, end du, min fjære Henz

ry, er Søn af mit Hjerte. Toldefniven er et fordømt
Baaben i en Høilænder's Haand".

"Jeg ændser det ikke meer, end et Rist af en Bildfat" sagde Baabensmeden, "og nu, da Farven kommer tilbage i Catharina's Kinder igjen; skal I see mig som frisk Karl om et Dieblif". Han vendte sig hen i en Krog, hvor der hængte et lidet Speil, og hurtigen tog han ud af sin Børs noget tørt Linned, for at lægge det paa det lille Saar, som han havde faaet. Da han hængtede sin Bøffelskind's Trøie op fra sin Hals og sine Skuldre, var den mandige og muskuløse Bygning, som viste sig, ikke mindre at beundre, end den skønne Hud, hvor denne ikke, som i Ansigtet og paa Hænderne, havde været udsat for Virkning af det raae Veir eller af hans svære Arbeide. Hurtigt lagde han noget Linned paa, for at standse Blodet; og da lidt Vand havde fjernet alle de øvrige Mærker paa hans Haandgemæng, knappede han Trøien sammen igjen, og vendte tilbage til Bordet, hvor Catharina, skjøndt bleeg og rystende, dog var kommen sig igjen af sit Ildebefindende.

"Vilde I vel forunde mig Eder's Tilgivelse" sagde han, "for at have fornærmet Eder, just i det Dieblif, da jeg kom tilbage? Den Knægt var taabelig nok til at tirre mig, og, jeg selv var endnu mere taabelig, at lade mig drille ved Sligt. Eder's Fader, Catharina! dadler mig ikke, kan I da ikke tilgive mig?"

"Jeg har ikke Noget at tilgive" svarede Catharina, "hvor jeg ikke er berettiget til at blive vred. Kan min Fader finde det paa seligt, at gjøre sit Huus til Sædet for natlige Tvekampe, saa faaer jeg vel at være Vidne til dem — jeg kan jo ikke andet. Maaskee var det Uret af mig, ved min Besvimelse at afbryde den videre

Fremgang af den smukke Dyst, og jeg har kun det, at forsvare mig med, at jeg ikke kan taale Synet af Blod”.

”Er det en Maade” sagde den Gamle, ”at modtage min gamle Ven, efter en lang Fraværelse? Min Ven, siger jeg? nei min Søn. Han slipper fra at myrdes af en Knægt, hvem jeg endnu imorgen skal rense mit Huus for, og du behandler ham, som om han havde handlet slet, ved at slynge den Dgle fra sig, som var ifærd med at stifte ham?”

”Det kommer ikke mig til, svarede Pigen i Perth, at afgjøre, hvo der havde Ret eller ei i den nærværende Kamp, heller ikke saae jeg tydeligt nok, hvad der gik for sig, til at kunne sige, hvem der var Angriberen eller hvem den Overfaldne. Men dog vil vor Ven, Mester Henry, neppe selv nægte, at han lever i en Omgivelse af Kamp, Blod og Strid. Han hører ingen Fægter omtale, uden at han misunder ham dette Rye, og flux maae sætte hans Dygtighed paa Prøve. Han seer aldrig nogen Dyst, uden han strax maae ind i den. Har han Venner, saa fægter han med dem for Kjærlighed og Ære; har han Fjender, saa fægter han med dem formedelst Had og Hævn. Og de, som hverken ere hans Venner eller hans Fjender, dem slaaes han med, fordi de vandre enten paa den ene eller den anden Side af en Flod eller Bree. Hans Dage ere Kampens Dage, og jeg troer bestemt, at han gennemfægter dem endnu engang om Natten”.

”Din Tunge er noget fri, min Datter, sagde Simon;” Tvist og Kamp er Mandens Færd, men ikke Qvindens; og det er ikke Pigenes Sag, at ville sysle dermed eller endog tale derom”.

”Men naar nu disse Kampe blive paa saa plump en Maade fremstillede i vor Nærværelse, da vil det falde noget vanskeligt, ikke at tænke paa dem, eller tale om noget Andet. Jeg vil indrømme dig, min Fader! at denne kraftige Borgermand i Perth er ogsaa en af de godmodigste Mænd, som nogensinde har aandet inden dens Mure; at han hellere gaaer hundrede Favne uden om sin Wei, end at han skulde træde paa en Orm — at han vilde være ligesaa ulysten, som om han var en Slægtning af høifalig Kong Robert, til at dræbe en Edderkop blot af Raadhed, og at han endelig i den sidste Dyst, som han bestod, førend han reiste, sloges med fire Slagtere blot for at hindre dem i, at myrde den Bulbider, som bar sig noget forkeert ad i den sidste Tyrefamp. Ja jeg vil endogsaa tilstaae, at den Fattige gaaer aldrig den rigge Baabensmeds Dør forbi, uden at blive hjulpen baade med Føde og med Almisse. Men hvad hjælper Alt dette, naar hans Svæd fremavler ligesaa mange sukkende Enfer og hungrende Børn, som hans Børs giver Lindring?”

”Men hør dog et Ord, Catharina! førend du bliver ved med din hele Række af Daddel mod min Ven, der synes jo rigtignok at have noget i sig, skjøndt det passer kun daarligt til Alt det, som vi baade see og høre omkring os. ”Hvad er det vel” blev Handskemageren ved som vor Konge og hans Hof, vore Riddere og deres Damer, vore Abbeder, Munke og Præster selv saa ivrigt flokkes for at see? Er det ikke for at være Vidner til, hvorlunde Ridderskabets Dygtighed udvikler sig, for at skue den herlige Dyst, som den flinke Riddersmand bestaaer paa Tourneerpladsen og ved Ringeriden, fort sagt overvære Vrens og Hæderens Daad, udført under Baaben og Blodtab? Og hvad er det vel nu, som disse Rid-

dere udøve, som er forffjelligt fra det, som vor gode Henry virker i sin Kreds? Hvo har nogensinde hørt, at han misbrugte sit opfindsomme Hovede, eller sin Styrke til at gjøre Ondt, eller til frivilligt Overfald, og hvo veed ikke snarere, at han har brugt begge Dele til stor Nytte for vor Stad? burde du ikke ansee dig baade æret og hædret, eftersom det troeste Hjerte og den stærkeste Arm har gjort sig selv til din Ridder? Hvorfra er det vel, at de mægtigste Damer hente deres første Stolthed uden fra deres Ridders Mandhaftighed? og har den djærveste Mand i Scotland gjort nogen Daad, som var mere ridderlig, end min brave Søn, Henry, omendogsaa af lavere Stand? Er han ikke bekjendt baade i Høiland og i Lavland, som den bedste Waabensmed, der nogensinde hamrede et Sværd, og som den bedste Krigsmand, der nogensinde traf et?"

"Ederes Ord, kjære Fader! modsiges sig selv," sagde Catharina, "hvis det maa være Ederes Datter tilladt at sige det. Lad os takke Gud og de gode Helgene, at vi ere stillede paa et fredeligt Trin i Livet, uden at kjende noget til dem, hvis høie Fødsel, men endnu høiere Stolt=hed, forlede dem til at sætte en Hæder i Grusomheds blodige Gjerninger, hvilke de paa stolt Herremaneer betitle med Navn af Ridderdaad. Ederes Klogskab vil indrømme mig, at det vilde være taabeligt af Os, at prunke med deres brogede Fjedre og pragtfulde Ridderdragt — hvi skulde vi da efterligne deres fuldmodne Laster? Hvi skulde vi antage deres haardhjertede Stolthed og ufølsomme Grumhed, hvor Mord bliver en Gjenstand endogsaa for et forfængeligt Pral? Lad dem, hvis Diang fræver som en Rættighed denne blodige Dyrkelse, sætte en Stolthed og Glæde deri — vi, som faae intet af Offrin=

gen, kunne desto bedre beklage de Offredes Lidelser; og lad os takke vor ringe Stand, som leder os ikke i Fristelse. Men tilgiv mig, Fader, om jeg er gaaen noget for vidt, i at modsige de Anskuelser, som jeg veed, at baade Du og saa mange Andre nære i denne Henseende".

"Ja Du snakker mig rigtignok for meget", sagde Handskemageren, lidt gnaven. "Jeg er kun en stakkels Haandværksmand, hvis høieste Kundskab bestaaer i at skjælné mellem Handsken til venstre Haand, og den, som hører til den høire. Men vil Du have min Tilgivelse, saa siig noget Trøstende til min stakkels Henry. Der sidder han, forvirret og nedtrykt ved hele den Præken, Du har bunket sammen, og han, hvem et Trompetstød er Signalet til en Fæst, er slaaen til Jorden ved et Dvæk af et Barn".

En Sandhed var det, at Baabensmeden, da han hørte de Læber, som vare ham de dyrebareste af Alle, udmale hans Character i saa ugunstige Farver, havde lagt sit Hoved ned paa Bordet paa de foldede Arme, i en Stilling, der viiste den dybeste Modløshed, ja næsten Fortvivlelse. "Jeg vilde ret inderligen ønske, min dyrebare Fader!" sagde Catharina, "at det stød i min Magt, at siige Henry Noget, som kunde trøste ham, uden at jeg derved skulde forraade Sandhedens hellige Sag, hvilken jeg for et Dieblisk siden viiste Eder. Og dog — jeg kan — ja jeg maa have et sligt Grinde;" blev hun ved med et Uafsyn, som den Alvor, med hvilken hun talte, og Skjønheden i hendes Lineamenter, gav for et Dieblisk Udseende af Begeistring. "Himlens Sandhed", sagde hun i en hjertelig Tone, "blev aldrig betroet til en Tunge, om end nok saa svag, uden at den jo gav samme Tunge Ret til

at bebude Naade, medens den tillige forkyndte Dom. Reis Dig op, Henry — reis Dig op, retsindige, gode, ædelmodige, men skræffelige vildlede Mand! Dine Feil tilhøre din grusomme og ufølsomme Tidssalder, men alle dine Dyder ere dine egne”.

Medens hun sagde dette, lagde hun sin Haand paa Smedens Arm, og idet hun trak den frem under hans Hoved med en Kraft, som han, ihvor mild den var, ikke kunde modstaae, opmuntrede hun ham til at høre det mandige Afsyn og tillige de Dine, i hvilke hendes Bebreidelse, blandet med andre Følelser, havde fremlokket Taarer. ”Græd ikke — eller hellere græd ud” sagde hun; ”men græd som de, der have Haab. Afsværg Stolthed og Bredens Synder, som lettelig besætte Dig! slyng de forbandede Waaben langt fra Dig, til hvis ødelæggende og dræbende Brug Du est saa lettelig fristet”.

”Det er forgæves I taler, Catharina!” sagde Waabensmeden; jeg kan jo gjerne blive Munk, og drage mig tilbage fra Verden; men saalænge jeg lever i den, maa jeg syssle med min Dont, og, medens jeg danner Waaben og Rustninger til Andre, kan jeg ikke modstaae Fristelsen, at benytte dem selv. I vilde ikke dadle mig, dersom I vidste, hvor uadskilleligt den Haandtering, ved hvilken jeg fortjener mit Brød, er forbunden med den frigeriske Aand, som I tilregner mig, som en Feil, uagtet den er en Følge af den uundgaaeligste Nødvendighed. Medens jeg hærder Skjoldet eller Pantseret til at modstaae Ulivssaar, maa jeg da ikke have bestandig for Die den Naade og den Kraft, hvormed de skulle benyttes? og medens jeg hamrer Sværdet, og tempererer det til Nytte i Strid, er det da muligt for mig, at undgaae Mindet om dets Brug?”

"Saa fast da fra Eder, fjære Henry!" sagde den begejstrede Pige, idet hun med begge sine fine Hænder omfattede den muskuløse Baabensmeds ene kraftfulde og stærke Arm, hvilken de hævede med Nøie, rigtignok med Eieren's Tilladelse, men uden nogen Bistand fra hans Side; "fast fra Eder den Kunst, siger jeg, som er Jer en Snare. Afsværg at forfærdige Baaben, som tjene alene til at forforte det menneskelige Liv, der allerede er stakket nok til Anger. Kunsten at forfærdige Baaben, enten til Forsvar eller til Angreb, er lige syndig hos Een, hvis urolige og voldsomme Stemning gjør endogsaa den blotte Arbeiden paa dem, baade til en Synd og til en Fristelse. Nedlæg Eders Sysslen med Baaben af enhver Art, og fortjen Himlens Tilgivelse, ved at opgive Alt, hvad der kan lede til det, som frister Eder lettest".

"Og hvad" fnurrede Baabensmeden, "skal jeg da gjøre for at fortjene mit Brød, naar jeg har opgivet at hamre Baaben, for hvilket Henry af Perth er berømt fra Tay og til Thames?"

"Eder's Kunst" sagde Catharina, "har Hjælpeskilder nok i sig selv, som ere baade uskyldige og værd at rose. Opgiver I, at smede Sværd og Skjolde, staaer den Syssel tilbage, at danne den uskyldige Spade — det hæderlige Plougjern — kort Saadant, som bidrager til Livets Gavn og dets Glæde. Du kan danne Stænger og Laase, for at værne om den Svageres Eiendom mod den Overmodige og Haandstærke. Folk ville dog altid ty til Dig, og gjengiælde din ærlige Vindskabelighed —"

Men her blev Catharina afbrudt. Hendes Fader havde rolig hørt hende declamere mod Kamp og Tournering, fordi han følte, at, skjøndt hendes Lære var ham nye,

den dog alligevel kunde være ganske fornuftig. Han nærede (sligt kunde han ikke fordølge) det Ønske, at hans forhaabede Svigersøn, Henry, ikke vilde med Forsæt henfaste sig for de Farer, som hans dristige Mod og hans sjældne personlige Styrke kun altfor let havde hidtil bragt ham til at udsætte sig for; og forsaavidt havde han gjerne seet, at Catharina's Argumenter kunde have gjort nogen Virkning paa hendes Elfers Hjerte, som han vidste var ligesaa bøieligt, naar det styredes af dets egen Indvirkning, som det var stivt og ubøieligt, naar det blev bestormet af fjendtlige Anmodninger og Trudslar. Men hendes Argumenter kom i Strid med hans Anskuelser, dengang han hørte hende udvide dem til at paalægge hans tilkommende Svigersøn et Slags Nødvendighed, at opgive en Haandtering, som indbragte større rede Indtægt end nogen paa den Tid i Scotland, samt større Fordeel for Henry af Perth isærdeleshed, end for nogen anden Waabenfæd af samme Nation. Han havde en utydelig Idee om, at det ikke var saa ilde, at afvænne Henry fra hans altfor hyppige Brug af Waaben, uagtet han følte en Slags Stolthed i, at være forbunden med Een, som svingede med saa høi Grad af Dygtighed de Waaben, som det i hine Dage var enhver Mand's Roes, at kunne bruge med Indsigt. Men da han hørte sin Datter anbefale, som den nærmeste Wei til at bringe Fred i hans Sjæl, at hendes Elfer skulde ganske opgive den indbringende Haandtering, i hvilken han stod uden Lige, og hvilken, formedelsk de mange private Tvistigheder og de offentlige Krige paa den Tid, maatte skaffe ham et rigeligt Udførelse, da kunde han ikke længer betvinge sin Harm. Hans Datter havde neppe anbefalet sin Elfer at forfærdige Algerdyrkningsskeder, før han, som nu følte, at han

havde Ret, hvorom han i den tidligere Deel af deres Dispute havde været noget tvivlsom, brød ud:

"Stænger og Laase—Plougjern og Harvetænder—hvorfor da ikke ogsaa Jernriste, Ildtænger, Jerngjorde, og saa et Ufen til, der kan løbe Landet rundt med dem, hvilket Du selv, som et andet Ufen, kan holde ved Griemen? Hvorledes, Catharina — Pige? har al sund Sands saa reent forladt Dig? eller tænker Du, at Noget i disse haarde Jerntider staaer rede til at give klingende Sølvs for Noget, uden for Det, som kan forsvare deres eget Liv, eller sætte dem istand til at gjøre Ende paa deres Uvens? Det er Sværd, vi mangle hvert Dieblif i disse Tider, Tøs! men ikke Plouge til at bearbejde Jorden for det Korn, som vi aldrig see voxe. Hvad vort daglige Brød angaaer, da er det de Stærke, som snappe det, og leve; medens de, som ere svage, give Slip paa det, og døe af Hunger. Lykkelig er den Mand, som, liig min værdige Søn, har Midler til at fortjene sit Brød paa anden Maade, end ved Spidsen af det Sværd, som han hamrer. Præf Fred for ham, saa meget som Du vil, jeg skal aldrig være den, som skal sige Nei dertil; men byde den første Baabensmed i Scotland, høre op med at hamre Sværd, Stridsøxer og Pantjere, det er nok til at gjøre selve Taalmodigheden forrykt. Bort fra mine Dine — og imorgen beder jeg Dig erindre, at, skulde Du have den Lykke, at see Henry, den Mestersmed, igjen, hvilket er mere, end din Behandling af ham har fortjent, da seer Du en Mand, som har ikke sin Lige i Scotland i at omgaaes med Slagsværd og med Stridsøxe, og som kan fortjene sine femhundrede Mark om Aaret, uden at tage en Helligdag til Hjælp!"

Da Datteren hørte sin Fader tale saa afgjørende,

gjorde hun et dybt Knix, og uden videre at byde Godnat, begav hun sig hen til det Kammer, som var hendes sædvanlige Soveværelse.

Tredie Kapitel.

Baabensmedens Hjerte svulmede af forskjellige og stridende Følelser, saa at det syntes at ville sprænge den Lædervams, under hvilket det var tildækket. Han rejste sig op, dreiede Hovedet bort, og rækkede Haanden ud til Handskemageren med bortvendt Ansigt, som om han ønskede, at hans Sjælsbevægelse ikke skulde blive læst paa hans Ansigt.

”Gid jeg maa blive hængt, om jeg skilles fra Dig nu”, sagde Simon, idet han med sin flade Haand skjød til den, som Baabensmeden havde udstrakt imod ham. ”Ikke i en Time idetmindste ryster jeg Haand med Dig. Vie en lille Stund, Mand! og jeg skal forklare Dig det Hele; thi vist er det, at et Par Draaber Blod af en Rist, og et Par dumme Ord af en fjantet Tøs, bør ikke kunne skille en Fader og Søn, naar det har varet saalænge, siden de saaes. Saa bliv da, Mand! saasandt Du nogensinde ønsker en Faders og Sanct Valentine's Belsignelse, hvis benedidede Aften det just hænder sig at være”.

Handskemageren blev nu hørt med høi Stemme at falde paa Dorthes; og efter nogen Rasken med Røgler, Løben op og ned af Trappen, kom Dorthes frem med tre store Pokalglas af grøn Farve, noget som i hine Tider blev anseet for en kostbar Maritet, og Handskemageren

fulgte efter med en vældig Flaske Wiin, som rummede i det mindste tre Potter efter disse vanslægtede Dages Maal. "Her er en Flaske Wiin, Henry! en halvgang saa gammel til, som jeg: min Fader fik den, som en Skjænk af gamle Erabbe, den stolte flamske Krigsbymester, som forsvarede Perth saa priseligt i David den Andens Umyndighedsaar. Vi Handffemagere have altid kunnet gjøre lidt i Krigen, skjøndt vi stod mindre i Forbindelse med den, end I, som arbeide i Staal og Jern. Min Fader havde gjort sig gode Venner med gamle Erabbe — hvorledes, skal jeg fortælle Dig en-
 andengang, og tillige hvorlænge den har været skjult under Jorden, for at fikke den med de ødelæggende Karle fra Syd. Jeg vil derfor tømme et Glas paa min agtbare Fader og hans Sjæls Sundhed — gid hans Synder maae være ham forladte! Dorthen! den Skaal skal Du besvare, og gaae saa op paa dit Loftskammer. Jeg veed, at dine Øren have Kløe; og nu har jeg noget at sige, som Ingen maae høre uden Henry, min Sjæls udkaarede Søn".

Dorthen gjorde ingen Modbemærkning, men trak sit Glas ud, eller snarere sin Pokal, med freidigt Mod, og trak sig derefter tilbage til sit Soveværelse, efter sin Husbonds Befaling. De to Venner vare nu ladte alene.

"Det gjør mig ondt, Ven Henry!" sagde Handffemageren, idet han paa samme Tid fyldte baade sit eget Glas og hans Gjæsts; det gjør mig ret i Sjelen ondt, at min Datter beholder sine tosfede Griller; men noget synes mig ogsaa du kunde forandre dem. Hvorfor vilde Du komme herhen, rassende med dit Sværd og din Dolk, naar Løsen er saa tosfet, at hun ikke kan

taale Synet af dem? Har Du forglemt, at Du havde en Slags Dispute med hende, endnu førend din sidste Bortreise fra Perth, fordi Du ikke vilde gaac, ligesom andre rolige Borgere, men maatte bestandig være bevæbnet, liig de Slyngler af Trøiefarle, som rende Udelen i Hælene? Det er betimeligt nok, kan Du troe, for en anstændig Borger, at klæde sig i Plader, naar den store Klokke ringer, som falder os frem til frigerist Døstning”.

”Men, gode Fader! det var jo ikke min Skyld. Jeg havde ikke saa snart forladt min Kleppert, før jeg løb hid, for at mælde Eder min Ankomst, eftersom jeg haabede, hvis det ikke var Eder imod, at saa Eders Løfte, om at turde blive Jomfrue Catharina's Valentine for iaar; og da var det, at jeg hørte af Jomfrue Dortha, at I vare gangne hen i Sortebrodrøstloster for at høre Messen. Saa tænkte jeg strax paa at følge Eder did, deels for at høre den samme Messe, som I; deels — vor Frue og Sanct Valentine tilgive mig min Synd! — at see paa Een, som tænker saa lidet paa mig. Som I nu traadte ind i Kirken, syntes mig, jeg saa en to, tre Karle af farligt Udseende, som holdt Raad med hinanden, og uafsladelig stirrede paa Jer og Eders Datter, og isærdeleshed Sir John Namorny, som jeg nok kjendte, uagtet hans Mummerie, hans Fløiels Klap over Diet og hans Kappe, der lignede saa aldeles en Tjeners. Saa var det jeg tænkte, Fader Simon! at siden I er noget tilaars, og hiin lange Strimmel af en Høilænder var noget for ung til at udholde en Dyst, at det var bedst, at jeg gif ganske rolig bag efter Jer. Jeg var just ikke synderlig bange for, at jeg jo nok med det Værktøi, som jeg bar hos mig, kunde

bringe En og Anden til Fornuft, som vilde forstyrre Jer paa Eders Hjemvei. I veed, at det var Eder selv, som opdagede mig, og trak mig ind i Huset, enten jeg saa vilde eller ei; i andet Fald maa I troe, at jeg ikke havde viist mig for Eders Datter, førend jeg havde truffet min smukke Kamisol paa, som er gjort i Berwick efter det nyeste Snit; heller ikke havde jeg ladet mig see for hende med disse Waaben, som hun affkyer saa meget. Alligevel, for at sige den rene Sandhed, saa ere der saa Mange, som føre Kamp med mig paa Liv og Død for et eller andet Tilfældes Skyld, at det er ligesaa vigtigt for mig, som for nogen anden Mand i Scotland, at gaae om Natten med Waaben".

"Det tænker den tofsede Tøs jo slet ikke paa", sagde Simon Handskemager: "hun har ikke Begreb nok til at indsee, at i vort kjære Fødeland troer enhver Mand, det er hans Ret og Pligt at værges sig med egen Haand, naar man kommer ham for nær. Men Du er at dadle, Henry, Du kjære Dreng! fordi Du tager dig hendes Snak saa nær. Jeg har dog seet dig som en flink Gut ved de andre Tøse — hvorfor er Du da saa stille og tungelam alene hos hende?"

"Fordi hun er noget forskjellig fra de andre Piger, Fader Simon — fordi hun ikke alene er smukkere, men klogere, høiere, mere hellig end de Andre — ja det synes mig, at hun er gjort af bedre Leer end vi Andre, som staae hende nær. Jeg kan holde mit Hoved høit nok hos de øvrige Piger, naar de dandse omkring Majstangen; men naar jeg staaer hos Catharina, da føler jeg mig som et jordisk, raat, vildt Creatur, neppe værdt at see paa hende; langt mindre tør jeg modsætte mig de For skrifter, som hun giver mig".

"J er ikke den klogeste Kjøbmand, Henry Smed" svarede Simon; "J anslaaer Godset, J vil kjøbe for høit. Catharina er en god Pige og min Datter; men gjør J hende til en indbildsk Ube ved Ederes Undseelighed og Smiger, da vil hverken J eller jeg faae vort Ønske opfyldt."

"Jeg er ofte bange for det, Fader" svarede Smeden, "thi jeg føler kun altfor vel, hvor lidet jeg er hende værd".

Ei! føl Du en Ende Traad!" svarede Simon, "vil Du ikke føle for Dig, saa føl idetmindste for mig, og for Catharina. Tænk, hvor det straffels Væsen er plaget fra Morgen til Aften, og af hvad Slags Folk, selv naar Vinduerne ere lukkede, og Dørene ere slaaede i. Saaledes bleve vi idag antastede af en Mand, som er lidt vel mægtig til at blive nævnet, og han viste sit Misshag ganske aabenlyst, fordi jeg ikke vilde tillade ham at gjøre Hanefødder for Catharina i selve Kirken, medens Præsten læste Messen. Ogsaa ere der Andre, som ikke ere meget klogere end han; og derfor ønsker jeg stundom, at Catharina var nogle Grader mindre smuk, for ikke at faae Smag paa denne farlige Slags Beundring, eller at hun var lidt mindre hellig, for at hun kunde sætte sig ned, som en honet Kone, nøiet med stolten Henry Smed, der kunde forsvare sin Ægteviv mod ethvert hovedløst Skud paa Ridderstammen ved Scotlands Hof".

"Og gjorde jeg ikke det" svarede Henry, idet han udstrakte en Haand og en Arm, som ved Been og Muskler kunde have tilhørt en Kjempe, "saa gid jeg aldrig maatte bringe Hammer paa Ambolt igjen. Ja, var det bare kommen saavidt, saa skulde min smukke Ca-

tharina see, at man ikke gjør noget Ondt, fordi man slaes for den retfærdige Sag. Men jeg troer næsten, at hun anseer Verden for eet stort Mynstertaarn, og at alle de, som boe i den, skulde bære sig ad, som de vare evigt i Messe".

"Ja, en forunderlig Virkning gjør hun rigtignok" sagde Faderen, "paa Alle, som komme hende nær. Der er nu den høilandske Lømmel, Conachar, som jeg har været plaget med i en to, tre Aar. Uagtet I nok kan see, at han har sit Folks naturlige Character, lystrer han dog de allermindste Vink, som Catharina giver ham, og det er med Nød, at han vil lade sig styre af Andre her i Huset, end af hende. Vist er det rigtignok, at hun gjør sig en heel Deel Umage med at bringe ham bort fra hans raa høilandske Maneer —"

Her blev Henry Smed noget urolig i sin Stol, løftede Flasken, satte den ned igjen, og udraabte endelig: "Saa gid Satan havde den unge høilandske Hvalp, og hans hele Slægt! Hvad har Catharina at bestille med at undervise en Karl som ham? Han vil komme til at ligne den Ulveunge, som jeg var dum nok til at afrette til at agere Hund. Enhver troede jo ogsaa, at den var bleven forbedret, da i en ulyksalig Stund, medens jeg gif hen over Moncrieffshøien, han brød løs paa Lairdens Faareflokk, og gjorde et Nederlag der, som jeg havde kommet til at fortryde, hvis Lairden ikke paa samme Tid havde manglet Harnisk. Jeg maa ret undre mig, Fader Simon! at I, som er en forstandig Mand, vil holde denne høilandske unge Knægt — som tillige seer ikke saa ilde ud, det kan I troe, — saa nær ved Catharina, som om der ikke var nogen Anden

end Eder's Datter, der kunde agere hans Skolemesterinde".

"En, min Søn, fy! nu er I jaloux" sagde gamle Simon, "paa en stakkels ung Knægt, som, for at sige Sandheden, opholder sig her, fordi han ikke saavel kan boe hiinsides af Bjergene".

"Nu — nu, Fader Simon!" gjensvarede Smeden som var besjelet af alle de indskrænkede Anskuelser, som hiin Tids Borgere vare besatte af, "var det ikke for at støde Jer, saa vilde jeg sige, at I har altfor megen Handelsdrift og Forsendinger med disse doyne Knolde udenfor vor Kjøbstad".

"Jeg skal jo dog have mine Dyrehuder, Bueffind, og saa videre, kjære Henry! etsteds fra — og Høilandsmændene, de give godt Kjøb".

"Det har de godt ved" sagde Smeden tørt, "thi de sælge jo aldrig Andet, end stjaalet Guds".

"Nu vel, nu vel — lad det være som det vil — det er ikke min Sag, hvor de faae Dyrene fra, naar jeg blot faaer Skindene. Men, som jeg sagde før, saa ere der visse Hensyn, som gjøre, at jeg gjerne viser dette unge Mennekes Fader en Tjeneste ved at beholde ham her. Overalt er han ogsaa kun en halv Høilænder, og det er sjældent, at jeg har seet ham saa vild, som han viste sig før".

"Og det kunde han vel heller ikke, med mindre han havde fældet sin Mand", svarede Smeden i sin forrige tøre Tone.

"Imidlertid, hvis I ønsker det, Henry, saa vil jeg sætte alle andre Hensyn til Side, og sende den Landfrabbe afsted, for at søge sig et andet Kvarteer endnu imorgen tidligt".

"Ei! Fader!" svarede Smeden; "J kan dog vel troe, at Henry Gow ændser mere et Smedefuls Værdie, end en Unge som den Bjergkat. J maa troe, at jeg brød mig kun lidet om, hvis hans hele Stamme kom ind gjennem Porten med Krigssfrig og svingrende Piber; jeg vilde nok finde et halvt hundrede Klinger og Skjolde til at sende dem hurtigere hjem end de kom. Men for at sige Sandheden — skjøndt det klinger noget som om det var en Nar, der talte — jeg holder ikke af, at see den Knægt saa meget sammen med Catharina. Husk paa, Fader Simon, at Eders Haandværk holder Eders Dine og Hænder tæt sammen, og kræver Eders hele Opmærksomhed, om ogsaa denne doyne Rækel tog fat i med, hvilket J dog selv veed, han aldrig gjør".

"Deri har Du Ret, Henry" sagde Simon, "han skjærer alle Handsker ud til den høire Haand, og har endnu aldrig kunnet bringe et Par til Ende i sit hele Liv".

"Jeg har nok mærket, at hans Begreber om at skjære Skind ere noget besynderlige" sagde Henry. "Men med Eders Tilladelse, Fader! det var kun det, jeg vilde sige, at, enten han nu arbejder godt eller slet, saa har han ikke sløvede Dine, ikke Hænder som ere fortærede af det hede Jern, eller rynkede ved Brugen af Forhammeren — ikke Haar, som ere bleve rustne ved Røg eller svedne ved Ovnen, hvorved de komme mere til at ligne Skindet af en Grævling, end Noget, som fortjener at skjules med en christelig Hue. Lad nu Catharina være saa god en Tøs, som nogensinde har levet, ja jeg vil hæve hende til den bedste Pige i hele Perth, hun maa dog alligevel baade see og føle, at der er Forskjel mellem Mand og Mand, og at Forskjellen ikke er til min Gunst".

"Her er Noget til dig, og det ret af Hjertet, Søn

Henry", sagde den gamle Mand, idet han fyldte en Pokal til sin Gæst og een til sig selv. "Jeg seer nok, at saa god en Smed, Du ogsaa er, saa kjender Du dog ikke det Metal, hvoraf Fruentimmerne ere gjorte. Du skal tage Mod til Dig, Henry! og føre din Person, ikke som Een, der slæbes til Galgen, men som en munter ung Knøs, der kjender sit eget Værd, og som ikke vil lade sig bruge som Kastesjerp selv af den bedste Datterdatter, som Eva nogensinde har havt. Catharina er en Kvinde, som hendes Moder, og Du tænker som en Nar, naar Du mener, at de ere Alle forpikkede blot paa det, som stikker i Dinene. Ogsaa deres Dre, Mand! maa kildres; de maa vide, at den, som de bæere med deres Gunst, er flink og vever, og at han kunde erhverve sig tyve Pigers Hjerter, naar han ikke vilde beile blot til Deres. Troe en gammel Mand! Kvinden gaaer mere efter hvad Andre tænke, end hvad hun tænker selv; og naar hun spørger om den giæveste Mand i Perth, hvem skal hun høre nævne uden Henry Fandenskarl? Spørge der om den bedste Baabensmed, som nogensinde har dannet Baaben paa sin Umbolt? Henry Smed igjen: den suffisanteste Dandser om Maitræet? den lystige Smed; den muntreste Sanger af Viser? Igjen kun Henry; den bedste Boxer og Fægter med Sværd og med Skjold — Kongen i Baabendyst — Uveren af vilde Heste — Kapzunen paa gale Høilandskarle — bestandig er det Dig — Dig — ingen uden Dig. Og Catharina skulde foretrække hiin Strimmel af en Høilandsdreng for Dig? Gladder! saa kunde hun ligesaa godt gjøre en Staalhandske af et Bukkeskind. Tingen er, at Conachar rører hende ikke mere, end for saavidt, at hun gjerne vilde hindre Djævelen i at faae Tag i h a m, ligesom i de andre

Høilænder — Gud velsigne hende, stakkels Tøs! hun vilde gjerne bringe den hele Verden paa bedre Tanker, naar hun saasandt kunde”.

”Og deri vil jeg forsikre Jer, at hun kommer tilfort”, sagde Smeden, der, som Læseren vil have mærket, ikke havde noget godt Ord til Høilandsracen. Jeg vilde vædde om Fanden selv, som jeg dog skulde kjende lidt til, da han er Laugsbroder i samme Element, som jeg, imod Catharina, i den Affaire — Djævlens vil nu engang have Tartanen — det er vist nok”.

”Ja det er nu godt og vel”, svarede Handskema-geren, ”men Catharina har en Anden, som Du kjender kun lidt til — Fader Clemens spiller ogsaa Erobrer — og han frygter ligesaa meget for hundrede Dæmle, som jeg for en Flok Gjæs”.

”Fader Clemens? sagde Smeden, ”J bage dog altid en ny Helgen her i denne fromme Bye! Hvem, i Djævlens Navn, er nu det? Er det en af Ederes Eneboere, som blive exercerede til Arbeidet, som en Boxer til sin Rundgang, og som sætter sig ret ilave dertil ved at faste og ved at angre? er det ikke?”

”Nei! det er just Knuden af det” sagde Simon; ”Fader Clemens spiser, drikker og lever næsten ganske som andre Folk — alle Kirkens Forskrifter imidlertid nøie beobagtede”.

”Ah! jeg fatter Jer, en vever lille Præstemand, som forstaaer sig bedre paa en god Levemaade, end paa et godt Levnet — sætter en god Kande tillivs hver Fasteaften, for at han kan have Kræfter til at see de fyrgetyve Fastedage i Dinene, og har alle de smukkeste Piger i sin Skriftestol?”

”Immer paa gal Wei, Smed! Jeg siger dig, at

baade jeg og min Datter skulde nok kunne lugte en fa-
stende Hykler eller en Svirebroder. Men Fader Ele-
mens er hverken det Ene eller det Andet”.

”Men, i Himlens Navn, hvem er han da?”

”Han er Een, som enten er i høieste Grad be-
dre end alle hans Klosterbrødre, lagte sammen, eller paa
den anden Side ligesaa meget værre, end den Allerværste
af dem, saa at det baade er Synd og Skam, at han tør
blive i Klostret”.

”Da synes mig dog, at det var let, at udfinde, om
han er enten det Ene eller det Andet” sagde Smeden.

”Lad Eder nøie, min Ven! med at vide” sagde
Simon, ”at dersom I dømmes Fader Clemens efter
hvad I see ham gjøre, eller høre ham sige, da vil I an-
see ham for den bedste og skikkeligste Mand i Verden,
med et Trøstensord for hver Mands Sorg, med et Raad
for hver Mands Kummer, den Riges sikreste Beviser,
den Fattiges troeste Ven. Men lytter I til det, som
Dominicanerne sige om ham — benedicite (her korsede
Handskemageren sit Bryn og sit Bryst) en arrig Kjæt-
ter, som fortjente ved jordisk Gld at blive sendt hen til
den, som brænder for evigt”.

Smeden korsede sig ligeledes, og udraabte: ”Hel-
lige Maria! Fader Simon — og I, som er saa god og
saa forstandig, at I er bleven kaldet den kloge Handske-
mager i Perth, kan I lade Eders Datter søge Kirketje-
nesten hos Een, som — Alle Helgene bevare os! —
staaer maaffee i Ledetog med den Lede selv? Ikke sandt?
var det ikke en Præst, som fik Diæblen paa Benene, den-
gan Rogert Jacksons Huus blæste omfuld i den stærke
Storm? lod ikke Diæblen sig see midt i Tayfloden i en

Præstes Skikkelse med Scapulier, bassende omkring i Bølgerne, dengang vor statlige Broe blev feiet afsted?"

"Det kan jeg ikke sige, om han gjorde; kun saa meget veed jeg, at jeg ikke har seet det. Hvad Catharina angaaer, da kan hun just ikke siges at søge Fader Clemens, saasom hendes Skriftefader er gamle Franciscus, den Dominicaner, hos hvem hun ogsaa skriftede idag. Men Qvinderne ville nu altid have deres Willie, og vist er det, at hun holder mere Samqvem med Fader Clemens, end jeg ønsker. Og dog — naar jeg har selv talt med ham, saa synes han mig immer en saa god og saa hellig Mand, at jeg kunde overlade ham min egen Sjels Frelse. Glemme Rygter ere der om ham mellem Dominicanerne — det er vist nok. Men hvad have vi ulærde Folk at gjøre med det, min Søn? Lad os betale Kirken og vor Frue hvad de skulde have, give vor Almisse, gaae til Skrifte, og gjøre den tilbørlige Bod, saa ville vore Helgene nok hjælpe os ud af det Hele".

"Deri har I Ret" svarede Smeden, "og de ville ogsaa lukke Dinene lidt i for et eller andet uheldigt Puf, som en Mand kan have givet i en Dyst, naar hans Partie maatte gribe til Nødværge, og man flokkede sig til ham. See, det er den eneste Troesartifel, som en Mand kan bygge paa i Scotland, lad saa Jer Datter mene hvad hun vil. Paa min Troe en Mand maa kjende lidt til Nævefuensten, ellers faaer han en straffet Levetid paa et Sted, som her, hvor der falder saa talrige Puf af".

"Lad os nu faae Bugt med vor Flaske" sagde den gamle Handskemager; "thi saavidt jeg troer, har Dominicanertaarnet ringet Midnat. Og hør nu efter, Søn

Harry! staae imorgen ved Vinduet med Sprinkelværket, i vor østre Gavl, du veed, lige paa Prikken, som Dagninzen pipper, og giv mig saa, ved at fløite din Smedevise, et Signal, at Du er kommen. Saa skal jeg nok sørge for, at Catharina seer ud af Vinduet, og Du har alle Privilegier det hele Aar igjennem, som hendes flinke Valentine; kan Du da ikke bruge dette til din Fordeel, saa skulde jeg næsten fristes til at troe, at, ihvormeget endog Naturen har klædt Dig i en Loves Skind, saa har den dog ladet blive siddende paa dig de lange Øren af et Næsel".

"Amen" sagde Waabensmeden, "og nu et hjerteligt Godnat med Jer; Guds Belsignelse over Jert Dag, og over Dem, som hvile under det. I skal høre Smedens Signal ved Morgengry, og jeg vil staae Jer inde for, at Hanen, ihvor tidlig han galer, skal staae til Skamme mod mig".

Salende saaledes, tog han Afsked, og, uagtet fuldkommen uforfærdet, gik han dog igjennem de øde Gader, som Een, der er paa sin Post, hen imod sin Bolig, som laa i den vestlige Ende af Perth.

Fjerde Kapitel.

Den modige Waabensmed var ikke langsom, det kan man troe, i at overholde den Anvisning, som hans forventede Svigerfader havde forundt ham. Han fuldførte sit Toilet med en Omsorg, som ikke var almindelig hos ham, idet han satte saa meget som muligt i Skygge alle de Partier, som kunde have et frigerist Udseende. Dog

var han en altfor bekjendt Person, til at turde gaae aldeles uden Vaaben i en Bye, hvor han rigtignok havde mange Venner, men tillige ogsaa nogle dødelige Fjender, paa Grund af hans talrige Dyste i Fortiden, hos hvem han ikke kunde vente Naade, dersom de først fik rigtigheden Sag i ham. Just derfor bar han under sin Vams en saakaldet Secret, eller Jerntraads Pantfersærk, som var forarbejdet saa fin og saa bøielig, at den hindrede hans Bevægelser ligesaalidet, som i vore Dage en Undertroie, men som tillige var af saadan Caliber, at han kunde bygge paa den, da enhver Ting i den var bleven snoet og loddet af ham selv. Ovenover dette bar han, liig Andre af samme Alder og Stand, den flanderske Art Beenflæder og Vams, som, til Festdagens Ære, bestod af det fineste engelske Klæde, af en frisk blaae Couleur, med Sakker af sort Atlas, og med Dufte og Dvaste af sort Eilke. Hans Støvler vare af Corduan, og Rappen af skotlandsk Graat, der tjente til at skjule en Jagtkniv, som hængte i hans Belte, og som var det eneste Angrebsvaaben, eftersom han i Haanden førte alene en Kjepe af en Skovtidsel. Hans sorte Fløiels Hue var kantet med Staal, og foret mellem Metallet og Hovedet, hvilket afgav et Slags Forsvar, som han fuldkommen kunde lide paa.

I det Hele havde Henry Udseende af det, som han selv vidste at spille, nemlig af en Borger, som baade var velhavende og tillige anseet; idet han i sin Dragt optog saa megen Vigtighed, som han kunde hævde, uden at træde ud over sin egen Rang, og komme de høiere Stænder for nær. Heller ikke laae der i hans frie og mandige Bæsen, som lagde den bestemteste Vigepligtighed mod Fa-

rer for Dagen, den fjerneste Liighed med hine Dages militaire Pralhanse og Stortalere. Og dog regnede Nogle ogsaa Henry imellem dem, skjøndt med Uret, fordi de antog, at de Skjermysdler, i hvilke han saa ofte havde været indviklet, vare Tegn paa en trættefjær og voldsom Tænkemaade, der støttede sig paa Bevidstheden om personlig Styrke og hans Kyndighed i Baaben. Ivertimod var ethvert af hans Ansigtstræk det lette og godmodige Udtryk af Een, som hverken selv tænker paa at gjøre Ondt, og som heller ikke frygter Noget fra Andre.

Efterat han nu havde pyntet sig paa det bedste, lagde den brave Baabensmed nærmest til sit Hjerte (som bankede ved at berøre det) en lille Foræring, som han allerede længe havde holdt parat til Catharina, hvilken hans Qualitet, som Valentine, nu først gav ham Ret til at byde, samt hende Lov til at modtage, uden Hensyn paa nogen Skrupel. Det var en lille Rubin, udskaaen i Form af et Hjerte, gjennemboret af en gylden Pii; den var gjemt i en lille Pung, som var gjort af Kjæder af det fineste Staal, som om de vare formede til en Konges Brystharnisk. Rundt om Kanten af Pungen læste man disse Ord: Amors Pii har Vinge — Gjennem Pantserærk og Ringe — Kan den lille Haand den svinge; en Devise, som havde kostet den arme Baabensmed Hovedbrud nok. Han hyllede sig nu ind i sin Kappe, og ilede afsted gennem de tause Gader med den faste Beslutning, at presentere sig ved det anvisste Vindue endnu før den tidligste Dagning.

Med denne Beslutning drog han op ad Highstreet, og gik ned ad den Abning, hvor Sanct Johns Kirke nu staaer, for derfra at gaae videre til Couvrefewstreet, da han, ved at betragte Himmels Udseende, kunde mærke,

at han maatte være kommen idetmindste een Klokketime for tidligt; hvorhos han meente, at det vilde være bedre, ikke at komme hen til det Sted, hvor Stævnemødet skulde finde Sted, før henimod den bestemte Tid. Det var jo ikke urimeligt, at andre unge Herrer kunde staae paa Post, ligesaagodt som han selv, uden for Huset, hvor man vidste hun boede, den smukke Pige i Perth; og han kjendte sin svage Side for godt, til at han ikke skulde betænke det mulige Tilfælde af et Haandgemæng, som isaa= fald kunde opstaae.

"Jeg har jo dog Fordelen paa min Side" tænkte han, "ved Hjælp af Fader Simons Venstab; og hvorfor skulde jeg plette mine Fingre med Blodet af disse stak= fels Fyre, som ikke ere værd, at jeg skal lægge Mærke til dem, da de ere saameget mindre lykkelige end jeg? Nei — nei — jeg vil dog eengang blive flog, og holde mig borte fra Alt, hvad der kan friste mig til Klammerie. De skulde ikke faae længere Tid til at fjæbles med mig, end medens jeg giver mit Signal, og min Fader Simon kan besvare det. Mig undres blot, hvorledes den gamle Mand vil faae hende til at gaae til Vinduet? jeg er saa bange, at, hvis hun mærker hans Hensigt, vil han finde det vanskeligt, at bringe det i Udførelse".

Medens disse Elskovstanker fore igjennem hans Hjerne, slentrede Baabensmeden i Mag, idet han ofte vendte sine Bine mod Øst, og stirrede op paa Firmamentet, hvor end ikke det mindste Skimt af Graat begyndte at glimte, for at bebude Dagnings Ankomst, hvilken for den djærve Baabensmed syntes noget længere end sædvanligt at holde sig borte fra at rykke frem i sin østlige Skandse. Han kom just drivende langsomt under Muren af Sanct Anna's Capel (hvor han ikke undlod

at forse sig, og sige et Alve, saasnart han betraadte den hellige Grund) da en Stemme, som syntes at komme bag fra en af Stræbepillerne ved Capellet sagde: "Her tør ver Een, som nok kunde have nødig at løbe".

"Hvo taler her?" sagde Waabendrageren, idet han saae sig omkring, lidt forundret ved en Tiltale, der var saa uventet baade ihenseende til Tone og Indhold.

"Det kommer ikke Eagen ved, hvem der taler" svarede den samme Røst. "Brug Benene, eller du vil maaskee aldrig komme til at bruge dem mere. Spil ikke med Ord, men gaae!"

"Helgen eller Synder, Engel eller Djævel!" sagde Henry, idet han forsedde sig, "den Advarsel gaaer mit Hjerte for nær, til at jeg ikke skulde følge den. Sanct Valentine være mit Skjold!" Saaledes talte han, og forandrede paa Diebliffet sin Luntegang til en Marsch, som saa kunde holdt Trin med, og i et Dieblif var han i Couvrefewstreet. Han havde neppe giort tre Skridt hen mod Simon Handskemagers Hus, som stod midt i den snævre Gade, før to Mænd sprang frem fra Husene paa to forskjellige Stæder, og nærmede sig, som efter en Aftale, for at forbyde ham at gaae igjennem. Den maadelige Oplysning hindrede ham fra at see Andet, end at de bare høilandiske Rapper.

"Af Veien, Slyngler!" sagde Waabensmeden, med den dybe, barske Stemme, der i malmfuld Klang svarede saa ganske til det brede Bryst.

Der kom intet Svar, idetmindste ikke noget, som man kunde forstaae; men han kunde skimte, at de trak deres Sværd, i den Hensigt, at gjøre ham Gjennemgangen stridig med Magt. Saa som han ahnede noget Ondt, uden dog at formode af hvilken Art det var, be-

sluttede Henry paa Stedet, at bane sig Vej gjennem Alt, hvad der kunde møde, og enten forsvare sin Pige, eller døe for hendes Fødder. Han kastede altsaa Kappen over sin venstre Arm, for at danne et Skjold, og gik nu hurtigt og bestemt løs paa de tvende Mænd. Den Nærmeste gjorde et Udfald imod ham, men Henry, idet han parerede Stødet af med sin Kappe, slog Armen op i Karls Ansigt, og spændende Krog for ham idetsamme, slog han ham saaret imod Fortouget, medens han, næsten i det samme Dieblisk huggede med sin Jagtkniv efter den Karl, som stod paa hans høire Haand, og det med saadan Kraft, at ogsaa han laae udstrakt ved sin Kammerat.

Imidlertid styrtede Baabensmeden frem under Larmen, til hvilken Gadenes Tilstand gav ham fuldkommen Ret, eftersom han saae den besat med Fremmede, som teede sig saa voldsomt. Han fornam nu en dæmpet Hvidsken og Tummel under Handskemagerens Vinduer, just de samme Vinduer, fra hvilke han havde ventet at blive hilset af Catharina, som hendes Valentine. Han holdt derfor over til den modsatte Side af Gaden, for at kunne desbedre komme under Veir med deres Tale og deres Hensigt. Men Een af Partiet, som enten havde seet eller hørt ham, skød ogsaa tvert over Gaden, og, da han formodentlig antog ham for Een af deres Skildvagter, spurgte han hvidskende: Hvad var det for en Støi derhenne, Kenneth? hvorfor gav Du ikke Signalet?"

"Slyngel! Du er opdaget", sagde Henry, "og Du skal være Dødens Mand!"

Som han sagde dette, gav han den Fremmede et Stød med sin Jagtkniv, som sikkerligen vilde have sandet hans Ord, om ikke Manden, ved at løfte sin Arm, havde modtaget paa Haanden det Hug, som var sigtet

efter hans Hoved. Saaet maa have været svært nok, eftersom han vaklede, og styrtede derpaa til Jorden med et dybt Suk. Uden at lægge videre Mærke til ham, foer Henry nu hen til en Klynge af Mænd, som syntes beskæftiget med at sætte en Stige op til Gittervinduet i Gavlen. Henry gav sig ikke Tid til enten at tælle deres Antal, eller at tydeliggjøre sig deres Hensigt; men, i det han istemte Byens Alarmraab, og gav det Signal, ved hvilket Borgerne vare vante til at samle sig, styrtede han løs paa Nattevandrerne, af hvilke den Ene var ifærd med at krybe op ad Trinene. Stigen dreiede Smeden omkring, og væltede den ned paa Gaden, idet han tillige satte sin Fod paa Kroppen af ham, som just vilde stige op, og hindrede ham derved i at komme paa Benene. Djærvseligen sloge hans Medskyldige paa Henry, for at skaffe deres Kammerat Lust; men hans Pantserjærk gjorde ham herlig Tjeneste, og han gjengjeldte deres Hug med særdeles Iver, idet han skreg overlydt: "Til Hjælp — til Hjælp for det kjære Sanct Johnstown! — Ud, Borgere! med Buer og Sværd — brave Borgere, kommer med Buer og Sværd — de bryde ind i vore Huse i Mulm og Mørke".

Disse Ord, som gjenløde fjernt hen igjennem Gaderne, bleve ledsagede med ligesaa mange drøie Slag, som uddeeldes med bedste Virkning iblandt dem, som Waabensmeden gif løs paa. Under alt dette bleve Beboerne vækkede, og begyndte at vise sig paa Gaderne i Natdragt, men med Sværd, og runde Skjolde, ja nogle af dem med Fakler. Da stræbte Voldsmandene at lufte sig bort, hvilket ogsaa lykkedes dem Alle, undtagen ham, som blev fastet ned tilligemed Stigen. Ham havde den uferdede Waabensmed greben i Stru-

ben under Haandgemængen, og ham holdt han saa fast paa, som Windspilleren paa sin Hare. De andre saarede Mænd bleve ihast baarne bort af deres Kamerater.

"Her er en Art Slynkler, som bryder Freden i vor Kjøbstad" sagde Henry til Naboerne, der begyndte at samle sig; "skynder Jer efter de Karle! Alle kunne de ikke slippe; thi Nogle af dem har jeg mærket, og deres Blod vil kunne vise Jer Veien".

"Nogle høilandske Slynkler!" raabte Borgerne; "op — og paa Fagt, Naboer!"

"Uffsted med Jer — paa Fart — paa Fart — men overlader mig at styre denne Karl", sagde Waabensmeden.

Nu splittede hans Medhjelpere sig i forskjellige Retninger, medens man saae de glimtende Blus, og hørte deres Raab, som gjenlode over hele det omliggende Dvarsteer.

Under alt dette, anraabte Waabensmedens Fange ham om Frihed, idet han brugte baade Løfter og Trudfler, for at erholde den. "Saasandt du er en Adelsmand," sagde han, "saa lad mig gaae, og hvad du har gjort, skal blive dig tilgivet".

"Jeg er ingen Adelsmand," svarede Henry, "jeg er Borger i Perth, og har intet gjort, som fortjener Tilgivelse".

"Slynkel! Du har gjort Noget, som Du ikke drømmer om — men lad mig gaae, og jeg vil fylde Din Hue med Guldstykker".

"Jeg skal fylde Din egen Hue med et fløvet Hoved, og det strax", svarede Waabensmeden, "hvis Du ikke ligger stille som en ærlig Fange".

"Hvad er paa Færde, min Søn Harry?" sagde

Simon, som nu lod sig see ved Vinduet. "Jeg hører Din Stemme, men i en ganske anden Tone, end jeg nu havde ventet. Hvad er alt dette for en Larm, og hvorfor skille Naboerne sammen som til et Oprør?"

"Her har været et eget Sæt Mynder, som har været ifærd med at springe ind af Eders Vinduer, Fader Simon! men jeg har isinde at blive Gudfader til Een af dem, som jeg her holder ligesaa fast paa, som en Skruestikke paa et Stykke Jern."

"Hør mig, gamle Simon!" sagde Fangen "lad mig blot tale et eneste Ord med Jer i Centrum, og befrie mig fra denne Klodrians Tag, hans Jernnæver og hans Blyevægt, saa skal jeg vise Dig, at intet Ondt har været tiltænkt enten Dig eller Dine; ydermere vil jeg sige Dig Noget, som kan geraade Dig saare til Baade".

"Jeg skulde jo kjende denne Stemme", sagde den Gamle, som nærmede sig nu imod Døren med en Bændelygte i Haanden. "Søn Henry! lad Du denne Mand tale med mig, og jeg staaer Dig inde for, at der er ingen Fare paaferde. Bliv blot et Dieblif der, hvor Du nu staaer, og lad Ingen trænge ind i Huset, enten til Angreb eller til Forsvar. Jeg vil vædde med Dig, at denne lystige Fugl har blot tænkt paa en lille Sanct Valentine's Spøg".

Idet han talede saaledes, trak den gamle Mand Fangen ind med sig, lukkede Døren, og efterlod Henry udenfor, lidt forundret over det besynderlige Lyd, i hvilket hans Svigerfader havde seet Overfaldet. "En Spøg?" mumlede han; "jo det kunde blevet en deilig Spøg, naar de vare slupne ind i Pigen's Sovestue; og det havde de naaet, hvis jeg ikke var bleven advaret af den

velsignede brave Røst, som kom ud bag Villerne paa Capellet — og var det ikke den benedidede Helgens egen, (skjøndt hvem er jeg, at det hellige Væsen skulde tale til mig) saa kunde den dog ikke have ladet sig høre, uden hendes Bifald og Tilladelse. Ja jeg vil ogsaa love et Bøghys til hendes Capel, der er ligesaa langt som min Hirschfænger — gid jeg kun saasandt havde haft mit gode Slagsværd, baade for Sanct Johnstown's og disse Slynglers Skyld! — for, naar man skal sige Sandhed, saa ere disse Jagtknive et ganske pænt Legetøi, men de passe mere til en Drengchaand end til en Mand. Du mit gamle drøie Trojanersværd, havde Du saasandt været i mine Hænder, som Du nu hænger ved min Senghimmel, saa skulde disse Slynglers Been ikke saa hurtigen have bragt deres Kroppe fra Kampen. Men see! der komme lysende Følger og dragne Sværd — Stop lidt — Ere I ikke for Sanct Johnstown? — hvis I ere Venner af vor kjære gode Kiøbstad, da bydes Ier Velkommen”.

”Vi have været tomhændede Jægere” sagde Byemændene. ”Vi fulgte efter Sporet ind paa paa Dominicanernes Kirkegaard, og skræmmede der to Krabater op fra Gravene, som støttede en Tredie imellem sig, der sagtens havde nogle af Ederes Mærker paa sig, Henry! De naaede Cappelporten, førend vi kunde indhente dem; ringede paa Sacristiekloffen; Porten gif op, og ind gif de. Nu ere de i Sikkerhed i deres Kirkegebeth, og vi kunne gaae i vore kolde Senge, for at see, om vi kunne blive varme”.

”Ja” sagde Een af Flokken, ”de fromme Dominicanere have stedse en hellig Broder af deres Kloster,

som sidder oppe, for at lukke Sacristiedøren op for en fattig Sjæl, som er i Nød, og som ønsker Lys i Kirken”.

”Ja vist” sagde en Anden, ”naar den fattige Sjæl kan betale for det; men J kan troe mig, er han ligesaa fattig i Pungen, som han er i Munden, da kommer han til at staae udenfor, indtil Hundene avancere op imod ham”.

En Tredie, som ved Hjælp af sin Fakkell havde faaet Vinene hen over Jorden, saae nu op, og talte. Han var en vever, bevægelig, lille Mand og ovenikjøbet lidt corpulent, ved Navn Oliver Proudfoote, temmelig velhavende, og en Mand af Indflydelse i hans eget Laug, nemlig Hattemagerne; og derfor talte han altid, som en Mand af Bigtighed.

”Kan du sige os, min flinke Smed!” thi de gjenfjendte hinanden ved det Lys, som nu bragtes ind i Gaden, ”hvilken Kaliber af Menneffer det har været, som opvakte denne Larm inden vor gode Kjøbstads Muur?”

”De To, jeg først saae” svarede Baabensmeden, ”syntes mig, saavidt jeg fik Leilighed til at bemærke dem, at have høilandfke Kapper paa”.

”Rimeligt nok — rimeligt nok” sagde Borgeren, idet han betænkeligt rystede med Hovedet. ”Ja! det er tilforladeligen en Skjændsel, at Hullerne i vor Ringmuur endnu ikke ere reparerede, og at disse Landløbere af høilandfke Slyngler have Frihed til at trække brave Mænd og Qvinder ud af deres Senge i den bældørkefte Nat”.

”Men seer her, Naboeer” sade Oliver, idet han viste dem en blodig Haand, som han havde taget op fra Jorden. ”Naar skulde vel saadan en Haand i alle dens Levedage have sat et Baand i en høilandff Træffoc? Kraftig er den jo rigtignok og breed, men fin er den og=

saar, som en Adelsdames, og seer I? den har en Ring, der funkler som et brændende Lys. Gamle Simon har gjort Handsker til denne Haand, førend idag, hvis jeg ikke meget skulde feile; thi han arbejder jo for alle Hoffets Herrer". Her begyndte Tilskuerne, under forskjellige Utringer, at stirre paa det blodige Mærke.

"Er Dette Tilfældet" sagde En af Hoben, "da gjorde Henry Smed nok bedst i, at smøre Hælene, og det i en Fart; thi Overdommeren vil nok ikke ansee det, at forsvare en Borgermands Huus, som tilstrækkelig Anledning til at hugge Haanden af en Adelsmand. Imod Lemlæstelse ere der forbandet haarde Love".

"Skam dig, Michael Webster! at ville sige Saadant" udbrød Hattemageren; "ere vi ikke Efterkommere og en Art Repræsentativer af Romerne, hint stolte gamle Folk, der byggede Perth saar liig deres egen Bye, som de kunde? Have vi ikke Charter fra alle vore ædle Konger og deres Forfædre, som vise, at vi ere Dem hengivne Vasaller og Underdanere? Vil I have, at vi skulde give Slip paa vore Rettigheder, Privilegier, Skattefriheder, Godseierret, Halsret over Tyve i vort Hjem, og de andre Prærogativer, saavel i Blodsager som Pengebøder, samt Jorddrotret ved Arvefæsternes Død, og mangen anden Commoditet? skulde vi taale, at en Borgers Huus blev overfaldet, uden at søge noget Bederlag? Nei — brave Borgere og Laugsbrødre! før skal Tayfloden løbe tilbage til Dunkeld, før vi stifte en saadan Fornærmelse i Kommen".

"Og hvorledes kunne vi afværge den?" sagde en sat gammel Mand, idet han støttede sig op til et Slagsværd; "hvad ville I have, at vi skulde gjøre?"

"Paa min Troe, Foged Craigdallie! det maa

undres mig, at just I gjør et saadant Spørgsmaal. Jeg vilde have Eder Alle til at gaae, som brave, ærlige Mænd, ligesaa dette Sted hen-til vor naadige Konges Person, vække ham op af hans kongelige Roe, og lægge ham vor ynkelige Forfatning paa Hjerte, idet vi kalder frem af vore Senge paa denne Marstid, skjøndt vi have over os ubetydeligen Mere end vore Natsfjerter. Jeg vilde vise ham dette blodige Mærke, for at faae at vide, om det er retfærdigt og ærligt, at hans troe Vasaller skulle saaledes behandles af Ridderne og de Adelige ved hans udsvævende Hof. See! det er det jeg kalder, at tale vor Sag varmt.

"Og det kalder Du varmt?" sagde den gamle Borger — "ja saa varmt, at vi komme Alle til at døe af Kulde, for Portneren dreier sin Nøgle om, for at lade os komme ind i vor Konges Nærværelse. Kom, mine Venner! Natten er bitterlig kold — vi have nu holdt Vagt, og gjort vor Mund, som Mænd, og vor flinke Smed har givet alle dem, som ville os Ondt, en Advarsel, som vil gjøre bedre Virkning, end tyve Proclamationer fra Kongen. Imorgen have vi jo en Dag igjen, og da kunne vi overlægge Sagen paa selsamme Plet, for at bestemme, hvilke Forholdsregler vi skulle tage, saavel for at gribe, som straffe de Slyngler. Lad os nu takke af, førend Hjerteblodet fryser fast i vore Arer."

"Vel sagt — vel sagt, Naboe Craigdallie — Sanct Johnstown leve!"

Oliver Proudfoote vilde gjerne have talt lidt mere; thi han var Een af disse ubarmhjertige Talere, som troe, at deres Beltalenhed kan faae Bugt med enhver Ubequemmelighed saavel af Tiden, som Stædet og Omgivelserne. Men der var ikke Een, som vilde lytte til, og

Borgerne splittede sig ad til deres Boliger ved Dagnin= gens Frembrud, som nu begyndte at gjøre Striber i Horizonten.

Neppe vare de gangne, før Handskemagerens Gadedør aabnede sig, og, gribende Smeden ved Haanden, trak den gamle Mand ham ind.

"Hvor er min Fange?" spurgte Baabensmeden.

"Han er borte — deserteret — undløben — hvad veed jeg af ham?" sagde Handskemageren. Han løb ud af Bagdøren, og saa gjennem den lille Have. Tænk nu ikke mere paa ham, men kom og see den Valentine, hvis Ære og Liv Du har frelst i denne Morgenstund".

"Lad mig blot stifte mine Baaben i Skeden" sagde Smeden "og vasse mine Hænder af".

"Her er ikke et Dieblif at spille; hun er allerede oppe, og næsten paaflædt. Kom med, Mand! hun skal see Dig med dit gode Sværd i Haanden og med Knægens Blod paa dine Hænder, for at hun kan lære at skjønne paa Værdien af en ærlig Karls Tjeneste. Hun har lagt Baand paa min Tunge allerede alt for længe med sit knipske Væsen og sine Skrupler; nu skal hun faae at indsee, hvad en brav Mand's Kjærlighed er værd.

Femte Kapitel.

Opfræmmet af sin Slummer ved Larmen af den naturlige Sammenstimlen, havde den smukke Pige i Perth lyttet til Lyden af de voldsomme Slag og Sfrig, som hævede sig op fra Gaden, medens hun af Forfærdelse neppe vovede at aande. Hun var i Førstningen sunket

paa sine Knæ, med Bøn om Hjelp; og da hun senere hørte tydeligen saavel Naboers, som Venners Stemmer, der nu samlede sig til hendes Beskyttelse, blev hun liggende i den samme Stilling, idet hun opsendte sin Tak. Hun laa endnu paa Knæ, da Faderen næsten stødte hendes Ridder ind i Bærelset, eftersom den undseelige Elsker trak sig stedse tilbage, først af Frygt for at fornærme hende, og nu, da han saae hendes Stilling, af Verbødighed for hendes dybe Andagt.

"Fader!" sagde han, "hun beder; jeg tør ligesaa lidt tale til hende, som til en Biskop, naar han messer".

"Saa gaar da din Vej, for dygtig og modig Kledrian du est" raabte hendes Fader; og idet han talede til sin Datter, sagde han: "Himlen takkes bedst, mit Barn! naar vi ere taknemmelige mod vore Medskabninger. Her kommer det Nedskab, som Gud har faaret, for at udrive Dig fra Død, ja maaskee fra en Forsmædelse, som var endnu værre end Døden. Modtag ham, Catharina! som Din troe Valentine, og tillige som den, hvem jeg ønsker at see, som min hengivne Søn".

"Ikke saaledes — Fader" sagde Catharina; "jeg kan i dette Dieblis hverken see, eller tale med et eneste Menneske. Jeg er ikke utaknemmelig — maaskee er jeg altfor taknemmelig mod det Nedskab, som har frelst mig; men lad mig takke min Skytshelgen, som sendte mig denne betimelige Hjælper i Nøden, og skjænk mig blot en Stund til at ordne mine Klæder".

"Nu Gud være lovet, Tøs! for det — og Synd var det, at nægte Dig Tid til at pynte Dig, da denne Bøn er det første Pigeord, jeg har hørt af Dig i de sidste ti Dage. Paa min Troe, Henry! jeg vilde ret ønske, at min Datter vilde lægge af, at spille Helgen, ind-

til den Tid kommer, da hun kan blive canoniseret under Navn af hellig Catharina den Unden".

"Spøg ikke, Fader" sagde Smeden; "thi det tør jeg sværge paa, at hun har allerede nu idetmindste een oprigtig Tilbeder, som har opoffret sig selv alene til hendes Tjeneste, saavidt et syndigt Menneske er istand dertil. Farvel da for en Stund, Du hulde Pige", sluttede han, idet han hævede sin Røst; "gid Himlen sende Dig Drømme, der ere saa blide, som dine vaagende Tanker. Jeg gaaer hen, for at værne om din Slummer, og vee den, som vil afbryde den!"

"Nei, du gode og du brave Henry! hvis varme Hjerte ligger saa meget i Strid med din uagtsomme Haand, fast Dig nu ikke ind i nogen nye Uenighed inat! Tag min sømmeste Tak, og med denne stræb at tilveiebringe hos Dig selv den Fred i Sjelen, som Du nedbeder for mig. Imorgen ville vi mødes, for at jeg kan forsikre Dig om min Taknemmelighed. Farvel!"

"Farvel! Du mit Hjertes Dame, Du Lys i min Sjel", sagde Baabensmeden, og idet han steg ned ad den Trappe, som førte op til Pigenes Værelse, vilde han just springe ud paa Gaden, da den Gamle greb ham i Armen.

"Jeg skulde ret være glad over det Opløb inat, bedre end jeg havde nogensinde troet, at jeg vilde lide den Næsen af Staal, dersom det bragte min Datter til sin Fornuft, Henry! og lærte hende, hvad Du er værd. Ja, ved Sanct Macgrider, nu kan jeg endogsaa lide disse larmende Karle; kun gør det mig ondt for den arme Forliebte, som aldrig vil bære Skjold paa sin Bænkstre meer. So! han har rigtignok mistet det, som han

vil savne, saalænge han lever, især naar han vil trække sine Handsker paa; det er kun Skade, at han herefter alene vil komme til at svare de halve Gebyhrer til vort Laug. Nei — Nei — Du kommer ikke et Skridt ud af Huset inat", blev han ved. "Du kommer ikke til at forlade os, min Søn! det kan jeg love Dig".

"Det vil jeg jo heller ikke; men har I ikke noget imod det, da ønsker jeg hellere at holde Vagt paa Gaden. Uanfaldet kunde jo blive fornyet."

"Og skulde det skee", svarede Simon, "da vil Du have bedre Held til at drive dem tilbage, naar Du har Fordelen af Huset. Det er just en Fægtemaade, som passer sig ret godt til os Borgere — det nemlig, at staae Tjenden imod fra Steenmure. Desuden ere der jo Folk nok paa Benene nu, som kunne sikke os Fred og Ro til imorgen".

Idet han sagde dette, trak han Henry, som ikke viste nogen Modstand, ind i det samme Kammer, hvor den gamle Pige, der allerede var paa Benene, forstyrret, som alle de Andre, ved det natlige Overfald, snart fik Ilden til at lue.

"Og nu, min behjertede Søn!" sagde Handskemageren, i hvilken Sort vil Du nu helst drikke din Faders Sundhed?"

Henry havde ganske mechanisk ladet sig glide ned paa en Bænk af gammelt sort Egetræ, og stirrede nu hen over Ilden, som udbredte et rødt Blus over hans mandige Ansigt. Halv lydeligt mumlede han ved sig selv: Du gode Henry — Du brave Henry! ah, havde hun blot sagt: Du kjære Henry!"

"Hvad er det for en Drik?" sagde den gamle Handskemager leende; "min Kjælder eier ingen Saadan;

men dersom Sack, Rhinss eller Gascogne er din Gæning, saa siig et Ord, og en Flaske skal ryge — Nu?"

"Min ømmeste Tak," sagde Baabensmeden, bestandig grundende ved sig selv — "det er dog Noget, som hun endnu aldrig har sagt til mig — min ømmeste Tak — hvor langt kan ikke det strække sig?"

"Det kan strække sig saa langt som et Buxkeskind, Mand! naar Du blot vil lade Dig styre, og siige mig reent ud, hvad Du helst vil have til en Morgendris".

"Alt, hvad I vil", svarede Henry tankeløs, og gav sig paa nye til at gennemgaae Catharina's Tale til ham. "Hun talede jo rigtig nok om mit varme Hjerte, men saa tillige om min uagtsomme Haand. Hvad i al Verden skal jeg dog gjøre, for at blive qvit for min Lyst til at slaas? Sandeligen det vilde baade mig bedst, at hugge min Høire af, og nagle den til Kirkedøren, for at den ikke skulde oftere bringe mig i Miscredit".

"Saamænd — Du har affnittet Hænder nok for een Nat" sagde hans Belynder, idet han satte en mægtig Wiinflaske paa Bordet. "Hvorfor plager Du dig selv, Mand? Hun vilde elske Dig togange saameget, hvis hun ikke mærkede, at Du er forgabet i hende. Men Tingen begynder nu at blive mig lidt alvorlig. Jeg har ikke isinde, at risikere min Boutik brækket op, eller mit Huus plyndret ved nogle Helvedesknægte af Selskabsbrødre hos Adelsmændene, blot fordi hun bliver titulert som den smukke Pige i Perth, og min Raadige. Nei — nu skal hun faae at vide, at jeg er hendes Fader, og at jeg vil have den Lydighed, som baade Loven og Skriften giver mig Ret til. Din Kone skal hun blive, min Henry, Du mit Hjerte af Guld — din Kone, Du

Metalsmand! — og det inden mange Uger ere gaaede. Utsaa tøm nu et Glas paa et lysteligt Bryllup, min flinke Smed!”

Faderen stak en stor Pokal ud, og fyldte een til hans Hjertensøn, som løstede den langsomt op mod sit Hoved; men, førend den havde berørt Læberne, satte han den pludselig ned igjen paa Bordet, og rystede paa Hovedet.

”Ei! vil Du ikke drikke mig til paa en saadan Sundhed”, sagde Simon, ”saa veed jeg ikke paa hvilken. Hvad kan Du mene, Du tossede Dreng? Her er indtruffen en Hændelse, som paa en Maade giver hende ganske i din Magt, saasom Enhver fra den ene Byeende til den anden, vilde pege Fingre ad hende, om hun vilde give Dig et Nei. Og her sidder jeg, hendes Fader, som ikke alene har udtænkt Ederes Giftermaal, men som ret af Hjertet onsker, at see Eder ligesaa tæt forbundne, som en Naal nogensinde sømmede to Bukkeskind sammen. Og med alt dette paa din Side — Lykken, Faderen og Alt — seer Du ud, som en ulykkelig Elsker i en Ballade, mere liig Een, der vil kaste sig i Tayfloden, end Een, der vil frie til en Tøs, som man kan have, blot mod at bede om hende, naar Du kun kan ramme det lykkelige Minut”.

”Ja der har vi det — det lykkelige Minut. Men jeg er kun bange for, at Catharina aldrig har et saadant Dieblif, hvori hun stirrer ned paa Jorden og dens Beboere, og i hvilket hun kunde bringes til at lytte til en saa plump og uvidende Stymper, som mig. Jeg kan ikke beskrive Dig, Fader! hvordan det gaaer til; overalt kan jeg holde mit Hoved ligesaa høit, som nogen Anden; men hos Ederes fromme Datter, der taber jeg baade

Hjerte og Mod; og det bæres mig immer for, som om det vilde være noget, der lignede at plyndre en Helgens Capel, hvis det ogsaa lykkedes mig, at liste mig ind i hendes Gunst. Hendes Tanker ere altfor meget indrettede for det Overjordiske, til at de skulde spoleres paa saadan Een, som jeg er".

"Nu, som Du vil, Henry!" svarede Handskema-geren; "Jeg vil ikke frie mere til Dig, end min Dattergjør som Du vil — smukt Tilbud avler ingen Strid — kun saa meget vil jeg sige Dig, at hvis Du mener, at jeg vil give efter for hendes taabelige Klostergriller, saa viid, at jeg aldrig vil laane Øren til dem. Jeg elsker og ærer Kirken (blev han ved, idet han korsede sig); jeg betaler den med Orden og med Glæde dens Nødtigheder, Tiender og Almisser, Wiin og Bøx — jeg betaler det saa redeligt, siger jeg, som nogen Mand i Perth efter min Formue; men ikke kan jeg forære Kirken mit eget og mit elskede hvide Lam. Catharina er det Eneste, jeg har tilbage, som kan minde mig om Hende, jeg har tabt; og hvis hun gaaer i Kloster, da skal det være, naar disse gamle Dine have lukket sig for evig, men ikke før. Men hvad Eder angaaer, da beder jeg Eder om at handle, som I selv finder bedst; jeg har aldrig havt ifinde at tvinge Jer nogen Kone paa, det kan I sikkerligen troe".

"Nu slaaer I jo Jernet tvert over", sagde Smeden. "Saaledes ender det altid, Fader! at I bliver stødt paa mig, fordi jeg ikke gjør det, som vilde gjøre mig til det lykkeligste Menneffe af Verden, hvis det alene stod i min Magt. Hør, Fader! jeg vilde ønske, at den skarpeste scotske Dolk, som jeg nogenfinde har hamret, sad i mit Hjerte i dette Dieblif, dersom der er et eneste Partie deri, som ikke hører Eders Datter langt mere til,

end mig selv. Men hvad kan jeg gjøre? Jeg kan jo dog ikke tænke mindre om hende, eller mere om mig selv, end vi Begge fortjene; og hvad der synes Eder saa sikkert, det forekommer mig ligesaa svært, som at hamre et Staalharnisk ud af en Hørtot. Men nu drifter jeg Eder's Skaal, Fader", tilføiede han i en munter Tone, "og tillige Een for min Helgen og min Valentine; thi det haaber jeg dog at Catharina vil blive for dette Aar. Men lad mig nu ikke længer holde Tert gamle Hoved borte fra Puderne; søg I til Eder's Dynner indtil Morgenens Anbrud. Da kan I være min Beiviser til Eder's Datter's Kammerdør, og tillige min Forsvarer, fordi jeg træder ind for at byde hende den venligste Godmorgen, som Solen kan fremkalde i Byen og i dens fjerneste Omegn".

"Det Raad var ikke saa galt, min Søn!" sagde den ærlige Handskemager; "men hvad vil saa Du gjøre? Vil Du lægge Dig ved Siden af mig, eller tage en Deel i Conachars Seng?"

"Ingen af Delene" svarede Henry; "jeg vilde dog forstyrre Eder's Nøe, og for mig er denne Lænestol ligesaa god, som en Seng med Dynner. Jeg vil sove som en Skildvagt, med mit Vaaben i Haand" og medens han sagde dette, lagde han Haanden paa sit Sværd.

"Himlen forbyde, at vi skulde trænge mere til Sværd — Godnat, eller, rettere sagt, Godmorgen, indtil det bliver fuldkommen Dag. Den Første, som vaagner, skal vække den Anden".

Saaledes skiltes de tvende Borgere. Handskemageren gik til Sengs, og, som vi have Grund til at troe, ogsaa til Nøe; men Elskerens var ikke saa heldig. Hans legemlige Bygning udholdt med Lethed den Udmattelse,

som han havde udstaaet i Løbet af Natten; men hans Sjæl var af en ganske anden og finere Art. Fra een Side betragtet, var han intet uden den diærve Borger fra hiin Tid, lige stolt af sin Kunstfærdighed i at danne Waaben, som i at bruge dem. Men til Alt dette kom der en barnlig og simpel Godmodighed, og paa samme Tid en fantastisk og begejstret Sjælsstemning, som kun lidet syntes at staae i Forbindelse med hans Arbejde i Smedden, eller hans Haandgemæng paa Marken. Maaſkee en liden Kjende af de overdrevne og flammende Følelser, som han havde snappet op fra gamle Ballader, eller fra de romantiske Historier, udførte paa Vers, som vare den eneste Kilde til hans Kundskab og Underviisning, kan have været Sporen til nogle af hans frigeriske Dyste, som ikke sjelden havde et plumt Anstrøg af Nidderaad. Saameget er idetmindste vist, at hans Kjærlighed til den skønne Catharina havde en Fiinhed ved sig i den samme Smag, som man maa tænke sig hos den fattige, lidet anseete, Ridder, der, om man kan troe hvad der staaer i Biserne, blev beæret med et venligt Smil af Kongen af Ungarns Datter.

Hans Følelser for hende vare — det kan man ikke nægte — saa opløstede, som om de gjeldte en virkelig Engel; og denne Omstændighed fik baade den gamle Simon og Andre, som beobagtede hans Væsen, til at troe, at hans Lidenſkab var altfor høi og altfor andægtig, til at den kunde gjøre Lykke hos Piger af jordiff Veltning. Imidlertid toge de deri feil. Catharina, ihvorſkye og tilbageholden hun endogsaa var, havde et Hjerte, som kunde føle og begribe Waabensmedens Kjærlighed, saavel i dens Beskaffenhed, som i dens Dybde; og hvad enten hun var istand til at gjengjælde den, eller ei, saa

havde hun dog en ligesaa stor, skjøndt hemmelig, Glæde over at være en Gjenstand for den frygtede Waabensmeds Ømhed, som en Ridderdame i Romanzerne, over at blive geleidet af en tam Løve, der følger hende overalt til hendes Forsvar. Det var med Følelser af den meest oprigtige Taknemmelighed, at hun gjenerindrede sig, dengang hun vaagnede, de Tjenester, som Henry havde beviist hende i Løbet af den skjebnesvangre Nat, og det Første, som hun tænkte paa, var den Maade, paa hvilken hun vilde faae ham til at forstaae hendes Følelse.

Hun reiste sig hurtig af sin Seng, og, idet hun rødmede ved sin egen Beslutning, sagde hun: "Jeg har været for kold, maaskee endog ubillig imod ham; utaknemmelig vil jeg dog ikke være", sagde hun til sig selv, "skjøndt jeg ikke kan sige Ja til hans egentlige Ønske. Jeg vil ikke vente, indtil min Fader opfordrer mig til at modtage ham, som min Valentine for iaar; jeg vil lede ham op, og vælge ham selv. Rigtignok har jeg anseet andre Piger for paatrængende, naar de gjorde noget, som lignede dette; men saaledes gjør jeg baade min Fader en Fornøielse, og jeg opfylder min Pligt imod gode Sanct Valentine, idet jeg viser min Taknemmelighed imod denne vakre Mand".

Hastig sprang hun i Klæderne, hvilke dog bleve en god Deel mindre nøiagtigt ordnede, end de ellers pleiede; trippede derpaa ned ad Trapperne, og aabnede Døren ind til det Værelse, hvor hun nok gjettede, at hendes Elsker havde opholdt sig siden Kampen. Catharina standsede ved Døren, og blev halv bange for at udføre sin Beslutning, da det ikke alene var tilladt, men, hvad mere er, paalagt Harets Valentine's at begynde deres Forbindelse med et hjerteligt Kys. Færdeleshed blev det an-

seet, som et gunstigt Marsel, dersom det ene Partie kunde finde det Andet i Søvn, og vække ham eller hende ved denne interessante Ceremonie.

Aldrig kunde en skjønnere Leilighed have viist sig til at begynde denne hemmelighedsfulde Forbindelse, end den, som nu viste sig for Catharina. Efter mangen afveglende Tanke havde Sønnen endelig overmandet ham selv i Lænestolen, hvori han havde fastet sig. Hans Ansigtstræk havde under Sønnens Røe en langt fastere og mere mandig Charakter, end Catharina havde tænkt, saasom hun sædvanligen havde seet demølge mellem Undseelighed og Angest for hendes Mishag, hvorudover hun havde knyttet til dem en Tanke om Mandssvaghed.

"Han seer meget alvorlig ud" sagde hun; skulde han være vred? — og om han nu vaagnede? — vi ere alene — var det ikke bedst, at jeg kaldte paa Dorothea? — om jeg vækkede min Fader — men nei! det er jo en gammel Vedtægt, som kan udføres i al pigelig Omhed og Ære. Jeg kan dog umulig troe, at Henry kan misforstaae det, og jeg vil ikke lade en barnagtig Frygt dysse min Taknemmelighed i Søvn".

Idet hun talte saaledes, trippede hun hen over Gulvet med lette, men noget ængstelige, Skridt, og med Kinder, som rødmede ved hendes eget Forsæt. Idet hun nu listede sig hen til den Sovendes Stol, lod hun et Kys synke ned paa hans Læber, der var saa let, som om et Rosenblad var flagret ned paa dem. Let maa den Slummer derfor have været, som en saadan Berørelse kunde forjage, og den Sovendes Drømme maae sagtens have staaet i Forbindelse med Marsagen til dens Afbrydelse, eftersom Henry, farende op, greb Pigen i sine Arme, og forsøgte at gjengjælde med Voldsomhed den

Hilsen, som havde forstyrret hans Roe. Men Catharina fjæmpede mod hans Omfavnelser; og, eftersom hendes Anstrængelser mere viste forfærdet Tugtighed, end pigelig Knipskhed, lod den undseelige Elsker hende slippe ud af sit Favn, af hvilket neppe tyve gange hendes Styrke vilde have revet hende ud.

"Bliv nu ikke vreed, Du gode Henry," sagde Catharina i den sømmeste Tone til hendes forbausede Elsker; "Jeg har betalt min Gjæld til Sanct Valentine, for at vise hvor høit jeg skatter den Mage, som han har sendt mig foriaar. Lad kun min Fader komme; jeg vil ikke nænne at afflaae dig den Hævn, som du kan have Ret til at kræve for din Søn, som jeg har forstyrret."

"Dette skal ikke være nogen Hinder" sagde den gamle Handskemager, som med Henrykkelse styrtede ind i Bærelset. "Paa hende, Smed — paa hende — smed, mens Jernet er varmt, og lær hende, hvad det betyder, ikke at lade de sovende Hunde have Roe."

Saaledes opmuntret, greb Henry, skjøndt maaskee med en Livlighed, som var lidt mindre skræmmende, end før, den smukke Pige i sine Arme, som med taalelig Mildhed underkastede sig, at modtage Gjengjældelsen af hendes Hilsen, multipliceret med tolv, og det med en Inderlighed, som var noget forskjellig fra den, som havde fremkaldt saa stræng en Gjengjældelsesret. Til Slutningen fik hun sig viklet ud af Elskerens Arme, og, ligesom skræmmet og angrende, hvad hun havde gjort, fastede hun sig i en Stol, og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

"Triff op, Du toffede Tøs!" sagde hendes Fader, "og skam Dig dog ikke ved at have gjort to Mænd i Perth ret inderlig lyffelige, eftersom din gamle Fader er

den Ene af dem. Aldrig blev et Kus saa passeligt givet, og billigt var det, at det blev tilbørligt gjengjældt. Rig dog engang op, min egen Tøs! fig op, at vi kunne see dig give blot et Smil. Ved mit ærlige Navn! Solen, som nu hæver sig over vor skjønne Bye, giver ikke noget Skue, som kan skjænke mig nogen sandere Glæde. Hvad" blev han ved i en skjæmtetuld Tone, "Du bilder Dig ind, at Du har James Kiddie's Ring, og at Du kan gaae usynlig? Men det er ikke Tilfældet, min lille Morgenfee! Just som jeg var ifærd med at staae op, hørte jeg din Kammerdør aabnes, og passede paa Dig, medens Du gik ned ad Trapperne, ikke for at beskytte Dig mod Henry Sysover, men for at see med mine egne fornøiede Dine min egen kjære Tøs gjøre det, som hendes Fader har allermæest ønsket. Kom — læg dine tosfede Hænder ned, og, om Du endogsaa blusser lidt, saa vil just dette tage sig godt ud paa Sanct Valentine's Morgen, da en blussende Kind flæder Pigerne allerbedst".

Medens Simon Handskemager taledes saaledes, borttraf han med venlig Hefstighed Hænderne, som bedækkede Datterens Ansigt. Hun blussede virkelig heftigt; men der var noget mere end pigelig Undseelse i hendes Ansyn, og hendes Dine fyldtes med Taarer.

"Hvorledes? Du græder, min Tøs?" blev Faderen ved; "det er jo langt mere, end der behøves. Kom, Henry! og hjælp mig at trøste den lille Mar".

"Jeg vilde egentlig blot sige, Fader!" blev den smukke Pige i Perth ved med nogen Anstrængelse, "at jeg, ved at vælge Henry Gow til min Valentine, og ved at give ham Ret, som en Saadan, at hilse mig imorges paa den Maade, som nu eengang er en Bedtægt, havde kun til Hensigt at vise ham min Taknemmelighed for

hans mandhaftige og troe Tjeneste, samt tillige min Lydighed mod Eder. Men bring ham endelig ikke til at troe — og tænk heller ikke selv, kjæreste Fader! i mindste Maade paa, at jeg har meent mere derved, end hvad Løftet om at være hans troe og hengivne Valentine hele Aaret igjennem kan kræve af mig”.

”Nu — nu — nu — nu” sagde den Gamle i samme dyssende Tone, som Ammerne pleie at anvende for Børn. ”Vi forstaae jo nok hvad det betyder; men det er ogsaa tilstrækkeligt for eengang — nok for eengang. Vi ville jo hverken skræmme eller fortumle dig. So sande, omme og troe, Valentine’s ere I jo alt, og det Øvrige vil Himlen og Leiligheden nok sørge for. Kom, min Døs! lad det nu være godt — vrid dog ikke dine smaae fine Hænder, og frygt ikke for videre Plage nu. Du har opført dig, som en brav og fortræffelig Pige. Kald os nu paa Dorthé, og væk den gamle Sysover op; thi efter en Nat, fuld af Forvirring, og en Morgen, fuld af Glæde, kunne vi trænge til en grundig Frokost. Nu komme vi ogsaa til at trænge til lidt Hjælp af din Haand, for at lave os Nogle af de herlige Kager, som Ingen forstaaer at lave uden du; og vel har du Grund til at holde denne Kunst ved dig selv, naar du betænker, hvem der lærte dig den. Ja, Gud velsigne din dyrebare Moders Sjel” tilføiede han med et Suf, ”hvor sjeleglad vilde hun ikke have været, ved at see denne lykkelige Sanct Valentine’s Morgen”.

Catharina benyttede sig af denne Leilighed, som var given hende til at drage sig bort, og hun listede sig ud af Stuen. For Henry var det som om Solen var svunden bort fra Himlen om Middagstid, og havde efterladt Alt i et pludseligt Mørke. Endogsaa det svulmende

Haab, med hvilket den sidste Begivenhed havde opfyldt ham, begyndte at minke, da han overtænkte den pludselige Forandring i hendes Opførsel, Læserne i hendes Digt, den øiensynlige Angst, som bemægtigede sig hendes Ansigtstræk, og den Umage, hun havde gjort sig for at vise ham, saa tydeligen som Høflighed nogenlunde kunde tillade det, at de Skridt, som hun havde gjort, vare kun en Følge af Sanct Valentine's-Dagen. Hendes Fader saa paa hans modfaldne Udseende med en Mine, der lignede Forundring og Mishag.

"I den gode Sanct Johns Navn, hvad gaaer der af dig, siden du sætter et Ansigt op, som en Ugle, da dog en Karl af dit Humeur — hvis du ellers har saamegen Lyst til denne Pige, som den siger — burde nu være saa livelig, som en Lærke".

"Ach!" sagde Elskeren, hvis Kam var falden lidt, "der er Noget skrevet paa hendes Bryn, som siger, at hun elsker mig tilnød saa meget, som der forslaaer til at være hendes Valentine især da I selv ønsker det gjerne — men ikke saameget, som kunde forslaae til at blive min Egteviv".

"Saa gid du havde Pesten paa din Hals, du kolde, blødhjertede Toffe! Jeg kan læse paa et Fruentimmers Pande ligesaa godt, som du, og lidt til endda, men ikke seer jeg det Mindste af Saadant paa hendes. I den Ledes Navn! hvorfor laa du der som en Friherre i Lænestolen, og sov ligesaa trygt, som en Dommer i en Ret, da du dog, hvis du havde været en ægte Elsker, burde fikket i Østen, for at fange den første Lysstraale? Men der laa du og snorkede, og tænkte, troer jeg, ikke den mindste Smule enten paa hende eller paa Noget, medens den stakkels Pige, ved første Brud af Dagen, staar op, for at

ikke nogen anden skulde opkapre hendes kostbare og aarvaagne Valentine, og vækker dig med en Omhed, som — saasandt hjælpe mig Sanct Macgrider! — kunde have sat Liv i en Umbolt, og du vaagner op for at pine dig med Længsler, Klagen og Gispnen, som om hun havde trukket et hedt Jern over dine Læber! Jeg vilde ønske, i Sanct John's Navn, at hun havde sendt dig gamle Dorthie i sit Sted, og at hun havde bunden dig, som Valentine, til det Knippe gamle Been, som ikke har en eneste Tand i Munden. Hun havde været den bedste Valentine i Perth for saa forsagt en Beiler”.

”Hvad min Forsagthed angaaer” svarede Smeden, ”da ere der tyve gode Haner, hvis Kamme jeg har plukket, som kunne sige dig, om jeg er forsagt eller ikke. Himlen veed bedst, at jeg vilde give min gode Gaard med frie borgerlig Eiendomsjord til, med Smedde, Tænger, Bælge og Umbolte, kort Alt, naar det kunde gjøre Eders Anskuelse af Sagen til den sande. Men det er ikke om hendes skye Bæsen, ikke om hendes Rødmen, jeg taler; det er om den Blegghed, der fulgte saa hurtigt paa hendes Blussen, og det er om de Taarer, som hun udgjød. Det var jo som en Aprilbyge, der løfter sig frem, og fordunkler den skønneste Dag, som nogensinde har straalet over Tay”.

”Slidder Gladder! hverken Rom eller Perth bleve byggede paa een Dag. Du har fisset Lax saa mangengang, og kunde deraf tage dig et godt Raad. Naar Fisken har bidt i Krogen, vilde du, ved at gjøre et haardt Nix i Linen, letteligen rykke Snoren i Stykker, om den saa var dreiet af Messingtraad; men let op med Haanden, Mand, og lad ham stige; giv dig saa god Tid, og inden en halv Time ligger den paa Stranden. Her er

allerede gjort en Begyndelse, der er saa herlig, som du kan ønske den, med mindre du vil forlange, at den stakkels Tøs skal komme op til Kanten af din Seng, saaledes, som hun virkelig kom hen til din Lænestol, og det pleier dog ikke at være Mode for anstændige Piger. Men læg nu Mærke til, hvad jeg vil sige! Efter Frokosten vil jeg sørge for, at der skal være en Leilighed for dig til at udtale dit Hjertes Mening, men tag dig i Agt, at du ikke bliver for meget agter ud, og heller ikke presser for stærkt paa. Giv hende Toug nok, men vær dog ikke for gesvindt til at slappe, saa vil jeg med mit Liv staae dig inde for et godt Udfald”.

”Kom derfor nu ind i min Boutif, min Søn! og jeg vil skaffe dig et Thema, som du kan bruge. Du veed jo nok, at de Piger, som have Mod til at kysse et sovende Mandfolk, har derved vundet sig, efter gamle Valentine's Regler, et Par Handsker. Kom med i min Boutif; der skal du faae et Par af det fineste Naakidsskind, som vil passe ganske til hendes Haand og hendes Arm. Jeg tænkte paa hendes stakkels Moder” blev han ved med et Suk, ”medens jeg skjar dem til, og undertager jeg Catharina, veed jeg ikke det Fruentimmer i Scotland, som de vilde passe, skjøndt jeg dog har taget Maal af de høieste Skjønheder ved Hoffet. Kom med mig, siger jeg; og du skal blive forsynet med et Thema, som kan sætte din Tunge i Bevægelse, saafremt du har Mod og Forstand, der kunne staae dig bie, mens du beiler”.

Sjette Kapitel.

Nei! ingen Mand faaer Catharinas Haand.

Shakespeare, i Havgassen tæmnet.

Frokosten stod paa Bordet, og de tynde behagelige Rager, lavede af Meel og Honning, ifølge en Familie=Op=skrift, vare ikke alene blevne rost med en Faders og en Elfers hele Partisthed, men de vare ogsaa blevne nydte paa en Maade, der er den bedste Prøve for en Rage, saavel som for en Budding. Man snakkede, spøgede og loe. Ogsaa Catharina havde faaet sit Humeur igjen paa det Sted, hvor den nyeste Tids Demoiseller pleie at tabe deres — nemlig i Kjøkkenet, under Overbestyrelsen af de huußlige Forretninger, i hvilke hun var at ansee som en Indviet. Jeg skulde meget betvivle, at Gjennemlæsningen af Roget i Seneca vilde have, i lige lang Tid, gjort saa kostelig Virkning paa hendes Sjæl.

Gamle Dorthé sad nede ved Bordenden, hvilket var den Tidsalder's huußlige Bane, og saa meget vare begge Mændene inde i deres egen Samtale, og saa meget var Catharina beskæftiget med sine egne Tanker, eller med at opvarte Hine, at den gamle Pige var den Første, som bemærkede, at Drengen Conachar var borte.

”Deri har du Ret” sagde Mesteren; ”gaae hen og hent ham, den doyne høilandske Lømmel. Heller ikke faae man ham inat ved Oplobet, idetmindste har jeg ikke faaet Die paa ham. Var der Noget af Eder, der saa ham?”

Alle svarede Nei, og Henry gjorde derpaa den Bemærkning: ”Der ere Tider, da disse Høilænder kunne lure

ligesom deres egne Raadhyr, og rende fra Faren ligesaa gesvindt. Det har jeg selv seet saa mangegange”.

”Og saa ere der igjen Tider” svarede Simon, ”da selve Kong Arthur og Ridderne om det runde Bord ikke kunde holde Stand imod dem. Jeg ønsker, Henry! at I vilde tale med lidt mere Høflighed om Høilænderne. De komme ofte til Perth, baade enkelte og i Hobe, og Du burde holde Fred med dem, saa længe de ville holde Fred med Dig”.

Et trodsigt Svar svævede allerede paa Henrys Læber, hvilket han dog viseligen standsede.

”Nu — nu — Fader! Du veed jo nok” sagde han smilende, ”at vi Haandværksmænd holde meest af de Folk, som vi leve af, og nu leverer mit Laug sine Vare kun til mægtige Ridderne, ædle Herrer og Adelsfønner, stolte Krigere og Andre, som bære de Vaaben, vi danne. Derfor er det jo saa naturligt, at vi holde af Folk, som de Ruthvener, de Lindsays, Ogilvys, Oliphants, og saa mange Andre, som ere bedækkede med Staal af mit Arbeide; og disse staae jo dog som rene Paladiner mod disse nøgne, langfingrede Bjergkarle, som altid ville os paa Livet, især fiden ikke fem af hver Stamme eie en rusten Pantfersærk, der dog er ligesaa gammel som deres Clansfane. Selve denne er, naar Alt kommer til Alt, et Arbeide af en fluntet Sognesmed, der paa ingen Maade er indviet i vore hæderlige Kunst-Hemmeligheder, men, som hamrer uden Færdighed ved den Umbolt, paa hvilken hans Fader arbeidede før ham. Det er just det, jeg siger, at saadanne Folk kunne ikke have nogen Ansæelse i en dygtig Laugsmesters Dine”.

”Godt — godt” svarede den Gamle; ”lad nu den

Sing heroe; thi der kommer den trevne Knægt, og skjøndt det er en Helligdagsmorgen ønsker jeg dog ikke flere Blodbuddinger”.

Virkelig kom Ynglingen ind. Hans Ansigt var blegt, hans Nie rødt, og der viste sig noget Uordentligt i hans hele Udortes. Han satte sig ved den nederste Ende af Bordet, ligeover for Dorthen, og korsede sig, som om han vilde begynde paa sin Frokost. Da han imidlertid ikke hjalp sig selv til noget at spise, tilbød Catharina ham en Tallerken med en Deel af den Kage, som havde vundet saa betydeligt Bifald. Førfstningen tilbageskødte han hendes Høflighed noget hæftigt, men da hun gjentog sit Tilbud med et venligt Smil, som viste hendes hjertelige gode Villie, tog han Kagen i Haanden, brød den itu, og var ifærd med at spise et Stykke, da Anstrængelsen med at synke det syntes han næsten for stærk, hvorfor han, uagtet det tilfidsst lyffedes, ikke vilde gjentage det.

”Du har en daarlig Appetit for en Sanct Valentines Morgen, Cenachar,” sagde den godmodige Mester; ”og dog maa jeg troe, at I har sovet godt Natten iforveien, siden I ikke blev forstyrret ved Støien sidste Nat. Jeg havde dog troet, at en flink Høilænder vilde have været ved sin Mesters Side, lige ved den første Lyd af en Larm, som han hørte selv i en Fjerdingvejs Afstand fra ham.”

”Jeg hørte blot en utydelig Støi” sagde Ynglingen; og hans Ansigt glødede, som et brændende Kul, ”hvilket jeg antog for Larmen af nogle Nattesværmere; og I er jo selv vant til at byde mig hverken at aabne Vindue eller Dør, naar jeg hører saadant Galsskab.”

”Ja det er nu godt nok; men jeg havde dog tænkt,

at en Høilænder kjendte Forskjellen mellem Sværdsflag og Toner af Harper — mellem vilde Krigsskrig, og de lyf-
stige Raadhedsfæraal. Men lad det passere, Dreng! de
er mig kjær, at du har glemt din Vane at gjøre Spec-
tafler. Skynd dig nu at spise din Frokost, da jeg har
noget at give dig at bestille, der fordrer Hastværk."

"Jeg har allerede spist Frokost, og Hastværk har
jeg selv. Nu gaaer jeg bort til mine Bjerger. Har I
noget Erinde til min Fader?"

"Slet intet", svarede Handskemageren, som dog
blev lidt forundret; "men er du ved dig selv? eller hvad
er det for et Slags Hævn, som bringer dig bort fra Byen,
ligesom om du foer paa Vinger af en Hvirvelvind?"

"Mit Barsel om at reise" sagde Conachar med
nogen Bæmselighed, "har ogsaa været noget kort." Dog
kunde man ikke saa lige afgjøre, om denne hans Tunghed
i at tale kom fra Bruget af et fremmed Sprog, eller
skrev sig fra nogen anden Grund. Kun saa meget kunde
man forstaae: "Der skal være et stort Møde — en
stor Sagt —" men her standsede han.

"Og naar vender I tilbage fra denne velsignede
Sagt" sagde Mesteren, "hvis det ellers er tilladt at
spørge?"

"Det kan jeg ikke saa lige besvare", gjenmælede Læ-
redrengen. "Maaskee aldrig — dersom dette skulde være
min Faders Ønske" blev Conachar ved med en paata-
gen Ligeegyldighed.

"Jeg havde ellers meent" sagde den Gamle med
temmelig Alvor, "at Alt dette skulde lægges tilside, da
jeg efter Ederes egen indstændige Unmodning tog Jer un-
der mit Tag. Jeg tænkte, dengang jeg paatog mig,

skjøndt meget nødigen, at lære dig et anstændigt Haandværk, at vi ikke skulde faae noget at høre om Jagt, Mynstring, Glansforsamlinger og Saadant."

"Man spurgte ikke mig tilraads" svarede Drengen med Stolthed; "og derfor kan jeg ikke sige Eder, i hvilke Udtryk Accordten blev affattet."

"Men saa meget kan jeg sige Eder, Elr Conachar" sagde Mesteren i Brede, "at det ikke er nogen Maneer, at binde Eder selv til en ærlig Haandværksmand, spolere ham mere Skind, end Eders eget er værdt, og derefter, naar I begynder at komme i den Alder, at I kan gjøre ham nogen Tjeneste, gjøre Bestemmelser om Eders Læreaar efter Behag, ret som om Tiden tilhørte Eder, og ikke Eders Mester!"

"Regn med min Fader om det" svarede Conachar, "han vil betale Eder galant—et fransk Faar *) for hvert Skind, jeg har spoleret, og en ung Stud for hver Dag, jeg har været fraværende."

"Slut Handelen, Ven Simon!" sagde Smeden tort, "slut Handelen! Han vil betale Eder galant, om just ikke ærligt. Jeg kunde blot have lyst til at vide, hvor mange Børse, der have været tomte for at fylde den Gjedestindspung, som vil saaledes ødsle sit Guld paa Jer, og paa hvis Enge det Ungqvæg er bleven fælveth, som skal sendes ned til Jer fra Grampianbjergenes Passer."

"J erindrer mig, Ven!" sagde den høilandiske Yngling, idet han vendte sig stolt om til Smeden, "at jeg ogsaa har en Regning at afgjøre med Eder."

"Men det skal være paa en Alens Distance" sagde

*) Ordspil med mouton (mutton) en fransk Guldmont, hvorpaa var afpræget et Faar.

Henry, idet han udstrakte sin fjødsfulde Arm, "jeg vil ikke oftere vide af dine tætte Omfavnelser — og heller ikke vil jeg have noget at bestille med dine Syle eller Prene, som igaaarsted. Et Bræmsfestik er vel ikke saa farligt; men jeg vil dog ikke taale, at dette Dyr kommer mig nær, naar jeg faaer ordentligt Barsel derom".

Conachar smilede med Foragt: "Jeg har ikke isinde at gjøre dig noget Ondt" sagde han. "Min Faders Søn har gjort dig altfor megen Ære, ved at spille lidt af dit Blod, du ubehøvlede Knold! Men jeg vil betale dig det Par Draaber, for at det saa kan blive tørret af, og ikke længer beplette mine Fingre".

"Hold Munden, du Pralhans af en Ube!" sagde Smeden; "en ærlig Karls Blod kan man ikke betale efter Guldvægt. Skulde du kunde sone det ved Noget, saa var det, naar du vilde komme en Mils Wei ned i Lavlandet med to af de drabeligste Hestkarle i hele din Clan; saa vilde jeg tage dem paa min Samvittighed, medens min Læredreng, den lille Tanfin, kunde correge dig".

Her lagde Catharina sig imellem. "Stille!" sagde hun, "min troe Valentine! hvem jeg har Ret til at befale over, og vær ogsaa du rolig, Conachar! thi din Mesters Datter bør du lyde. Det er en daarlig Handling, i den tidlige Morgen at vække det Onde, som lagde sig til at sove om Dvæl".

"Farvel da, Mester!" sagde Conachar, efter at have sendt et fornyet haanligt Blik over til Smeden, som besvarede det alene med en Latter. "Farvel! og Tak for Jer Artighed, som har været større, end jeg selv kan have fortjent. Har jeg Tid og anden syntes Eder lidt mindre taknemmelig, da var det Omstændighedernes

Skuld, ikke min Brøde. Catharina —" han kastede et Blik paa hende, fuldt af voldsom Bevægelse, i hvilket de meest afvejlende Følelser vare blandede. Han dvælede, som om han vilde sige Noget, og til Slutningen dreiede han sig dog omkring med det eneste Ord: Farvel. Fem Minuter derefter drog han, med høilandske Halvstøvler paa Benene, og en lille Bylt i Haanden, ud igjen igjennem den nordre Port i Perth, og stilede sin Gang imod Høilandene.

"Der gaaer Tiggerstolthed nok for en heel høilandsk Clan" sagde Henry. "Han snakker ligesaa bekjendt om Guldmønter, som jeg vilde tale om Sølvfillinger, og dog vil jeg forbande mig paa, at Tømmelfingeren af hans Moders uldne Handske kunde rumme Alt, hvad hele Clanen eier".

"Det er rimeligt nok" sagde Handskemageren, idet han loe over dette Indfald; "hans Moder var en Kone, der havde dygtige Knokler især i Fingrene og i Haandledet".

"Og hvad nu Dvæget angaaer" vedblev Henry, "saa tænker jeg, at hans Fader og Broder har vel ikke andet Dvæg, end de Faar, som de stjele engang imellem —".

"Jo mindre vi tale om dem" afbrød den Gamle ham, og blev igjen meget alvorlig, "desto bedre. Brødre har han Ingen af, og hans Fader er en mægtig Mand — har lange Hænder — naaer saalangt som han vil — og hører endnu længere borte, saa at det ikke er raadeligt for os at tale om ham".

"Og dog har han sat sin eneste Søn i Lære hos en Handskemager i Perth?" sagde Henry; "Jeg havde dog troet, at det saakaldte Sanct Crispins hæderlige Laug" vilde have passet sig bedre for ham; og at dersom en Søn

af en mægtig Mac eller D' skulde endelig sættes i Lære, saa burde det være i det Laug, hvor Prindser vise ham Weien, som Exempel".

Denne Bemærkning, uagtet spøgende, vækkede dog Ben Simon's Følelse for sin Professions Anseelse, hvilket var et overveiende Træk, som udmærkede hine Tiders Haandværksmænd.

"Deri tager I fejl, Ben Henry!" svarede han med megen Vigtighed. "Handskemagerne's er det hæderligste Laug af disse tvende, i Betragtning af, at de sørge for Hænderne's Velbefindende, hvorimod Skomagerne og Corduanmagerne virke alene for Fødderne".

"Begge lige vigtige Dele af det menneskelige Lege-me" sagde Henry, hvis Fader havde været Corduanmager.

"Kan være, min Søn! men derfor ikke lige hædredede" svarede Handskemageren. "I maa saaledes betænke, at vi bruge Haanden som Pant paa Benskab, Troe og Løfter, men ikke har Foden noget saadant Privilegium. Kjække Mænd fægte med Haanden; Eujoner med Hælene. En Handske bærer man i Beiret, en Sko bliver trampet i Dyndet. En Mand hilser sin Ven med den aabne Haand, men han sparkes en Hund, eller den, som han anseer saa ringe som en Hund, med sin Fod. En Handske paa en Spydstage er et Tegn paa Tillid den hele Verden over, ligesom en Handske, fastet til Jorden, er en Udfordring til ridderlig Kampdyst; men paa hvilket tjener en gammel Sko til et Billede?"

"Nu vel" svarede Smeden, som morede sig ved sin Bens Beltaenhed, "men om Eder's Laug er nok saa anseeligt, kan det dog ikke hjælpe mig ud af min Forundring over, at Conachars Fader lod sin Søn gaac i Lære hos en Lavlandsmester".

"Ja" svarede den Gamle, "der vare da ogsaa vigtige Grunde for — for —" her tilbageholdt han Noget, som svævede ham paa Læberne, og blev derpaa ved: "for Conachars Fader at handle saaledes. Men Conachars pludselige Uffkeed har dog sat mig i nogen Forlegenhed — han havde Udskilligt under Arbeide — jeg maae dog see Boutiken igjennem.

"Kan jeg hjælpe Jer?" spurgte Henry, bedragen ved den Gamles alvorlige Mine.

"J? — nei!" svarede Simon, med en Tørhed, som fik Henry til at føle det Genfoldige i sit Forslag, i den Grad, at han blev rød op til Ninene over sin indskrænkede Forstand i et Tilfælde, hvor selve Kjærlighed burde have ledet ham til at tage Stifordet rigtig op. "Lad mig see, Catharina!" sagde den Gamle, idet han gik bort, "at du underholder din Valentine for en fem Minuters Tid, og seer til, at han ikke gaaer bort, før jeg kommer tilbage. Kom nu og følg med mig, gamle Dorthé! og brug Dig lidt, med at hjælpe mig".

Han forlod Bærelset, tilligemed den gamle Pige, og, næsten for førstegang i sit Liv, blev Henry ganske alene med Catharina. Der herskede Forvirring paa Pigenes Side, og Forlegenhed paa Elskerens, næsten i et Minut, hvorpaa Henry kaldte hele sit Mod frem, og trak Handskerne op af sin Lomme, med hvilke den Gamle havde forsynet ham. Han bad hende om, at tillade Een, som hun imorges havde saa høiligen favoriseret, at erlægge den sædvanlige Bøde for at have sovet i det Dieblif, da han vilde have givet et heelt Mars Søn, for at have været vaagen i det enkelte Minut".

"Nei" sagde Catharina; "Opfyldelsen af mit Løfte til Sanct Valentine medfører ikke Nødvendighed af nogen

saadan Bøde, som I ønsker her at betale, og derfor tør jeg heller ikke modtage den".

"Disse Handsker" sagde Henry, idet han lumskeligt trak sin Stol hen imod Catharina's, "bleve dannede af de Hænder, som ere Eder de kjæreste, og see — de passe just til Eders". Han strækkede dem, medens han sagde dette, ud, og, idet han tog hendes Arm i sin kraftfulde Haand, udbredte han Handskerne ved Siden, for at vise hende, hvor godt de passede.

"See dog nu paa denne trinde Arm" sagde han, "og see paa disse fine Fingre; tænk saa paa hvem der syer de disse Sømme af Silke og af Guld, og afgjør da om Handsken og den Arm, som Handsken ene kan passe, bør være adskilte, blot fordi den stakkels Handske har været uheldig nok til at have været et lille Minut i en Haand, der er saa svart og saa grov, som min".

"De ere mig velkomne" sagde Catharina, "for saavidt som de komme fra min Fader; og de blive det sandeligen ikke mindre, fordi de komme fra en Ven (og paa dette Ord lagde hun særdeles Vægt), samt fra min Valentine og min Frelser".

"Saa lad mig hjælpe Eder dem paa" sagde Baazbensmeden, idet han rykkede lidt tættere ind til hendes Side. "De synes maaskee lidt trange i Begyndelsen, og det kan være ret nødvendigt, at I faaer Hjelp".

"Jo I er vist meget oplagt til den Slags Opvartning" sagde den smilende Pige, medens hun paa samme Tid trak sig længere bort fra sin Elsker.

"Skal jeg ud med Sandheden" sagde Henry, og rystede paa Hovedet, "saa maa jeg sige Nei; jeg er kun øvet i at danne Staalhandsker til bepantrede Ridders=

mænd, og det langt mere end i at bringe baldyrede Handsker paa Pigehænder”.

”Saa vil jeg heller ikke uleilige Eder meer — Dorthe kan jo hjælpe mig — overhovedet behøves der slet ingen Hjælp; min Faders Nie og Finger forstaaer sin Dont, og hvad Arbeide han lader gaae gjennem sine Hænder, det er altid sikkert paa at holde sit Maal”.

”Ja, lad mig dog blive overbevist derom” sagde Baabensmeden; ”lad mig dog see, om disse snævre Handsker virkelig kunne passe de Arme, som de bleve flippede til”.

”En andengang, gode Henry!” sagde Pigen, ”jeg vil bære Handskerne til Tre for Sanct Valentine og for den Mage, som han har sendt mig foriaar. Jeg vilde blot ønske, at jeg kunde fornøie min Fader i langt vigtigere Ting — men for Diebliffet gjør Lugten af Skindet min Hovedpine værre, som jeg har været plaget med allerede siden imorges”.

”Hovedpine — du fjære Pige?” gjenlød det fra Elsseren.

”Hvis I vil falde det Hjertepine, vil I heller ikke give det et galt Navn” sagde Catharina med et Suk, og blev ved at tale i en meget alvorlig Tone. ”Henry!” sagde hun, ”jeg er ifærd med at blive ligesaa dristig, som jeg gav Eder Grund til at troe mig imorges; thi jeg giver mig nu til at tale først om en Materie, om hvilken jeg egentlig burde vente, indtil jeg kunde svare paa, hvad I monne sige. Men efter Alt, hvad der er hændt i denne Morgenstund, kan jeg ikke tillade, at mine Følelser imod Eder blive uforklarede, da jeg ellers i højeste Grad kunde blive misforstaaet — Nei — svar mig nu intet, for I har hørt mig tale ud. Du er brav,

Henry! langt mere end mangen Mand; du er ædel og tro, som Staalet, du hamrer paa —”.

”Nei stande nu, Catharina! for Himlens Skyld! Aldrig vilde I sige saa meget Godt om mig, undtagen for at indlede en bitter Dom over mig, for hvilken Ederes Lovtale skulde være en Forløber. Jeg er ærlig, brav, og saa videre, vilde I sige, men tillige en hjernebrændt Slagsbroder, en almindelig Krafeler og Dølmorder”.

”Jeg skulde fornærme mig selv og Eder ved at sige noget Saadant. Nei, Henry! til ingen hverdags Slagsbroder, om han end bar Tjedere i Huen og Guldsporer paa sine Hæle, vilde Catharina have tilbudt den lille Yndest, som hun idag frivilligen har viist Eder. Har jeg endog til enkelte Tider opholdt mig noget strængt over Ederes Hoveds Tilbøielighed til Brede, og Ederes Haands Hurtighed til Slagsmaal, saa har dette kun været, for at faae Eder til, at hade hos Eder selv Forfængelighed og Breddens Synder, af hvilke I er kun altfor letteligt besat. Jeg veed jo nok, ligesaa godt som min Fader, at i disse fortabte og fortvivlede Dage, enhver Nations, ja den hele Christenheds, Exempel kan blive anført, for at bevise, at man kan begynde paa blodige Kampe for ubetydelige Marsager, og at Ridsabling af hinanden for Vrenns Skyld ansees som en Spøg. Men jeg veed ogsaa, at vi for alle disse Ting skulde eengang kaldes for Dømmen; og gjerne vilde jeg overbevise dig, min brave og ædelmodige Ven! at du oftere, end du pleier, burde lytte til det, som dit gode Hjerte siger dig, og at du burde sætte mindre Stoltshed i din stærke og heldige, men intetsparende, Arm”.

”Jeg er jo — jeg er jo overbevist” udraabte Henry, ”dine Ord ville herefter blive mig en Lov. Jeg har allerede gjort nok — ja mere end nok, for at bevise min le-

gemlige Styrke og mit Mod — men nu vil jeg ogsaa her-
 efter alene af Eder, Catharina! alene af Eder, lære den be-
 dre Maade i at tænke. Huff blot paa, min smukke Va-
 lentine! at min Higen efter Udmærkelse i Vaaben og min
 Lyst til Kamp, om det nu kan kaldes saaledes, fægte ikke
 med lige Vaaben mod min Fornuft, og mod mit mildere
 Væsen, men at Hine have altid deres Ophidsere og Tir-
 rere, som opægge dem. Er der et Klammerie — antag
 endogsaa, at jeg tænker paa Eders Raad, og er noget unvil-
 lig til at tage Deel deri — troer I da, at det er overladt
 til mig selv, at afgjøre mellem Krig eller Fred efter mit
 eget Valg? Nei, ved Sanct Mary! der ere da hundrede,
 som ægge mig. "Hvad nu, Smed! er din Springsjeder
 bleven rusten?" — "Der flinke Henry er idag dov paa sit
 Kampøre" siger en Anden. — "Frem med dig for Byen
 Perth's Bre", siger vor Hovding. "Henry løs paa den
 for en Guld-Rosenoble" skriger maaskee Eders egen Fa-
 der. Hvad kan saa en stakkels Karl gjøre, Catharina!
 naar Alle ligesom med Jagtsfrig gjæne ham frem i Djæv-
 lens Navn, og ikke en Sjæl lader et Ord falde til den
 modsatte Side?"

"Jeg veed jo nok, at Djævlens har fuldt op af Mæg-
 lere til at affætte sine Vare" sagde Catharina, "men
 det er jo vor Pligt at forkaste hans lufelige Loffemidler,
 om de end vises os af dem, som vi allermest skyldte Kjær-
 lighed og Agt".

"Og saa ere der disse Sangere, som i deres Roman-
 zer og Ballader sætte en Mand's fortrinligste Noes i at
 modtage og gjengjelde drøie Slag. Det er svært at sige,
 Catharina! hvor mange af mine Synder den blinde Harry,
 Sangeren, I veed nok, har at svare for. Naar jeg gi-
 ver Een et Slag, saa han styrter til Jorden, saa falder

man dette (saasandt hjælpe mig Sanct John!) ikke at gjøre ondt, men at slaae et Slag, som Fortidens Helt William Wallace."

Sangerens Navne udtalede dette i saa angrende og saa alvorlig en Tone, at Catharina ikke ganske kunde tilbageholde et Smil; men ikke desto mindre forsikrede hun ham om, at hans egen og Andres Livsfare ikke burde i mindste Maade komme i Vægtsskaalen mod slige forfængelige Narrestreger".

Ved hendes Smil blev Henry noget modig, og anførte: "Just nu, troer jeg, vilde Fredens gode Sag trives for en Advocat. Antag, for Exempel, at jeg blev tirret og presset til at lægge Haand paa Vaaben, saa fik jeg jo Grund og Marsag til at tænke paa, at en elskelig Skyttsengel var i mit Hjem, hvis Billede vilde synes at hvidske til mig: "Henry! gjør ingen Voldsomhed! det er min Haand, som du farver med det røde Blod — Henry! styr dig ikke i nogen unyttig Fare, det er mit Bryst, som du udsætter for Anfald". Slige Tanker vilde virke bedre til at aave min Fremfusenhed, end om enhver Munk i hele Perth stod og skreeg: hold Styr paa din Haand, hvis du ikke vil komme til at udstaae Kirkebød".

"Kunde en saadan Advarsel, given med søsterlig Stemme, have nogen Vægt i denne Sjelskamp" sagde Catharina, "saa tænk, at, hvergang du hugger løs paa Een, da blodfarver du denne Haand, og hvergang du modtager selv et Saar, da bedrøver du dette Hjerte".

Smeden tog Mod til sig ved den sømme Tone, hvori disse Ord bleve udtalte. "Og hvorfor strækker I da ikke" vedblev han, "Eders Blik ud over disse kolde Enemærker? Naar I dog nu er saa søm og saa ædelmodig, at tilstaae, at I nærer dog nogen Interesse for den stakkels uvi-

dende Synder, som her sidder nær Eder, hvorfor da ikke optage ham paa cengang baade som Discipel og som Mand? Eders Fader onsker det — Folk venter det — Handskemagerne og Smedene staae allerede parate med deres Lykønskninger, og I, alene I, hvis Ord ere saa skjønne og saa blide, I vil ikke give Eders Samtykke?"

"Troe mig, Henry!" sagde Catharina med en lav og bævende Stemme, "jeg skulde ansee det for min Pligt, at læmpe mig efter min Faders Ønske, dersom der ikke stod uovervindelige Hindringer i Veien for det Partie, som han onsker".

"Men tænk dog lidt derover — tænk lidt! Jeg har jo rigtignok kun lidt at anføre for mig, i Sammenligning med Eder, som baade kan læse og skrive. Men desto mere holder jeg af at høre Een læse, og især at kunne for bestandigt lytte til Eders herlige Røst. I elsker Musik, og jeg har lært at spille og synge, ligesaagodt som Røgle af de omvandrende Sangere. I holder af, at være godgjørende, og jeg har nok til at give af, og skal bringe nok tilveie; ja ligesaa stor daglig Almiøse, som en Laugboldermand giver, skulle I aldrig savne hos mig. Eders Fader bliver nu gammel til sin daglige Dont; han kunde leve hos os, og jeg skulde, som en ærlig Karl, regne ham for min egen Fader. Jeg skulde være ligesaa ængstelig med at blande mig i ugrundet Tvist, som at stikke min Haand ind i min egen Døn, og kom der nogen overmodig Voldsmand, da vilde vort Huus blive ham et galt Torv, hvor han havde bragt sine Vare".

"Gid du maa komme til at nyde, kjære Henry! al den huuørlige Lykke, som du kan tænke dig — men nyd den med en Pige, som derved bliver mere lykkelig end jeg". Saaledes talte, eller rettere sagt, hulkede den smukke Pige

i Perth, som nu næsten syntes at miste Målet under Forsøget at tilbageholde sine Taarer.

"J hader mig altsaa?" sagde Elskeren, efter et Ophold.

"Himlen er mit Vidne, Nei".

"Eller J elsker en Anden af høiere Stand?"

"J er grusom ved at spørge om det, som dog ikke kan gavne Eder at vide. Men J tager aldeles fejl."

"Ederes Bildfat, Conachar, maaskee — Jeg har mærket hans Blik —"

"J benytter denne min piinlige Stilling, Henry! til at fornærme mig, skjøndt jeg dog saa lidet har fortjent det. Conachar angaaer mig ikke, uden forsaavidt som mit Ønske at mildne hans vilde Aand har kunnet bevæge mig til at yttre nogen Interessé for hans Gemyt, som er betaget af Fordomme og af Lidelskaber, hvorved det ikke bliver di t saa uligt, Henry!"

"Saa maa det da være Een af disse prunkende Silkeorme = Herrer ved Hoffet" sagde Baabensmeden, idet hans, af Naturen hidfige, Temperament begyndte at sprude Gnister formedelst skuffet Haab og Misnøie. "Nogle af dem, som bilde sig ind at de kunne tage Alt paa deres Samvittighed, fordi de bære lange Tjedere i deres Huer, og have Sporér paa Hælene, som flirre. Jeg vilde ret ønske, at jeg vidste, hvem han var, der forlader dem, som han efter sin Natur kan parre sig med, nemlig de malede og duftende Damer ved Hoffet, og som skyder ned, for at tage sit Bytte mellem Haandværkslaugenes simple Døtre. Jeg vilde blot ønske, at jeg vidste hans Navn og hans Tilnavn".

"Henry!" svarede Catharina, idet hun afrystede den Svaghed, som for et Dieblis siden syntes at over-

vælde hende. "Dette er jo et Sprog, som passer sig for en utafnemmelig Nar, eller snarere for en affindig Galmand. Jeg har allerede sagt Eder, at der ved Begyndelsen af vor Samtale ikke var en Gnest, som stod saa høit i mine Tanker, som den, der nu synker immer dybere ved hvert Ord, som han taler i en Tone, der kun passer sig for uretsfærdig Mistanke eller tankeløs Urrighed. I var ingenlunde berettiget til at vide endog saa blot det, som jeg har sagt Eder; og dette, beder jeg Eder at bemærke, indeholder slet intet Fortrin for Eder over Andre, skjøndt det frifjender mig for at give nogen Anden Forrang for Eder. Det er nok, naar I veed, at der ligger en ligesaa uovervindelig Hindring for det, I ønsker, som om en Troldmand havde udsagt en Trylleformular over min Fremtid".

"Trylleord kunne brydes af brave Mænd" sagde Smeden; "jeg vilde blot ønske, at der ikke var andet, end det. Thorbjørn, den danske Baabensmed, talte ogsaa om saadant et Hegeord, der kunde bruges ved Brystplader, idet han sang en egen Vis, mens Ternet laae i Skiden. Jeg sagde ham nok, at disse Runerium vilde ikke holde Stand mod Baaben, som fægtede ved Roncarty — hvad der videre kom deraf, behøver jeg ikke her at fortælle — men saa meget er vist, at baade hans Kyra, han selv, der bar det, og endelig den Læge, som plastroede paa hans Saar, ville kunne afgjøre, om Henry Gow forstaaer at virke mod et Hegeord, eller ei".

Catharina saa paa ham med et Blik, som om hun havde stærkt isinde, at misbillige denne Krigsdaad, som han nu atter havde pralet af, saasom den jævne Smed ikke betænkte, at dette just var Noget, hvormed han paa drog sig hendes idelige Daddel. Men førend hun fik

sine Tanker flødte i Ord, stak Faderen sit Hoved ind ad Døren.

"Henry!" sagde han, "jeg maa afbryde Eder's mere fornøielige Underholdning, for at bede Dig, i al Hast komme ind i mit Værksted, for der at raadslaae om Ting, som angaae i høieste Grad vor Kjøbstads Vel.

Henry gjorde et høfligt Bux for Catharina, og forlod Værelset paa hendes Faders Bink. Og vistnok er det høist rimeligt, at det var til Gavn for deres fremtidige Forhold, at de bleve adskilte just i det Dieblif, formedlst den Retning, som Samtalen nu syntes at ville tage. Thi ligesom Beileren begyndte at ansee Somfruens Afslag, som noget Grilleagtigt og ret Uforklarligt, efter den høie Grad af Opmuntring, som hun, efter hans Mening, allerede havde givet ham; saaledes betragtede Catharina ham paa den anden Side snarere som Een, der gjorde Misbrug af den Naade, hun allerede havde viist ham, end som Een, hvis Delicatesse gjorde ham værdig til en saadan Gunst.

Men dybt i deres Hjerter levede dog en gjenfædig Hengivenhed for hinanden, som, efter den nu endte Dispute, rimeligen vilde atter leve op, og vilde bringe Pigen til at glemme sin fornærmede Delicatesse, og Elskerens den formindskede Varme i sin Lidenkab.

Syvende Kapitel.

En saadan Tvist kan avle Blod en andengang.

Shakespeares Henrik IV. Part. I.

Borgerconflavet, som var udseet til at træde sammen, for at komme paa Spor efter den foregaaende Aftens Opløb, var nu forsamlet. Simon Handskemagers Arbeidsstue var, næsten indtil Trængsel, fuldpakket af Folk, som ikke havde lidet at betyde, blandt hvilke Nogle bare forte Kapper og Guldfjæder om deres Hals. Med Rette kunde man kalde dem Byens Fædre; thi der vare Rodemestere og Laugsoldermænd i dette Hæderstal. En vredagtig og fornærmet Vigtighedsmine laa udbredt paa enhver Pande, idet de samtalede med hinanden mere paa en hvidskende Maade, end saaledes, at man kunde forstaae det. Allermest gestjæftig mellem de Gestjæftige var Een, som i en heel ubetydelig Grad havde taget Deel i den forrige Nats Kamp, ved Navn Oliver Proudpute, Hattemager af Profession, som nu larmede forfærdeligt i Skaren, ganske efter Strandmaagens Natur, som basser, skriger og spruder allermest, naar en stærk Kuling begynder at reise sig, uagtet man ikke godt kan begribe, hvad Fuglen kunde gjøre bedre end flyve til sin Rede, og der holde sig stille, indtil Stormen var forbi.

Dette kan nu være, som det vil, men den, der var i Midten af hele Skaren, var Mester Proudpute; hans Fingre trak i Enhvers Knapper, og hans Mund laa i Enhvers Øren. Han omfavnede dem, som vare paa hans egen Statur, og hvem han mere ængt og fortroligt kunde meddele sine Følelser; derimod stod han paa Tærne,

eller hængte sig i Rappeskraven paa de mere vogne Mænd, for at uddele ogsaa til dem en lige Portion af Underretninger. Han følte sig selv, som en af Heltene i Oplobet, fordi han var sig bevidst, at han i dette Tilfælde besad et høire Værd end de Andre, idet han hændelsesviis havde været et Dievidne. Heller ikke var han uvillig til at skyde sin Forbindelse med Tvisten nogle Grader ud over det, som den beskudne Sandhed foreskrev. Alligevel kan man ikke sige, at hans Meddelelser vare i nogen høi Grad piquante eller af Bigtighed, eftersom de forstørstedelen bestode af Forsikkringer, som følgende:

”Ja! det er den pure Sandhed, ved Sanct John! Jeg var der, og jeg saae det selv — var lige den Første til at ile til Ullarmstedet. Havde ikke jeg og en anden stolt Karl truffet at komme derhen just paa samme Tid — de havde brudt ind i Simon Handskemagers Hus, snittet Halsen over paa ham selv, og ført Datteren med sig til Bjergene. Ja — det er dog altfor galt — det er ikke til at holde ud, Naboe Crookshank — ikke til at døie mere, Naboe Glas — ikke til at bære længer, Naboe Balneaves, Rollock og Chrysteson. Ja det var for Gud! en Lykke, at jeg og den stolte Karl kom just der forbi — var det ikke, Naboe og agtbare Foged Craigdallie?”

Disse Taler bleve udsprede ved den gestjæftige Hattemager i de forskjelligste Menneffers Øren. Fogeden Craigdallie, en statlig Gildebroder, den Samme, som havde tilraadet at udsætte Borgernes Stevnemøde til denne Tid og til dette Sted, en svær, corpulent, godladen Mand, rystede Laugboldermanden ned ad sin Kap-

pekrave med ligesaa megen Værdighed, som en dygtig Hest afryster den paatrængende Flue, der i en ti Minuters Tid har uleiligtet den, og raabte: "Tier nu stille, gode Borgere! her kommer Simon Handskemager! i hvem ingen Mand har nogensinde funden Løgn. Af hans egen Mund ville vi nu faae at høre Scandalen".

Da Simon blev kaldet frem for at fortælle sin Historie, viste han en øiensynlig Forvirring, hvilken han selv tilskrev det Ubehagelige i, at Kjøbstaden skulde stædes i dødeligt Fjendskab med Nogen for hans Skyld. "Det har vel," prøvede han at anføre, "blot været et Mummespil, en Lystighed af de unge Herrer ved Hofset, og det Værste, der kunde hændes deraf, var, at han blev nødsaget til at sætte Jernstænger i Datterens Vindue, i Tilfælde af en lignende Lystighed".

"Nu vel! var det ikke andet end et blot Mummespil og Carnevalslystighed", sagde Craigdallie, "saa har jo vor Byemand Henry Gow handlet meget urigtigt i, at snitte en Adelsmands Haand af, for en saa uskyldig Fornøielse; og Byen kan blive multeret i den Anledning paa en anseelig Bøde, hvis vi ikke sætte Affsnitteren fast".

"Det forbyde vor Frue!" sagde Handskemageren. "Vidste I saameget om Sagen, som jeg veed, da vilde I være ligesaa bange for at røre ved denne Materie, som ved et gloende Jern. Men, siden I nu endelig vil stifte Ederes Fingre ind i den gloende Døn, saa maae vi ud med Sandheden. Lad der nu altsaa komme bag efter, hvad der vil, det maae jeg dog sige, at Sagen kunde have endt sig meget uheldigt for mig og Mine, dersom vi ikke havde faaet Hjælp af Henry Gow, som

er en Baabensmed, der er noksom bekjendt for Eder Alle“.

“Min Hjelp udeblev da heller ikke“ sagde Oliver Proudpute; “skjøndt jeg derfor ikke vil sige, at jeg i alle Maader er saa dygtig en Krigsmand, som Henry Gow. I saa mig sikkerligen i Stridens Begyndelse, Naboe Handskemager?“

“Jeg saa Jer nok ved Slutningen, Naboe!“ sagde Simon tørt.

“Javist, javist“ — sagde Proudpute, “jeg glemte, at I var inde i Huset, saalænge der vankede gode Prygl, og at I derfor ikke godt kunde overse dem, som deelte dem ud“.

“Tie nu stille, kjære Naboe Proudpute! tie nu stille“ sagde Craigdallie, som øiensynligen var kjed af de eenslydende Dvæf af den værdige Laugboldermand.

“Her er noget Underligt i denne Sag“ blev Føgeden ved, “men jeg tænker, at jeg allerede er paa Sporene efter Hemmeligheden. Vores Ben Simon er, som I Alle vide, en Ynder af Fredsommelighed, og en brav Borger, som vil hellere sidde ned, som en fornærmet Mand, end bringe enten sin Ben eller sit Roboelag i Uleilighed og Fare, blot for at skaffe sig selv Opreisning. Du, Henry! som aldrig svigtede, naar vor Kjøbstad var i Fare, siig Du os, hvad Du veed om denne Sag“.

Da berettede Baabensmeden den hele Begivenhed saaledes, som vi allerede have fortalt den, hvorefter den midlende Hattemager tilføiede: “og Du saa mig jo ogsaa der, min brave Smed! gjorde Du ikke?“

“Ikke, for Gud! det jeg veed, Naboe!“ svarede Henry; “men Tingen er, at I er en undersætsig Mand, saa jeg maaskee kan have overseet Jer.“

Dette Svar frembragte en Latter paa Oliver's Bæstning, som rigtignok loe med for Selskabs Skyld, men dog tilføiede: "Med Alt det, var jeg dog Een af de Forreste mellem dem, som kom til Hjælp".

"Men hvor var Du da, Naboe?" spurgte Smeden; "Jeg saa Dig ikke, men jeg vilde dog i det Dieblif have givet min bedste Baabendragt, som jeg nogensinde har hamret, til at jeg havde seet saa stolt en Karl, som Dig, ved min Albue".

"Og alligevel var jeg accenrat saa langt fra Dig, min brave Smed! thi medens Du delde Puf, omkring, som om Du slog paa din Umbolt, saa asparerede jeg alle de Knubs, som de Andre tilsigtede din Ryg, der stode bag Dig. Det var da ogsaa, kan jeg tænke, Grunden, hvorfor Du ikke kunde see mig".

"Jeg har hørt om en Smed i gamle Dage, som havde kun eet Die" sagde Henry; "jeg har jo rigtignok to, men de sidde begge i mit Forhoved, og det er Grunden, Naboe! at jeg ikke kunde see mig selv paa Ryggen".

"Sandheden bliver imidlertid den" blev Hattemageren ved, "at jeg var der; og jeg vil nu give Hr. Fogeden min Beretning om Sagen; thi Smeden og jeg vare de Første ved Dysten."

"Det kan nu være nok fordetsførste, sagde Fogeden, idet han tilrystede med Hovedet Mester Proudpute en Befaling at tie. "Den Side, fra hvilken vi hidtil have fjendt saavel Simon Handskemager, som Henry Gow, vilde stadfæste selv en Ting, som mindre fortjente at blive troet, end denne. Og nu, Borgere og Mestere! hvad er Eder's Mening, at her bør gøres? Alle vore fri Kjøbsteds-Rettigheder ere her blevne overtraadte og for-

nærmede, og det, som I kunne sagtenſ tænke, ved en eller anden mægtig Herre, efterdi neppe en mindre Overmodig havde forſøgt paa ſlig en Voldsdaad. Ja, Mæſtere! det er noget haardt for Kjød og Blod, at døie Eligt. Vel have Lovene regnet os mindre i Rang, end Fyrſter og Adel, men imod Fornuften vilde det dog være, om vi ſkulde fordrage, at vore Huſe brydes op, vore Qvinders Værelſer bliver fornærmet, uden Noget til Gjengjæld".

"Nei — det er ikke til at taale", ſvarede Borgerne eenſtemmigen.

Her afbrød Simon dem med en meget ængſtelig og ildevarſlende Mine. "Jeg haaber endnu, at Alt ikke var meent ſaa ilde, mine kjære Naboer! ſom det synes os, og jeg for min Part vilde gjerne ſlaae den hele Alarm i Glemmebogen ſamt al den Forvirring, ſom foraarſagedes i mit fattige Huus, naar kun ikke vor kjære Kjøbſtaad derudover vilde ſtædes ved mig i nogen anſeelig Fare. Jeg beder Eder iſær at betænke, hvo det er, ſom ſkal være vor Dommer, hvo det er, ſom ſkal høre os, og ſom ſkal tilſtaaе eller afſlaae os Oprøisning. Jeg taler blandt Naboer og Venner, og derfor taler jeg ligefrem. Vor Konge — ja Gud velfigne ham forreſten! — er ſaa ſvag baade paa Legeme og Sjæl, at han ikke vil gjøre andet derved, end viſe os hen til hans Broder, Hertugen af Albany, ſom da vil benytte denne Leilighed, ſkjøndt vi ikke gjøre andet end paatale vor Ret, til at pine Penge af os".

"Ingen Albany til vor Dommer!" ſkreeg Forſamlingen med ſamme Enighed, ſom tilforn.

"Eller han maafſkee", blev Simon ved, "vil bede Hertugen af Rothſay om at tage ſig af det; iſaafald vil

den unge viltre Prinds behandle Sagen og Fornærmelsen, som Noget, der kan være godt for hans lystige Brødre til at more sig over, og passeligt for hans Bordsangere til at gjøre en Vise af".

"Bort med Nothsay! han er altfor overgiven til at være vor Dommer;" raabte Borgerne paanye.

Da Simon mærkede, at han naaede hen til det Maal, hvortil han sigtede, tilføiede han, medens han dog udtalte det frygtede Navn med en halv Hvidsken: "Ville I maaskee hellere have den sorte Douglas til at handle med?"

I et langt Minut hørte man intet Svar. De saae paa hinanden med modfaldne Ansigter og blegnede Læber. Da udtalte Henry med Kjækhed og med fast Stemme de Følelser, som ellers Ingen havde Mod til at yttre. "Den sorte Douglas dømme mellem en Borger og en Adelsmand eller Ridder? Saa heller den sorte Djævel selv fra Helvede. I er jo affindig, Fader Simon! blot at nævne et saa frygteligt Forslag".

Her opstod igjen en Pause, fuld af Frygt og Usikkerhed, hvilken tilsidst blev afbrudt af Fogeden Craigdallie, som, idet han saae meget udtryksfuldt paa Taleren, sagde: "I stoler paa Eders tykke Bams, Raboe Gow! ellers vilde I vel ikke tale saa dristigt".

"Jeg stoler paa et godt Hjerte, der sidder under Bamsen, Foged!" svarede den uforfærdede Henry; "og skjøndt jeg taler kun lidt, skal min Mund dog aldrig faae en Hængelaas af nogen Adelsmand af det hele Slæng".

"Skaf Dig en tyf Bams, Henry, siger jeg endnu, eller tal ikke saa høit!" gjentog Craigdallie i den samme

eftertrykkelige Tone. “Men Alt dette er endnu intet Raad. Hvad skulle vi gøre?”

“Korte Raad ere gode Raad” sagde Baabensmændene. “Lad os ty til vor Overdommer, og udbede os hans Bistand og Hjelp”.

En Biesaldsmumlen lød igjennem den hele Kreds, og Oliver Proudfoote udraabte: “Er det nu ikke det, som jeg har raadet til i en halv Time, men ikke en Eneste har villet høre det. Lad os gaae til Overdommeren, sagde jeg. Han er selv en honet Karl, og fortjener at staae, i ethvert Tilfælde, som Midler mellem vor Kjøbstad og Udelen”.

“Tyh, Naboer! tyh — tager Eder iagt, hvad I sige eller gøre” sagde en tynd, fin Mandssfigur, hvis lille Person blev endnu mere reduceret i Omfang, og mere liig en Skygge, formedelst hans Anstrængelse med at antage en yderlig Grad af Ringhed, og faae sig selv, for at insinuere sine Argumenter, til at synes endnu lavere, og mere ubetydelig, end Naturen allerede havde gjort ham. “Med Tilladelse!” sagde han; “jeg er kun en stakkels Apotheker; men med Alt det er jeg født i Paris, og har der lært mine Humaniora og mit cursus medendiligesaaavel, som Nogle af dem, der vil ansees for lærde Læger. Jeg troer, at jeg er istand til at bedømme Dybden af dette Saar, og at jeg kan behandle det ved blodgjørende Omslag. Her er nu vor Ven, Simon Handffemager, som er, hvilket I vel Alle vide, en Mand, der fortjener Respect. Troer I ikke, at han vilde være den Beredvilligste af os Alle, til at raade til skarpe Midler, saasom hans Families Ære er saa nærgaaende bleven antastet? Og siden han nu trækker sig tilbage fra at lægge Proces an imod disse Ratteravne, troe I da ikke,

at han maae have lidt flere Grunde, end han just vil yttre, for at faae denne Sag dyffet i Søvn? Det hører ikke mig til, at lægge Fingren paa Saaret — men, desværre! vi vide jo nok Alle, at unge Piger ere det, som jeg vilde kalde *essentia fugitiva*. Tænker Eder, for et Exempels Skyld, at en ung Pige — naturligviis i al Uskyldighed — lod sit Vindue staae uden Kroge paa, en Sanct Valentine's-Morgen, for at en eller anden flink Cavaleer — jeg mener i al Uskyldighed — kunde blive hendes Valentine for dette Aar — og antager nu, at den unge Helt bliver opdaget — maa hun da ikke give sig til at skrige som om Visiten var hende uventet — og — og — ja, ja — stød nu Alt dette i en Morter, og betragter saa, om det er en Sag, at sætte vor hele Stad i Kamp for?”

Apothekerens afgang sin Mening paa en høist indsmigrende Maade; men han syntes, at snærpes ind og blive endnu smækkere, end han af Naturen var, da han saa Blodet reise sig i gamle Simon's Kinder, og mærkede, at Breden opildnede den frygtede Baabensmeds Blod lige til Tindingerne. Den Sidste traadte frem, og idet han kastede et barst Blik paa den forfærdede Apotheker, brød han ud, som følger: “Du vandrende Skælet! Du brystsyge Apothekerpotte! Du Giftblander af Profession! Hvis jeg tænkte, at Pustet af den usle Næst af Veir, Du endnu har i Dig, kunde blot tiende Delen af en Minut sætte en Plet paa Catharina's, gode Rygte, da vilde jeg støde Dig, Quaksalver! i din egen Morter, lade dit usle Udsæl æde op ved Svovl, det eneste reelle Medicin i hele din Boutik, for at lave en Salve deraf, til at gnide skabede Hunde med”.

“Stop, Søn Henry, stop!” skreg den gamle

Handffemager i en bydende Tone; "om det Tilfælde har ingen Mand Ret til at tale, uden jeg. Værdige Foged Craighallie! siden man i den Grad sætter min Taalmodighed paa Prøve, er jeg villig til at forfølge Overfaldet til det Yderste; og om endogaa Udfaldet vil vise, at det havde været bedre, vi havde slaaet os til Røe, ville I dog komme til at see, at min Catharina har ikke ved nogen Letfærdighed eller Wildskab fra sin Side givet mindste Anledning til saa stor en Scandal."

Derpaa afbrød Fogden ham, idet han sagde: "Naa, boe Henry! vi kom her, for at raadslaae, ikke at flammes; og, som Een af vor gode Kjøbstads Fædre, befaler jeg Dig herved at glemme al ond Billie og Nag, som Du kunde nære mod Apothekeren, Mester Dwining".

"Han er for uffelt et Creatur, til at jeg skulde nære Kamplyst imod ham, da jeg kunde ødelægge baade ham og hans hele Boutik med et eneste Slag af min Forhammer".

"Saa tie dog stille og hør mig", sagde Ørighedspersonen, "vi troe jo Alle ligesaa meget paa den smukke Pige i Perth's Uskyldighed, som paa vor himmelske Trues (her forsede han sig meget andægtig). Men hvad vor Appæl til Overdommeren angaaer, ere I da enige, Naboer! om at lægge en Sag, som denne, i Overdommerens Hænder, da Tvisten dog bliver mod en mægtig Adelsmand, saavidt man, desværre! kan slutte?"

"Eftersom Overdommeren selv er en Adelsmand" pæb Apothekeren, der i en vis Maade kom sig af sin Skræk ved Fogedens Mellemkomst. Gud veed, jeg taler ikke til Miscredit for en hæderlig Adelsmand, hvis Forfædre have eiet det Embede, som han nu eier, i mange Aar —"

“Ved frit Valg af Perth's Borgerstand“ afbrød Smeden ham med sin dybe og afgjørende Stemme.

“Javist!“ sagde den forvirrede Taler, “ved Borgernes Stemme. Hvorledes ellers? jeg beder Eder, Ven Gow! afbryd mig ikke. Jeg taler her med vor værdige og ældste Foged, Craigdallie, alt efter mit stakfæls indskrænkede Begreb. Jeg siger kun det, at han maa nu komme imellem os, som han vil, denne Sir Patrick Charteris er og bliver dog en Adelsmand, og den ene Høg vil ikke hugge Diet ud paa den Anden. Vel kan han føre os an i en Kamp mod Høilænderne, og spille en Høvding's og Overdommer's Rolle imod dem; men om han, som selv gaaer i Silke, vil antage sig vor Sag imod dem, som gaae i broderede Kapper og Klæder med Guld, derom kunde man dog tvivle noget, om han end gjør det mod det høilandske Tartan, eller den irlandske uldne Fries. Vi have ræddet vor Pige — om hvem jeg aldrig har havt i sinde at tale noget ondt — saa reent og flart, som nogensinde en Pige blev ræddet; de have mistet i det allermindste een Mand's Haand, tak være Henry Gow —“.

“Og mig“ tilføiede den vigtige lille Hattemager.

“Og Mester Oliver Proudfoot, som han selv siger“ blev Apothekeren ved, som ikke modsatte sig nogen Mand's Krav paa Ære, vel at mærke, naar han ikke selv blev opfordret til at betræde den farlige Vej, som leder derhen. “Jeg siger, Naboer! at siden de har ladet en Haand i Stikken, som et Mærke paa, at de aldrig ville komme i Cournewestreet igjen — nu — efter min simple Forstand, saa var det jo bedst, at vi takkede vort stolte Byesbarn, og da Byen har Æren, og disse Slynkler Tabet, neddykke den hele Sag, og ikke tale mere om den“.

Disse fredelige Anskuelser gjorde deres Virkning paa en Deel af Borgerne, som begyndte at nikke, og skue forskrækkeligt klogt paa Freds-Udvocaten; ja Simon Handskemager, nagtet den nylig modtagne Fornærmelse, syntes endogsaa selv at harmonere med ham. Men ikke saaledes Henry Gow, som, da han saae, at Raadslagningens Udfald stod paa Spil, optog Talens Traad i sin eiendommelige ligefremme Maneer:

“Hverken er jeg den Ældste, heller ikke den Ridgeste mellem Eder Alle, Naboe! men derfor er jeg ikke modfalden; thi Mærene komme af sig selv, naar man lever at see dem, og jeg kan fortjene og spendere min Skilling ligesaa godt, som nogen Anden, ved Luen af min Dyn og ved Pustet af mine Bælge. Men ingen Mand har seet mig sætte mig ned, med Synd paa mit Hjerte mod vor skjønne Kjøbstad, enten i Ord eller i Daad; heller ikke vil jeg sætte mig ned med denne Fornærmelse, som Andre har udviist os, hvis jeg kan afværge det. Jeg gaaer selv til Overdommeren, dersom ikke nogen Anden vil gaae med mig. Han er en Ridder, det er sandt, og en Adelsmand af frit og ægte Blod, som vi Alle vide, siden Wallaces Tider, som anbragte her i Landet dennes Bedstefaders Fader. Men var han ogsaa den stolteste Adelsmand i Landet, saa er han dog Overdommer i Perth, og for hans egen Vres Skyld bør han see Kjøbstadens Friheder og Herligheder bevarede — og jeg ved, han vil det — jeg har gjort et Staalharniss for ham, og jeg pleier gjerne at have en Slags Fornærmelse om hvad Slags Hjerte det er, som skal bedækkes af det.”

“Han har Ret“ sagde Fogeden, “det vil ikke nytte stort, at vi søge, at pirre noget ved Hoffet, uden Sir Patrick Charteris’ Understøttelse; Svaret vilde ellers lig-

ge færdigt: Gaaer til Eders Overdommer, I lumpne Slyngher! —. Ere I altsaa af min Mening, Naboe og Byesbørn! saa ville jeg og Apotheker Dwining paa Dieblikket begive os til Kinsauns, med Simon Handskemager, den muntre Baabensmed og den flinke Oliver Proudfoote, som Vidner paa Overfaldet, og i vor smukke Kjøbstads Navn, ville vi isaafald tale med Sir Patrick Characteris“.

“O nei“ sagde den fredelige Mediciner, “lader mig blive hjemme, jeg beder Jer; jeg mangler Driftighed til at tale med en Ridder, som har Kaardegehæng paa“.

“Bryd Jer aldrig om det, Naboe! I maa gaae med“ sagde Craigdallie. “Byen anseer jo mig for en hidfig Knold paa de treds — Simon Handskemager er den fornærmede Deel — vi vide jo Alle, at Henry Gorn spolerer flere Harnisser med sit Sværd, end han gjør nye med sin Hammer — og Oliver Proudfoote, som, efter eget Sigende, er Begyndelsen og Enden i ethvert Oplob i Perth, er jo selvfølgelig en Mand af Professionen. Vi maae altsaa have idetmindste Een imellem os, som spiller Fredens og Rolighedens Advokat, og Du, Apotheker! skal være vor Mand. Altsaa afsted, mine Venner! faaer fat paa Jeres Støvler og Jeres Dyr — Tert Pif og Tert Paf, og lader os saa møde hverandre ved den østre Port — at sige, Naboe! om det er Eders Mening, at vi kunde vorde anbetroede denne Sag“.

“Bedre Raad kan der ikke være, og vi bitræde de Alle“ raabte Borgerne. “Naar bare vor Overdommer vil, som han bør gjøre, tage Partie med os, da kunne vi give os i Kæft med de bedste af dem“.

“Saa er da Alt i Orden“, sagde Fogeden, “som sagt, saa gjort. Smidlertid har jeg dog kaldt hele

Byeraadet sammen omtrent ved denne Time, og jeg har kun liden Tvivl om, at saa Mange, som her ere tilstæde, (idet han saae sig omkring) have besluttet at raadføre os med vor Overdommer; og de Andre ville sagten finde sig i samme Beslutning. Derfor, Naboer og gode Borgere i vor smukke Stad Perth — samler nu, som jeg før sagde, Pif og Paf, og møder mig ved den østre Port“.

Et almindeligt Bifaldsfrig sluttede Mødet af dette Slags geheime Statsraad, og man splittedes nu ad til forskjellige Sider, Gesandterne for at arrangere Alt til deres Reise, de Andre for at afgive hjemme til deres bæængstede Koner og Døttre en Beretning om de Forholdsregler, som de havde taget, for at sikre deres Sovesamre for Fremtiden mod paatrængende Besøg af unge Herrer til ganske ubetimelige Tider.

Medens hine nu sadle deres Klepperter, og medens Byeraadet undersøger, eller rettere sagt, sætter i Form, hvad de dirigerende Medlemmer af deres Corporation allerede have besluttet, kan det være nødvendigt, til enkelte Læses Underretning, mere nøiagtig at opstille under eet, hvad der i det foregaaende noget forteligen er givet at forstaae.

Det var en Skik i hiin Periode, da mægtige Lehnsherrer beherskede, stundom ogsaa fornærmede, de scotske Kjøbstæders Rettigheder, at de Sidste, hvor Saadant lod sig gjøre, valgte deres Provost eller Overdommer og øverste Hærfører, ikke af Kjøbmændenes, Smaahandlernes eller de øvrige Borgers Midte, som boede i samme Bye, og som stode indskrevne i den sædvanlige Øvrigheds Liste, men hellere een eller anden mægtig Ridder eller Adelsmand i Omegnen af bemældte Kjøbstad. Især valgte de da en Saadan, som man ventede vilde vise sig

ved Hoffet, som deres Ven, i saadanne Sager, der angik deres borgerlige Vel, og som tillige forstod at anføre Borgermilizen til Kamp, enten i almindelig Krig, eller i privat Feide, idet han paa samme Tid forstørrede deres Corpß ved sine Lehnsvasaller. Slig Beskyttelse fik man ingenlunde uden Bederlag. Overdommerne benyttede sig ofte af denne deres Stilling paa den uretsfærdigste Maade. De erholdt til Skjænk eller til Fæste store Jord-Districter, der hørte til Kjøbstadens Fælledseie og egne Besiddelser, og som oftest maatte Borgerne dyrt betale den Bistand, som Hine have tildelt dem. Andre lode sig nøie med at modtage Byemændenes virksomme Hjælp i deres egne Lehnsskampe, tilligemed alle de øvrige Tegn paa Afgtelse og Velvillie, som Kjøbstaden, for hvilken de nu præsiderede, villigen indrømmede dem, for desto bedre at sikke sig deres virksomme Bistand, dersom No-den skulde kræve det. Adelsmanden, som var den anerkjendte Beskytter for en kongelig Kjøbstad, modtog slige frivillige Skjænk, uden at gjøre sig Skrupler, og han gjengjeldte dem igjen ved at forsvare Byens Rettigheder med Fornuftgrunde i Kongens Raad, og med drabelig Ridderdaad i Feldten.

Mændene i Byen, eller, som de hellere kaldte sig, i den smukke Stad Perth, havde i adskillige Menneskeal-dere fundet en Beskytter og Overdommer af denne Slags i den ridderlige Familie Charteris, Herrer til Kinsfauns, i Kjøbstadens Omegn. Det var neppe et Aarhundrede siden (i Robert den Tredies Tid) at den Første af denne udmærkede Slægt havde sat sig fast i den stærke Ridderborg, som nu hørte dem til, med alt det maleriske og frugtbare Tilliggende, som dermed var forbundet. Men den første Stamherres Historie, baade ridderlig og romantisk, var

ogsaa ret beregnet paa at lette en Fremmeds Nedsættelse i et Land, hvorhen hans Skjebne havde kastet ham. Vi fortælle den igjen saaledes, som den er meddelt os ved gammel og eensstemmig Tradition, som indeholder store Tegn paa Sandhed, og afgiver Sikkerhed nok, for at Beretningen kan antages som virkelig.

I den berømte scotske Patriot William Wallaces forte Løbebane, da han just havde jaget de engelske Streifcorps ud over hans Fødelands Grændser, siges han, at have foretaget sig en Reise til Frankrige med en Haandfuld troe Venner. Han vilde der forsøge, hvad hans personlige Nærværelse (thi han stod i høi Berømmelse over alle Lande ved sin Krigerfærd) kunde virke, til at faae den franske Konge overtalt til at sende et Corps Hjelpetropper over til Scotland, eller ogsaa yde dem anden Bistand for at understøtte Scotterne i at gjenvinde deres Uafhængighed.

Den scotske Frihedshelt var ombord paa et lidet Fartøi, og styrede til Dieppe's Havn, da en Seiler viste sig i nogen Afstand, som Søefolket betragtede med Tvivl og Urolighed, ja tilsidst med Forvirring og Angst. Wallace forlangte, at vide Aarsagen til denne Urolighed. Skibsføreren underrettede ham derpaa om, at det større Skib som var ned paa dem, for at entre det, tilhørte en berømt Røver, som var ligesaa navnkundig for sit Mod og Legemsstyrke, som for sine hældige Overfald paa Søen. Skibet commanderedes af en Adelsmand, Thomas de Longueville, Franskmand af Fødsel, men af Haandværk Een af dem, som kaldte sig selv Venner af Søen, men som igrunden vare Fjender af Alt, hvad der seilede paa dette Element. Han anfaldt og plyndrede Skibe af alle Na-

tioner, liig een af de gamle Norske Søefonger, som de kaldtes, skjøndt deres Kongerige laa paa Gladen af Bølgen. Skibsføreren tilføiede, at det var umuligt, at undslippe Røveren ved Flugt, saa hurtigt blev Fartøiet be-
tjent, og han yttrede, at intet Skibsmandskab, ihvor modigt det var, kunde haabe at staae ham imod, naar han, efter sin vanlige Angrebsmaade, styrtede sig ombord paa det fremmede Skib, i Spidsen af alle sine Kammerader.

Wallace smilede barsk, medens Skibsføreren, med synlig Uroe og med Taarer i Øinene, beskrev ham det Hundgaaelige i, at blive fanget af den røde Sørover, et Navn, som man havde givet Longueville, fordi han gjerne gik under blodrødt Flag, hvilket han ogsaa nu havde heiset.

"Jeg vil rense Canalen for denne Røver" sagde Wallace.

Derpaa kaldte han sammen en ti til tolv af sine egne Kammerader, Boyd, Kerlie, Seton, og Andre, der aandede allerlivligst i den hidsigste Dyst; og disse befoel han nu at væbne sig, men derpaa lægge sig ganske fladt hen ad Dækket, saa at man ikke kunde see dem. Alle Søemændene beordrede han ned under Dækket, paa dem nær, som vare uomgjængeligen nødvendige til at regjere Skibet, og tillige gav han Skibsføreren, under Dødsstraf, den Ordre at styre saaledes, at, uagtet Skibet havde al Udseende af at forsøge paa at flye, det dog blev den røde Røver tilladt at naae hen til dem, og gjøre, hvad han kunde. Wallace selv lagde sig paa Dækket, saa at man Intet kunde see, som antydede det Mindste om nogen Modstand. Inden en fjerdedeel Time løb Longuevilles Skib paa Siden af Heltens, og idet den røde Røver lagde Jern-

hager ud, for at sikke sig sin Prise, sprang han i fuld Rustning over paa Dækket, ledsaget af sine Mænd, som istemte saa vildt et Glædeskrig, som om Seiren allerede var afgjort. Men paa eengang sprang de væbnede Scotlændere op, og heel uventet fandt Røveren sig indviklet i Kamp med Karle, som altid pleiede at ansee Seiren som vis, naar de blot stode Een mod To eller Tre. Wallace selv styrtede løs paa Røvercapitainen, og en frygtelig Dyst begyndte mellem dem med et saadant Raserie, at de Andre standsede deres egen Kamp, for at see til, idet de syntes, ved fælleds Overkomst, at lade Udfaldet af Kampen i det Hele beroe paa den Ende, som Striden vilde tage mellem de tvende Høvdinge. Røveren fægtede saa fortrinligt, som nogen Mand er istand til; men Wallace's Legemstyrke overgik langt den sædvanlige Mennefskraft. Sværdet slog han ud af Røverens Haand, og satte ham i en saadan Fare, at han, for at slippe for at blive huggen ned, maatte gaae Scotten paa Livet, i det Haab, at overmande ham ved Bryden. Men ogsaa heri kom han tilkort. De faldt om paa Dækket, indknyttede i hinandens Arme; men Franskmanden faldt underst, og Wallace, som fik et Tag i hans Pantserkrave, trykkede den saaleds sammen, uagtet den var gjort af det fineste Staal, at Blodet piblede ud af Næse og Mund, og at hiin alene ved Gebærder var istand til at bede om Naade. Hans Mænd kastede deres Vaaben ned, og bade ligeledes om Pardon, da de saae deres Høvding saa ilde mishandlet. Seierherren tillod dem at beholde Livet; men han tog deres Skib i Eie, og beholdt dem selv som Fanger.

Da han kom den franske Havn i Sigte, satte Wal-

lace den hele Stad i Forfærdelse, ved at heise Røverens
 Flag, som om Longueville var kommen, for at plyndre
 Byen. Klokkerne ringede, i Horn blev der blæst, og til
 Vaaben styrtede Borgerne — da Scenen pludselig foran-
 drede sig. Den scotske Løve paa et Skjold af Guld blev
 heiset oven over Søroverflaget, og bebudede, at Scot-
 lands Ridder nærmede sig, liig en Falk med sit Bytte i
 Kloen. Han landede med sin Fange, og førte ham til
 det franske Hof, hvor, paa Wallaces Forbøn, alle de Sø-
 røvier, som han havde begaaet, bleve ham tilgivne,
 hvorhos Kongen endog forlehmede Longueville med Ridder-
 skabet, og tilbød, at tage ham i sin Tjeneste. Men Sø-
 røveren havde fattet saa inderligt Venskab for den ædel-
 modige Seierherre, at han besluttede at forene sin egen
 Skjebne med Wallace's. Med ham drog han derfor
 tilbage til Scotland, og fægtede mangen blodig Kamp
 ved hans Side, hvor man bemærkede, at Ridder Longue-
 ville stod i Drabelighed tilbage for Ingen, uden for hans
 egen heltemodige Betvinger. Ogsaa blev hans Skjeb-
 ne mere lykkelig end hans Beskytters; thi da han udmær-
 kede sig ligesaa meget ved Legemsskønhed, som ved Tap-
 perhed og Styrke, gjorde han sig saa yndet hos en ung
 Dame, af den gamle Familie Charteris, at hun udkaarede
 ham til sin Egttemage, og forlehmede ham, ved at række
 ham sin Haand, det skønne Ridderslot Kinfauns, med
 dets store underliggende Gods. Deres Descendenter an-
 toge Navnet Charteris, som noget, der knyttede dem til
 deres Forfædre paa mødrene Side, som før havde eiet
 Ridderslottet og Godset, uagtet Thomas de Longueville's
 Navn blev ikke mindre holdt i Ære; ja det brede Slagsværd
 gjemmes endnu mellem Familiens Mindemærker, hvor-
 med han afmeiede Geledderne Kampen.

Disse Baroner af Kinfrauns, fra Fader til Søn, havde i adskillige Menneſſkealderne havt dette Embede, ſom Overdommere for Perth, da baade Byens og Ridderborgens nære Beliggenhed gjorde ſligt et Forhold meget beqvemt til gjensidig Underſtøttelſe. Sir Patrick i denne Hiſtorie havde mere end cengang ført de Perthſke Borge ud i Kamp og Leding mod de altid urolige høilandſke Fribyttene, ja ogſaa mod andre Fjender, ſaavel fremmede, ſom indenlandſke.

Sandt er det vel, at han pleiede at blive kjed af deres Klager over de ringe Bagateller, der uophørligen bleve ham forebragte, og i hvilke han blev anmodet om at tage Deel. Derved havde han ſtrundom paadraget ſig Beſkyldning for at være en altfor overmodig Adelsherre, og Daddel for at være ligegyldig, da han dog var en Mand af Indflydelse. Ligeledes beſkyldte man ham for at være altfor hengiven til Fornøiſer og til Udøvelſe af Lehnsmændens gjæſtlige Pligter, til at han ſkulde ſaae travlt ved enhver Leilighed, naar den ſkjønne Stad Perth fik Lyſt til at ſætte hans ivrige Deeltagelſe paa Prøve. Men uagtet Saadant opvækkede en ubetydelig Knurren vare Borgerne dog vante til, ved enhver alvorlig Ullarm at flokke ſig om deres Overdommer, af hvem de ogſaa ſaavel i Ord ſom i Gjerning bleve iſaafald paa det kraf- tigſte hjulpede.

Ottende Kapitel.

Da Sir Patrick Charteris' Stilling og Charecteer var af den Beſkaffenhed, ſom vi i ſidſte Capitel have ſkildret den,

Funne vi nu vende tilbage til den Deputation, som stod i Begreb med at støde sammen ved den østre Port i Perth, for med deres Klager at gjøre Opvartning hos Stormanden paa Kinsauns.

Først saa man Simon Handskemager paa en Pasganger, som eengang havde ageret Paradehest, og stundom havde nydt den Ære, at bære den smukkere Person og tillige lettere Vægt af hans deilige Datter. Hans Kappe var svøbt op om den nedre Deel af hans Ansigt, som et Tegn for hans Benner, ikke at afbryde ham ved noget Spørgsmaal gjennem Gaderne, tildeels maaskee ogsaa paa Grund af det kolde Veirligt. Den høieste Vengstelighed laa paa hans Pande, som om, jo meer han grundede paa den Sag, hvori han nu var bleven indviklet, den syntes ham destomere vanskelig og farlig. Han hilsede derfor sine Benner ved blotte Bevægelser, altsom de indfandt sig ved Stævnemødet.

En stærk sort Hest, af den Gallowajerrace, undersøgt, ikke over fjorten Haandbred, men høibenet, stærklemmet, velproportioneret og trindlivet, bar den flinke Smed til Østporten. En, som bedømte Dyret, vilde i detø Die see en Gnist af de onde Nykker, som ere meget ofte forenede med et udholdende og kraftigt Udvortes; men Rytterens Vægt, Haand og Sæde, i Forbindelse med den regelmæssige Dvelse, som han havde faaet ved en lang Reise, betæmmede for Diebliffet dens Luner. Han blev ledsaget af den bolde Hattemager, som, efterdi han, som Læseren veed, var en lille rund Mand, havde anbragt sig selv, liig en rød Naalepude (thi han var indsvøbt i en rød Kappe, over hvilken han havde slynget en Falkejagtstaske) paa Toppen af en stor Saddel, paa hvilken han snarere kunde synes at være stukken op, som paa

en Naal, end over hvilken han kunde skræve. Baade Sadel og Mand vare fastgjorte paa en høi, stødende, flamsk Hoppe, med Næseborene, vendte op imod Luften, som en Kameel, med en uhyre Duff Haar ved hver Fod, og Hove, saa store i Omfang, som en Stegepande. Modsatningen mellem Hesten og Rytteren var saa overordentlig stor, at medens de, som ligegyldigen gik forbi, alene undrede sig over, hvorledes han var kommen op, ahnede hans Omgangsvenner allerede med stor Sorg alle de Færter, som vilde være forbundne for ham, ved at komme ned igjen; thi den høit anbragte Rytters Been naaede ikke engang til Fligen af Sadelen.

Han havde holdt sig til Waabensmeden, hvis Beevægelse han stedse beobagtede, for at knytte sig til ham; thi det var Oliver Proudfoots Mening, at Slagsbrødre tog sig bedst ud ved Siden af hinanden, og han var selvsiglad, naar en Krabat af de lavere Klasser havde Alvorlighed nok til at raabe, uden at bryde ud i en høj Latter: "der drage de stolteste Mænd i Perth — der ride to Haandværksmænd, der forstaae at bruge deres Kaarder, den flinke Henry Gow og den drabelige Hattemager".

Rigtignok er det sandt, at den Krabat, som istemte dette Hosannah, stak Tungen ind i Kinden til nogle Grimacer af hans egen Composition; men da Hattemageren ikke bemærkede hans Minespil, fastede han meget ædelmodigen en Sølvskilling ned til ham, for endvidermere at oplive hans Ugtelse for Krigsfolk. Slig Gavmildhed bevirkede, at de bleve fulgte af en heel Skare Dreng, som loe og hujede; indtil Henry, vendende Hesten om, truede den Forreste med at svippe dem igjennem med et Rør, og en saadan Beslutning vilde ingen af dem afvente.

"Her ere Vidnerne" sagde den lille Mand paa den store Hest, da de naaede den gamle Simon ved Østporten; "men hvor ere de, som skulde staae os bi? Tingen er, Broder Henry! Auctoritet er en Dragt, som man kan læsse paa et Usen, men ikke paa en livlig Hest — det Stads vilde blot lægge en Vægt paa saadanne unge Folks Bevægelser, som du og jeg".

"Alligevel kunde jeg ønske, at I har blot lidt af denne Vægt, værdige Mester Proudpute!" svarede Henry Gow, "var det end ikke for Andet, end for at holde Jer fast i Sædlen, da I hopper omkring, som om I dandsede en lystig Svingom i Sædet, uden Hjelp af Eders Been".

"Tingen er, jeg reiser mig blot op i Stigbøilen, for at slippe for Hoppens Støden; den er gruelig haard af sig, denne min Hoppe, men den har nu baaret mig saamangegange baade i Mark og i Skov, og gjennem Defileer, som have været farlige nok, maa I troe — see derfor er det, at Jezabel og jeg, vi skilles aldrig ad — Jeg kalder hende Jezabel efter Prinsessen I veed i Castilien —".

"Isabelle kan jeg vel tænke, I mener" sagde Henry.

Nu — Isabelle eller Jezabel, veed I jo selv, er eet og det samme. Men her kommer vor Foged Craigdallie langt omlænge med det usle, frybende, modløse Dyr, den Apotheker. Bytjenere seer jeg de have taget med sig, som bære Hellebarder i Haanden, for at bevogte deres vigtige Personer, kan jeg tænke. Er der Noget, som jeg haader ret af Hjertens Grund, saa er det saadan en snigende Skurk, som denne Dwining".

"Lad ham for Guds Skyld ikke høre, hvad I siger" sagde Henry. I maa troe mig, Hattemager! der

er større Farlighed ved dette spinkle, afpillede Skelet, end ved en Snees stolte Karle, som J".

"Snik Snak — du Udhaler af en Smed! nu vil du gjøre mig bange" sagde Oliver, idet han dog sagtnede sin Stemme, og gav sig til at stirre over paa Apothekerens, ligesom for at efterspore i hvad Lem, eller i hvilket Træk af hans afpillede Figur eller Ansigt, dette Udseende af Frygtelighed laae, og da denne Undersøgeise faldt meget bestyrkende ud, sagde han kjæphøiet: "Klinger og Skjold, Mand! — jeg vilde bestaae en Kamp med et Dousin af Saadanne, som Dwining. Hvad kunde vel han gjøre mod en Mand, som har Blod i sine Aarer?"

"Han kunde give ham en dygtig Purganz" svarede Henry tørt.

De havde ikke Tid til længere Samtale, saasom Fogeden Craigdallie bad dem at tage Veien til Kinsauus, hvorhos han foregik dem med sit eget Exempel. Efter som de droge frem i en taalelig Pasgang, dreiede Talen sig efterhaanden om den Modtagelse, som de turde vente sig af deres Overdommer, og om den Deeltagelse, som han rimeligviis vilde yttre i Anledning af den Begivenhed, som de kom for at klage over. Især syntes den gamle Simon at være reent modfalden, og talte mere end een gang paa en Maade, der tydelig gav hans Ønske at forstaae at det endnu var det Bedste, at lade den hele Sag fare. Alligevel udtrykkede han sig ikke ligefrem, maaskee fordi han frygtede for den ondskabsfulde Fortolkning, som kunde tænkes, naar han i mindste Maade syntes at unddrage sig fra at hævde sin Datters fornærmede Ære. Dwining syntes at være af samme Mening, som han, men udtrykte sig dog langt mere forsigtig end imorges.

"Med alt dette alligevel" udbrød Fogeden, "naar

jeg betænker alle de Skjænk og vakke Bederlag, som den smukke By Perth har tilføjet vor mægtige Overdommer, saa kan jeg ingenlunde troe, at han vil blive stridig ved dette vort Grinde. Flere end een dygtig Baad, ladet med Bourdeaux-Viin, har lettet fra den sydlige Strand, for at løse ud under Kinsaun's Borgmure. Der har jeg Næt til at tale med; thi jeg var Kjøbmanden, som førte det ind".

"Jeg kunde da ogsaa" sagde Dwining med sin pibende Røst, "fortælle lidt om de fine Syltetøier og nedlagte Frugter, hele Kager af det allerfineste Hvedemeel, ja endogsaa Lækerbidskener, som bleve tillavede af det nye og kostbare Kryderie, som man kalder Sukker, hvilket Alt er spadseret over paa Ridderborgen, enten til en Bryllupsbanquet, eller til en anden Fest. Men, desværre, Foged Craigdalle! Vinen er drucken, Syltetøiet spist, og Skjenkadsen er glemt, naar Smagen er forbi. Desværre er vel sidste Julegilde nu der, hvor Sneen ligger, som faldt ifjer".

"Og saa vare der hele Handsker, fulde af Guldstykker" sagde Fogeden.

"Ja, jeg skulde vel sagtens kjende ham, der har forfærdiget dem", sagde Simon, hvis Professionsminder stedse trængte sig frem igjennem Alt, hvad der ellers satte ham i Bevægelse. "Det ene Par Handsker var til Falkejagt, bestemt for den naadige Ridderfrue; jeg gjorde dem rigtignok lidt vel vide, men det blev mig dog tilgivet, paa Grund af det, hvormed vi havde besluttet at føre dem indeni".

"Seer I nu" sagde Fogeden, "at jeg ikke lyver? og hvis ikke dette kan sule, saa er det ikke Byens, men

Overdommerens Feil. De kunde dog ikke enten spises eller drikkes op, i den Form, hvori han fik dem”.

”Ja, jeg kunde da vel ogsaa tale om en kostelig Rustning” sagde Vaabensmeden — ”men cogan na schie som John Høilænder siger — jeg tænker nok, at Ridderen paa Kinsauns vil gjøre sin Skyldighed mod vor Kjøbstad, saavel i Fred som i Krig; og det er jo ikke værdt at opgjøre en Regning over Byens gode Handlinger, førend vi have seet, at han har viist sig utafnemmelig”.

”Det siger jeg med;” sagde vor Ben Proudpute fra Toppen af sin Ganger. ”Vi Kampflinger nære aldrig saa usselt et Sindelag, at vi skulde opsætte en Regning for Viin og syltede Valnøder mod en Ben, som Sir Patrick Charteris. Troe I mig, en dygtig Tæger, som Sir Patrick, vil vide at skjønne paa, at den Forret, at kunne jage og tumle paa vort Byegebeth, er et høit Privilegium, og eet, som med Undtagelse af den høie Majestæt selv, hverken indrømmes Ridder eller Svend, paa vor Overdommer nær”.

Medens Hattemageren sagde dette, hørte man til venstre Side Skriget — ho ho — waw waw — how! det bekjendte Falkoneerskrig til en Falk.

”Da synes det mig dog” sagde Smeden, ”som om der er Een histovre, der benytter bemældte Privilegium, skjøndt han ikke seer ud til enten at være hans Majestæt, eller vor Overdommer”.

”Ja tilforladeligt — nu seer jeg ham!” sagde Hattemageren, som bildte sig ind, at her gaves ham en Leilighed, til at vinde de første Palmer. ”Du og jeg, min flinke Smed! ville sætte Sporene i Siden, jage op mod ham, og føle ham lidt paa Tænderne”.

”Det gjælder da!” skreeg Smeden; hvorpaa hans

Kammerad foer afsted paa sin ansporede Ganger, uden at tænke andet, end at Henry Gow var ham i Hælene.

Men Craigdallie greb Henrys Hest i Tøilen. "J bliver herved vort Banner" skreeg han, "lader os see, hvad Lykke vor lette Cavallerist bringer med sig. Skaffer han sig et Hul i Panden, saa bliver han lidt mere rolig det Øvrige af Dagen".

"Efter hvad jeg allerede kan see" sagde Baabensmeden, "da vil han have let ved at faae sig en saadan Foræring. Krabaten derovre, som er saa fræk at see paa Os, som om han havde indladt sig i den lovligste Spøg af Verden, er, saavidt jeg kan slutte mig af hans slentrende Traver, hans rustne Hjelm med Haneffjederen og det lange Slagsværd — Een, som hører til en sydlandsk Matadors Følge; og det er just af de Folk, som boe saa nær ved de Engelske, at Drifkekruset aldrig er dem ude af Haanden, og ere ligesaa gesvindte med at uddøle Puf, som de ere nemme paa Fingrene".

Medens de speculerede saaledes paa Udfaldet af Eventyret, begyndte den drabelige Hattemager at trække Jezabel i Tøilen, for at Smeden, som han ventede var ham i Hælene, kunde naae ham, og enten rykke an, som den Forreste, eller idetmindste ved hans Side. Men da han nu blev denne vaer i et hundrede Favnes Distance, holdende ganske rolig ved den øvrige Gruppe, da begyndte Heltens Kjød, ligesom hiin gamle spanske Generals, at bævre, idet han allerede ahnede de Farer, som hans eget dristige Mod var ifærd med at stæde det i. Da han imidlertid var sig bevidst, at han ialtfald maatte blive understøttet af saa mange Benner, som vare ham nær, og tillige haabede, at samme, for hiin ubeleilige, Omstændighed skulde skræmme den enkelte Voldsmand bort,

og han desuden skammede sig ved at opgive et Foretagende, i hvilket han selv havde styrtet sig, samt betænkte, at saamange Personer vilde vorde Vidner til hans Retirade — saa overvandt alle disse Betragtninger hans stærke Tilbøielighed til at dreie Jezabel tilhøre, for at fare saa stærkt, som hendes Been kunde føre dem, hen til de Benner, hvis Bistand han havde revet sig løs fra.

Paa Grund af dette, fortsatte han sin Retning ind imod den Fremmede; men Denne forøgede ikke lidet hans Bekymring, i det han satte sin lille Kleppert i Gang, og reed ham imøde i skarp Trav. Ved at bemærke denne aabenbar offensive Bevægelse, keeg vor Helt meer end eengang over sin venstre Skulder, som om han bespejdede Terrainet til en Retirade, og han gik med Hesten under Alt dette fuldstændig istaae. Men Udhaleren var inde paa ham, førend Hattemageren kunde faae afgjort med sig selv, om det var bedst at fægte, eller at flye, og en Udhaler var han, med et ganske forbandet Udseende. Hans Figur var mager og tynd, men hans Ansigt var udziret med en to, tre Skrammer, der saae grumme ilde ud, og den hele Person havde noget ved sig, der lignede den Slags Folk, som tilraabe en ærlig Mand: "Kom med Pungen, eller med Livet".

Denne Person begyndte Samtalen ved at tilraabe ham i en Tone, der var ligesaa barsk, som hans Blik: "Saa gid Diæblen havde Dig, for Dumrian Du er — hvorfor rider Du tvert over Mosen, for at spolere min Sagt?"

"Ugtbare Fremmede!" sagde vor Ven, i en formildende, men tillige overbevisende, Tone, "jeg er Oliver Proudfoot, Borger i Perth, og tillige en Mand, som har lagt sig noget til Bedste; han derovre er den

agtbare Adam Craigdallie, den ældste Foged i vor Kjøbstad, tilligemed den Slagsbroder, Henry Gow, og desuden tre, fire væbnede Mænd, hvilke samtlige ønske at vide, hvad I hedder, og hvorledes I kommer til at anstille Ederes Morsskab her paa denne Grund, der tilhører Byen Perth — uagtet paa den anden Side jeg vil indestaae for, at det ganske ikke er deres Mening, at flamres med en Adelsmand eller Fremmed for en tilfældig Overtrædelses Skyld. Tingen er bare den, at det er deres Brug og Bane, ikke at tilstaae Nogen en saadan Frihed, uden man giver dem et lille godt Ord derfor — og — og — see! derfor er det, jeg gjerne vilde udbede mig Ederes Navn”.

Det grimme, affskyelige Ansigt, med hvilket Falkoneren havde betragtet Oliver Proudfoote under hele denne Tale, havde i høieste Grad bragt ham ud af Fatning, og ganske forandret den Maade at spørge paa, hvilken han ellers vilde have anset for passelig, hvis han havde haft Henry Gow til at dække sig.

Men ihvor meget hans Spørgsmaal var bleven modificeret, svarede dog den Fremmede med et ildevarslende Grin, som Skrammerne i Ansigtet gjorde endnu mere frastødende: ”I vil vide mit Navn? Mit Navn er: Diavels Dick fra Hellgarth, noksom bekjendt i Annandale for enhver dygtig Perthher. Jeg er i den stolte Laird af Wamphray’s Følge, som rider med sin Slægtning, den frygtede Lord af Johnstone, som er forenet med den be hjertede Earl af Douglas; men Earl’en og Lord’en og Laird’en og jeg, deres Staldmester, vi slaae vore Falke løs, hvor vi finde vor Jagt, og spørge ingen Mand om, over hvis Lodder vi ride.”

”Jeg skal aflægge Ederes Beretning, Sir!” sva-

rede Oliver, som var bleven meer, end myg; thi nu begyndte han at føle en inderlig Lyst til at skaffe sig denne Ambassade fra Halsen, som han saa ubesindigen havde paataget sig, og han var just i Begreb med at dreie Hens Hoved om, da Annandaleren tilføiede:

”Og tag nu dette i Tilgift, for at I kan have Noget, som kan erindre Jer om, at I har stødt sammen med Dævels-Dick, og som kan lære Jer en andengang at vogte Eder, for at spolere nogen Mands Jagtlyst, som bærer den flyvende Spore.”

Med disse Ord anbragte han en to, tre gennemtrængende Hib af sin Ridedidsk paa den usalige Hattemagers Hoved og Krop. Nogle af dem gløde ned paa Sezabel, som, ved at vende brat om, lagde sin Rytter ned paa Mosegrunden, og galloperede tilbage til Borgernes Klynge.

Proudfute, som saaledes var kastet ned, begyndte at skriges om Hjælp med en særdeles mandig Stemme, idet han i samme Vandedrag bad jamrende om Naade. Hans Modstander, der steg af i det Øieblik han faldt, havde sat en Hirschfænger eller Jagtkniv paa hans Strube, medens han plyndrede den stakfæls Borgermands Lomme, ja undersøgte endogsaa hans Jagttaske, idet han svor en to, tre græsselige Eder paa, at han vilde have, hvad den indeholdt, eftersom dens Eier havde spoleret hans Jagt. Han rev Gehængen paa en voldsom Naade af; og skræmmede den fældede Hattemager endnu mere ved den hensigtsløse Voldsomhed, som han brugte, og, istædet for at give sig Tid til at knappe Remmen læmpelig op, sleed han i den, indtil Hæftningen sprang løs. Nimenligviis indeholdt den intet, som var efter hans Hoved. Han smed den derfor

ligeegyldig fra sig, og tillod paa samme Tid den afkastede Dytter at reise sig, medens han selv besteege sin Traver, og saa hen imod Resten af Oliver's Partie, som nu begyndte at nærme sig.

Da de havde seet deres Ufsending styrte ned, udbrød de forendel i Latter, saa meget havde Hattemagerens Storpralerier stemt dem til at more sig, dengang de saae, som Henry udtrykte sig, deres Oliver møde en Roland. Men da man saae Hattemagerens Modstander sidde skrævs over ham, og behandle ham, som vi ovenfor have beskrevet, da kunde Baabensmeden ikke tæmme sig længer, og udbrød: "Med Eder's gunstige Tilladelse, Hrr. Foged! længer kan jeg ikke udholde, at see vor Byemand plyndret og pryglet, ja maaskee endogsaa myrdet lige for vore Dine. Det gaaer ud over vor hele skønne Bye; thi om endogsaa Ulykken er Naboe Proudpute's, saa er Skammen dog vor. Jeg maa hen at hjælpe ham".

"Vi ville Alle ride hen til hans Hjælp" svarede Foged Craigdallie, "men lad ikke en Mand gjøre et Slag uden Ordre fra mig. Jeg er bange for, at vi have flere Kampe paa Haanden, end vi have Styrke til at bestaae, eller lykkeligt bringe til Ende. Just derfor paalægger jeg Eder Alle, og først og fremmest dig, Henry Gow! i vor smukke Kjøbstads Navn, at Du ikke gjør et eneste Slag, uden til Nødværge". — De rykkede derfor frem i en Flok, og Synet af et saadant Antal gjænnede Røveren bort fra sit Bytte. Dog stod han paa Udfig i nogen Frastand, retsom en Ulv, som, uagtet den retirerer for Hundene, dog ikke ganske kan bevæges til at løbe.

Da Henry saae, hvorledes Tingene stode, sporede han sin Hest, og kom et godt Stykke foran de Andre til

Scenen for Oliver Proudfoote's Uheld. Hans første Forretning var, at gribe Jezabel ved de dinglende Tøiler, og hans næste, at føre hende hen til hendes fuldkastede Herre, som nu fravlede ham imøde. Klæderne vare fulde af Smuds's formedelst Faldet; fra Dinene strømmede Taarer, saavel formedelst Smerter, som Sønderknuselse, og han afgav overhovedet et Syn, der var saa forskjelligt fra den pyntelige og tillige vevre Bigtighed, hvormed han ellers teede sig, at den ærlige Smed følte Medlidenhed med den lille Mand, ja endog nogen Anger, over at have ladet ham udsætte sig for et saadant Uheld. Alle Mennesker, troer jeg næsten, finde Morsskab i en skædefroe Spøg. Forskjellen bestaaer blot deri, at den, som har et slet Hjerte, nyder lige til Bærmen den Morsskab, som saadanne Løier kunne skjænke, medens den godhjertede Mand snart taber Følelsen af det Latterlige, formedelst Tanken om Gjenstandens Lidelser.

"Lad mig faae Jer op paa Eders Sadel igjen, Naboe Oliver!" sagde Baabensmeden, idet han steg af, og hjalp ham til at kravle op paa Sadelen, omtrent saaledes, som en Ubefat vilde have frøbet.

"Nu tilgive dig Gud, Naboe Henry! fordi du ikke hjalp mig! det havde jeg ikke troet om dig, hvis endogsaa et halvhundrede Vidner havde paaستاet det".

Disse vare hans første Ord, dog mere udtalte i Sorgens, end i Bredens Tone, ved hvilke den nedknugede Oliver gav sine Følelser lidt Luft.

"Fogeden tog jo fat i Tøilen paa min Hest, og desuden" vedblev han med et Smil, som end ikke hans Medsyn kunde undertrykke, "var jeg bange, at I vilde beskylde mig for at gjøre Indgreb i Eders Hæder, hvis jeg

bragte Eder Understøttelse i Kampen mod en enkelt Mand. Men — det siger jo intet — vær I kun ved godt Mod — den Slyngel var ondskabsfuld nok til at gjøre Brug af den Omstændighed, at Jeres Hest ikke ganske vilde lystre Tøilen.

”Ja det er sandt — det er sandt” sagde Oliver, idet han ivrigt greb denne Forsvarsgrund.

”Og derhenne staaer den Slyngel, som glæder sig over den Ulykke, han har afstedkommet, og triumpherer ved Eders Fald, liig Kongen i den gamle Romanze, der spiller paa Violin, medens en mægtig Stad er i fuld Brand. Kom du nu med mig, og du skal see, hvorledes vi skulle tumle ham — Nu nu — vær ikke bange — den= negang forleder jeg dig ikke”.

Idet han talede saaledes, greb han Jezabel ved Tøilen, galloperede ved Siden af den, og uden at give Oliver Tid til at sætte sig derimod, foer han afsted efter Diævels=Dick som i nogen Afstand havde gjort Holdt paa Toppen af en Forhøining. Denne imidlertid, hvad enten han ansaae Kampen for ulige, eller havde fægtet nok for den Dag, knipsede med Fingrene, og fastede Haanden ud med haanlig Trods, idet han med Sporerne i Siden af Hesten, galloperede ind over en nærliggende Mose. Over denne syntes han at flaggre som en Wildand, idet han svingede sin Falkeloffer over Hovedet, og floitede til sine Falke den hele Tid, uagtet enhver anden Hest og Rytter maatte i Diebliffet have sjunket i, lige til Sadelgjorden.

”Der løber en gjennemdreven Moserøver” sagde Smeden; ”den Karl vil slaaes og flye, altsom det falder ham selv ind; og det kan ligesaalidt nytte at forfølge ham, som at fare efter en Wildgaaß. Sagtens har han

faaet Jer Pengepung; thi de Karle holder sjelden op, førend de have Hænderne fulde”.

”Des — des — desværre!” sagde Proudpute i en vemodig langtrukken Tone; min Pengepung har han jo rigtignok faaet, men der ligger ikke saameget Lag paa den, da jeg seer, at han har ladet mig beholde min Jagttaske”.

”Jeg lugter Luntten — Jagttasken er Jer et Minde om personlig Seier — hvad man kalder i Viserne en Trophæe, ikke sandt?”

”Den indeholder noget mere, min Ven, end det” sagde Oliver med meget Udtryk og Vægt.

”Saa! det maae jeg lide, Naboe! jeg holder meget af, at høre Jer tale i den rette Skolemestertone. Lyftig altsaa — I har jo seet Eders Modstanders Ryg, og gjenerobret de Trophæer, som I tabte ved den første Overrumpling”.

”Ach Henry Gow — Henry Gow!” sagde Hattemageren, og standsede i samme Dieblif med et dybt Suk, der næsten lød som et Hyl.

”Hvad er der nu paaferde?” spurgte hans Ven, ”hvad er der nu igjen, som I kan plage Jer selv med?”

”Jeg har en Slags Ahnelse om, at den Slynge tog Flugten, min dyrebare Ven, Henry Gow! af Frygt for Eder, og ikke for mig”.

”Tænk aldrig det” svarede Baabensmeden, ”han saae to Mænd, og derfor løb han; hvem kan nu altsaa afgjøre, om han flygtede enten for den Ene eller for den Anden? Desuden kjender han nu af Erfaring Eders Styrke og Hurtighed; vi saae jo Alle, hvorledes I stødte og sparkede, da I laae paa Jorden”.

”Gjorde jeg?” sagde den stakkels Proudpute; ”jeg

kan ikke besinde mig derpaa — men det er rigtignok deri jeg har min Force. Jo — jeg er en haard Hund i Lænderne. Men saae de det ogsaa Alle?”

”Alle, ligesaa godt, som jeg” sagde Baabensmeden, idet han undertrykkede sin Tilbøielighed til at lee.

”Lad mig see, at Du husker dem paa det.”

”Det kan du være vis paa, jeg skal;” svarede Henry, ”og tillige om din fortvivlede Fornægtelse af Kampen i dette Dieblif. Mærk nu bare efter, hvad jeg vil sige til Foged Craigdallie!”

”Det er ikke fordi jeg forlanger, at I skal aflægge noget Vidnesbyrd blot for min Vres Skyld; thi jeg er af Naturen saa drabelig, som Noget Mand i Perth — der er blot een Ting —” her standsede den kraftige Helt.

”Er der blot een Ting? og hvilken da?” spurgte den stolte Baabensmed.

”Jeg er bange for at blive slaaen ihjel; thi at forlade min flinke lille Kone og mine Børn, der endnu ere unge, det kan du jo nok indsee, vilde være et jammerligt Uheld. Det vil du bedst selv komme til at føle, naar du træder ind i samme Stilling; du kan aldrig troe, hvor man taber Modet, naar man er bleven gift.

”Der kan være noget i det” sagde Smeden eftertænksom.

”Desuden er jeg nu saa vant til at bruge Baaben, og har et saa herligt Mandedræt, at Jaa kunne maale sig med mig. See! herinde er det” sagde den lille Mand, idet han bredte sit Bryst ud, som en Fugl der skyder sig op, og tillige daskede sig selv med sine Hænder ”seer I, her er Plads til det hele Luftmachinerie”.

”Deri har I Ret — jeg tør selv sige, I har mere end nok af Vind —”

"Vind? Du er nu altid en Spøgefugl — men hør nu — jeg har faaet bragt mig op ad Floden fra Dundee Uigterspeilet af et Skib. En Deel af dette har jeg stillet op i min Gaard, snittet det ud, og malet det, som en Sultan eller en Saracener. Mod ham er det jeg sætter mig i Vande, og svinger, deels til Hug, deels til Stik, mit mægtige Slagsværd, vist over en Time, uden at puste".

"Ja saa! det maa rigtignok gjøre Eder fortrolig med Bruget af Vaaben" sagde Smeden.

"Ja ved Gud gjør det det. Stundom gaaer jeg endnu videre. Jeg sætter en Stridshue (for det meste en gammel een) paa min Sultans Hoved, og kløver den saa accurat ved et Dommeflagslag, at den Vantroer har, paa min Troe, kun lidet af sin Hovedskal tilbage at sigte efter".

"Det er rigtignok slemt; thi saa kommer I ud af Svelsen" sagde Henry; men hvad — om jeg gjorde Jer et Forslag, Hattemager? Jeg vil en af Dagene tage min Stormhue og Brystharnisk paa, og saa maa I hugge efter mig, med at I tillader mig, med mit Slagsværd at parrere af, og betale Jer igjen. Nu? hvad svarer I?"

"Nei paa ingen Maade, min dyrebare Ven! jeg kunde dog let komme til at gjøre Jer en fordømt Skade. Desuden — naar jeg skal sige Sandhed — saa slaaer jeg mere ugeneret paa en Hjelm eller Hue, naar den sidder paa min Træesultan; thi da er jeg altid vis paa, at jeg faaer den ned. Men er der en Fjederplumage oven paa, som bevæger sig; to Dine forneden, der gloe saa forbandet ilde ud fra det skyggende Viziir, og naar det Hele dandser omkring, snart hist, snart her, saa skal jeg ikke nægte, at Alt dette bringer min Haand lidt ud af den rigtige Stilling. — Men see! der komme vi til de Dori-

ge — Foged Craigdallie seer noget surt, men det er ikke den Slags Brede, som hans, der skræmmer mig”.

Den ædle Læser vil erindre sig, at, saasnart som Fogeden og hans Følge saae, at Baabensmeden holdt op imod den fortabte Hattemager, og at den Fremmede havde draget sig tilbage, saa gjorde de sig ingen videre Uleilighed med at ride stærkere til, for at staae ham bi, eftersom de ansaae hans Sikkerhed noksom betrygget ved den frygtede Henry Gow's Nærværelse. Derfor havde de slaaet lige ind paa Veien til Kinsfauns, saasom de ønskede, at Intet maatte hindre Udførelsen af deres paatagne Erindere. Etersom der nu var gaaet nogen Tid, førend Hattemageren og Smeden sluttede sig an til Selskabet, spurgte Fogeden dem, og især Henry Gow, hvad det skulde betyde, at de spille den kostbare Tid ved at ride op ad Høien efter Falkoneren?

”Det var, paa min Troe, ikke min Skyld, Hr. Foged!” svarede Henry. ”Naar I vil spænde i Kobbelen almindelig lavlandsk Windspiller med en høilandsk Faarehund, da maae I ingenlunde dadle den Første, fordi den tager samme Retning, i hvilken det behager den Sidste at slæbe ham. Saaledes gif det mig med min Naboe, Oliver Proudfoot. Ikke saasnart var han kommen op fra Jorden, før han, som et Lyn, var oppe paa sin Hest, og med Rette opbragt over de Fordele, som hiin Slynge havde taget af hans snublende Hest, foer efter ham, som en Dromedar. Jeg kunde ikke gjøre Andet end følge, baade for at hindre en gjentagen Snublen, og for at sikre vor altfor drabelige Helt og Ven fra et Baghold, som muligen kunde være anbragt paa Toppen af Høien. Men Krabaten, som hører til Een af Grænd-

seherrernes Følge, og bærer en flyvende Spore til Mærke, foer afsted for vor Naboe, som Ildgnisten fra Flintestenen.

Den gamle Foged fra Perth lyttede med Forundring til det Eventyr, som det behagede Henry at lade circulere; thi, skjøndt han ikke brød sig meget om Sengen selv, havde han dog altid næret nogen Tvivl mod Hattemagerens romanagtige Beretninger om sine militaire Bravourer, som han jo dog nu maatte herefter troe paa, som et Evangelium. Alene den snu gamle Handskemager saa dybere ind i Sengen.

"Du gjør den stakkels Hattemager gal" hvidskede han til Henry; "du faaer jo Knævlen til at rende paa ham, som om det var en Kirkeflokke paa en Høitidsdag, skjøndt det for Ordens og Anstands Skyld passede sig bedre for ham, at holde sig stille".

"Jeg kan sværge dig til ved vor Frue" svarede Smeden, "at jeg ret holder meget af denne lille Størpraler, og det var Synd, at han skulde sidde angerfuld og taus i Overdommerens Hal, medens den hele Ræst, og især den giftige Apotheker, udviklede sine Meninger".

"Du er en godhjertet Krabat, Henry" svarede Simon. "Men læg dog Mærke til den Forskjel, som er imellem disse to Mænd. Den uskyldige lille Hattemager antager en Mine som en Dragon, blot for at skjule sin naturlige Feighed, medens Apothekeren med Flid stiller sig an som frygtsom og nedtrykt, blot for at skjule det Lumske i hans Sindelag. Og dog bliver Hugormen ikke mindre dræbende, fordi den kryber bag en Steen. Jeg kan sige dig, Henry! at uagtet alle disse krybende Blik og frygtsomme Udtryk, elsker dette elendige Skelet langt mere at stifte Uheld, end han frygter for Fare. — Men her staae vi jo lige for Overdommerens Borg — ja

det er et ægte Herresæde, dette Kinfrauns, og betryggende for Byen er det ogsaa, at have Eieren af saa kostelig en Borg til sin høieste Øvrighed.

"En herlig Fæstning, i Sandhed" sagde Waabensmeden, idet han saae hen ad den brede Tay, som slyngede sig frem, og som strøg sig op ad den Flodrand, paa hvilken Borgen stod, ligesom dens Eftermand i vor Tid, og ret tog sig ud som en Dronning i Dalen, uagtet, paa den modsatte Side af Dalen, Elko's stærke Volde syntes at ville afvise den Fjerrangen. Men Elko var i hiin Tid et fredeligt Nonnekloster, og Voldene, med hvilke det var omringet, vare dengang Bærn for indesluttede Vestalinder, ikke Bolværket for en væbnet Garnison. "Det er en herlig Fæstning", sagde Waabensmeden, idet han atter saae hen over Kinfrauns Taarne, "ret som en Brystplade eller Skjold for den smukke Flodstrøm Tay. Det lønner nok Umagen at hugge nogle Skaarer i sin Klinge, for at forsvare den imod Overfald".

Kinfrauns' Pertner, som allerede i Graastand kjendte de Affendtes Person og Stand, havde flux aabnet Slotsgaardsporten til deres Modtagelse, og affendt Underretning til Sir Patrick Charteris, at den ældste Foged fra Perth, samt nogle andre agtbare Borgere nærmede sig Borgen. Den gode Ridder, som havde gjort sig færdig til et Falkejagtpartie, hørte denne Mælding omtrent med samme Følelser, som en af Nutidens Borgeiere hører det truende Besøg af en Hob af hans værdige Balgmænd, naar disse indfinde sig paa en Tid, som er høist ubeqvem til deres Modtagelse. Det er at sige, han ønskede i sit stille Sind, at disse forstyrrende Herrer vare Fanden i Bold, men lydeligen gav han Ordre til at modtage dem med al mulig Anstand og Høflighed. Skaf-

ferne befoel han at bringe varme Dyrestege, samt tillige Kolde Retter af Kjødmat ind i den ridderlige Sal i al mulig Hast, samt Kjældermesteren at stikke et Wiinfad an, og flink gjøre sin Pligt; thi vel var det sandt, at den smukke Bye Perth engang imellem fyldte Borgens Wiin-Kjælder: men Stadens Borgere vare ogsaa til alle Tider rede til at hjælpe troligen til at tomme dens mægtige Flasker.

De gode Borgere bleve meget høitideligen indladte ved en Herold i Hallen, hvor Adelsmanden, som var i Ridedragt, og havde Støvler paa, som gif ham op paa Laarene, modtog dem med en Blanding af Høflighed og naadig Nedladenhed, idet han hemmelig ønskede dem ned paa Bunden af Tay, formedelsf den Standsnings, som deres Ankomst frembragte i hans Morgenfornøielse.

Han gif dem imøde i Midten af Hallen med blottet Hoved og Huen i Haanden, med en Hilsen, som følgende: "See! velkommen, min ældste Foged i Perth! og I, værdige Simon, begge vor Byes høifragtbare Fædre! — og I, min velstuderede Apotheker — og I, stolte Smed! og I, Slagsbroder af en Hattemager, som flaaer Hul i flere Hovedskaller, end I bedækker — siger mig engang, hvorledes jeg kommer til den Fornøielse, at see saamange Venner paa eengang, og det saa tidligt paa Dagen? Jeg havde just besluttet at lade mine Falke flyve, og Eders Selskab vil nu gjøre mig Jagten mere behagelig (sagte: jeg haaber til vor Frue, at hun vil brække Eders Hals) det er da at sige, med mindre den smukke Stad Perth har nogen Ordre, den vil give mig — Gilbert Kjældersvend! kan Du dog ikke skynde dig noget, Slynge! Men forøvrigt haaber jeg da, at I ikke har

noget Erinde, som er mere vigtigt, end at prøve, om min Malvasier endnu har sin Smag?"

Borgergesandterne svarede paa deres Overdommers Høflighed ved Bue og Erbødighedstegn, skjøndt paa en meer eller mindre characteristisk Maade; dog var Apothekerens Bue de dybeste; de mindst ceremonielle derimod Henrys, maaskee fordi han følte sit Værd som Kampens Mand, naar det kom til at gjælde.

Paa Overdommerens almindelige Compliment svarede den gamle Foged: "Sir Patrick Charteris, vor høie Overdommer og Herre! havde det været vort Erinde, blot at nyde Godt af den Gæstfrihed, som vi saa ofte ere her blevene regalerede med, saa vilde Skik og Brug have lært os, at vie indtil Eders Herlighed havde indbudt os, hvilket saa ofte har været Tilfældet. Og hvad nu Fiskejagten angaaer, da have vi allerede faaet nok af den for een Morgen, saasom en vild Karl, der jeg med sin Fiske her tæt ved paa Mosen, stødte vor agtbare Ven, Oliver Hattemager, eller Proudfoote, som Nogle kalde ham, ned af Hesten, og pryglede ham igjennem, blot fordi han spurgte ham, saavel i Eders høitærede Navn, som i Byen Perth's, hvo eller hvad han var, siden han tiltog sig saa meget?"

"Og hvad Beretning gav han da om sig selv?" spurgte Ridderen. "Ved Sanct John! jeg skal lære ham, at opsnappe mig min Jagt".

"Med Eders naadige Tilladelse" sagde Hattemageren; "Lingen er, at han benyttede sig af et Uheld, som tilstødte mig; men jeg kom da snart paa min Hest igjen, og jog ganske anseeligt efter ham. Han kaldte sig Diavels-Dick, og sagde, at han var en Johnstons, og Een af Følget hos en Ridder af dette Navn. Men jeg

fik ham dog jaget ind over Mosen, og gjenerobrede min Jagttaske, som han havde taget fra mig, dengang da han overrumplede mig".

Sir Patrick standsede et Øieblik. "Vi have hørt, sagde han, "om denne Lord af Johnstone og hans Følge; liden Fordeel er der ved at give sig ikast med dem. Men siig mig, Smed! taalste I Alt dette?"

"Jeg fik vel Lykke til det, Sir Patrick! naar jeg havde Befaling fra mine Overmænd ikke at hjælpe."

"Nu vel!" sagde Overdommeren; "hvis Du har funnet sidde ned med det, seer jeg ikke, hvorfor vi skulle reise os op for det, især da Mester Proudpute, skjøndt bragt lidt i Knibe i førstningen, har, som han selv beretter os, gjenoprettet baade hans egen og Kjøbstadens Ære. Men — see her kommer da Vinen langt om længe. Skjænk nu i til mine gode Venner og Gjæster, lige til Vinen løber over Pokalen. Held og Lykke over Sanct Johnstown! og en fornøielig Velkomst til Eder Alle, mine brave Venner! Og sætter Jer nu ned til en Mundfuld; thi Solen er høit oppe, og det maae være længe siden, at saa driftige Mænd have spiiist Frokost".

"Førend vi spise, naadige Overdommer!" sagde Fogeden, "tillade I mig, at fortælle Eder den paatrængende Grund til vort Hidkomme, hvilken vi endnu ikke have i mindste Maade berørt".

"Vist ikke, Foged!" sagde Overdommeren, "sæt det op, til vi have spiiist. Det er vel sagtens en Klage over de Slynkler af Trøiefarle og Følgesvende hos Adelen, fordi de have spillet Bold paa Kjøbstadens Gader, eller nogen anden vigtig Gjenstand i samme Smag?"

"Nei, naadige Herre!" sagde Craigdallie med stolt Fasthed; "det er Trøiefarlernes Herrer, som vi klage

over, fordi de spille Bold med vore Familiers Ære, og gjøre ligesaa liden Ceremonie med vore Døttres Sovesammer, som om de vare i et Pariserbordel. En heel Sværm af Ratteravne — men Folk af Stand, og Hofmænd, som der er altfor megen Grund til at troe — har forsøgt at flattere paa Stiger ind ad Simon Handskemager's Vinduer sidste Nat: ja de stillede sig til Forsvar med dragne Vaaben i Hænder, da de bleve forstyrrede i deres Udaad ved Henry Gow, og de fortsatte denne Fægtning, indtil de endelig dreves bort ved et almindeligt Sammenløb af Borgere".

"Hvorledes?" udraabte Sir Patrick, og satte Pøfelen ned, som han just havde løftet op til Munden. "Guds Død! kunne I bevise mig, at dette er sandt, ved Thomas de Longueville's Sjæl! saa skal jeg saa Jer hævnede paa den bedste Maade, om jeg saa skulde miste baade Liv og Eret derved. Men hvo af Eder indestaaer mig for den fulde Sandhed? I, Simon Handskemager! holdes jo for en ærlig og betænksom Mand — tør I tage paa Jer Samvittighed, at indestaae for Sandheden af denne Beskyldning?"

"Læg Mærke til, min naadige Herre! at jeg er ikke nogen frivillig eller paatrængende Anklager i denne Sag. Ingen Skade fulgte deraf, uden den, som Fredsforstyrrelserne selv løbe af med. Jeg er alene bange for, at en Stormands Indflydelse kan have opægget sliq ulovlige Dumdriftighed, og jeg vil meget nødig, at der for min Skyld skal opstaa Kamp mellem min Fødeby og en eller anden overmægtig Adelsherre. Men paa den anden Side har man ligefrem sagt mig, at hvis jeg var ligegyldig med at forfølge denne Klage, vilde jeg saagodt-som antage, at min Datter havde ventet et saadant Bez-

søg; og dette er en aabenbar Usandhed. Derfor vil jeg fortælle Ederes Herlighed, hvad jeg veed, og overlade den øvrige Proces til Ederes Wiisdom". Derpaa fortalte han Punct for Punct, hvad han havde seet af Oplobet.

Sir Patrick, som lyttede meget opmærksom til, syntes især forundret ved den Omstændighed, at Manden, som de havde fanget, var undløben. "Det var dog sært" sagde han, "at I ikke kunde holde paa ham, naar I dog havde ham. Men saa I da ikke saa nøie paa ham, at I kunde kjende ham igjen?"

"Jeg havde ikke andet Lys, end en Lygte, naadige Hr. Overdommer! og hvad det angaaer, at jeg lod ham løbe, da maa I betænke, at jeg var ene, og at jeg er gammel. Men med Alt dette kunde jeg dog nok have holdt ham, hvis jeg ikke havde hørt min Datter skrigge oppe i de øverste Værelser, og, førend jeg kom ned fra hendes Kammer, var Karlen deserteret gennem Haven."

"Nu, Baabensmed! saasandt I er en ærlig Karl og kjæk Soldat, fortæl I mig nu, hvad I veed om Sagen".

Henry Gow gav derpaa i sin eiendommelige og sammentrængte Maneer, en kort men klar Beretning om den hele Sag.

Med en mere vigtig Mine begyndte Proudfoote, som var den Næste, der blev kaldt frem, sin Beretning: "Med Hensyn til den høistbetydelige og meget forbausende Tumult, som har funden Sted inden for vor Kjøbstad, da er det vel sandt, at jeg ikke saa ganske kan, som Henry Gow, sige, at jeg overværede Begyndelsen. Men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at jeg saa den største Deel af Slutningen, og in specie, at jeg

bringer med mig Noget, som kan afgive det allerklareste Beviis mod disse Røvere”.

”Og hvad er dette da for Noget?” spurgte Sir Patrick utaalmelig. ”Lad dog være, Mand! med at spille Tiden ved at fjase og prate enheeldeel udenom. Hvad er det?”

”Jeg har her i min Jagttaske bragt Eder, naadige Herre! Noget som Een af Slyngherne lod ligge efter sig” sagde den lille Mand. ”Det er et Seierstegn, som jeg rigtignok med ærligt Hu og redelig Sandhed bør sige, at jeg ikke har vunden ved min Klinge; derimod gjør jeg Paastand paa, at man skal erkjende, at jeg har opsamlet det med en saadan Aandsnærværelse, som Faar kunne prale af at besidde, midt under blussende Fakler og bragende Baaben. Jeg bragte det i Sikkerhed, naadige Herre! og her er det”.

Idet han talede saaledes, fremdrog han af den omtalte Jagttaske den stivnede Haand, som var bleven funden paa Balpladsen.

”Ja — ja — Hattemager!” sagde Overdommeren; ”jeg vil staa inde for, at du er Karl for at gjemme en Voldsmands Haand, naar den først er sluppen fra Kroppen. Men hvad er det, som I leder saa ivrigt efter i Tassen?”

”Der skulde have været — der var jo — en Ring, naadige Herre! som sad paa Slynghelens Finger. Jeg er bange for, at jeg her har været lidt glemsom, og ladet den blive liggende hjemme; Ringen tog jeg nemlig af, for at vise min Kone den, da hun ikke havde Lyst at see paa den døde Haand, eftersom Fruentimmerne ikke gjøre meget af det Slags Syn. Men det forekommer mig dog immer, som om jeg satte den paa igjen. Med Alt

dette — naar jeg betænker mig ret — maa den dog være hjemme. Jeg vil ride tilbage efter den, og Henry Gow traver vistnok ved Siden af mig”.

”Vi ville Alle trave med dig” sagde Sir Patrick ”da jeg dog selv styrer til Perth. Endnu et Ord, brave Borgere og gode Naboer i Perth! I kan have havt Grund, til at ansee mig noget treven ved ubetydelige Klager, og ved ringe Indgreb i Eders Privilegier, for Exempel, en lille Bagatel af Frisfytterie paa Jer Bildbane, Adelsfølgets Spillen Bold paa Eders Gader, og saa videre. Men, ved Longuevilles Sjel! aldrig skulde I finde Patrick Charteris ligegyldig eller uvirksom i Sager af en saadan Vigtighed som her. Denne Haand” blev han ved, i det han holdt det afhuggede Lem i Beitet, ”har aldrig forrettet haardt Arbeide. Vi ville anbringe dette Mærke saaledes, at det maa blive baade kjendt og gjenfordret af dets Eiermand, dersom hans Kammerader i hiin Rattesviir eie blot een Gnist af Vresfølelse. Hør engang, Gerard! faae mig øieblikkeligen en halv Snees gode Karle paa Hesten, og lad dem tage Krigsdragter paa, samt hente deres Spyd. Imidlertid, mine Naboer! er det nødvendigt, at vi gjensidigen bringe hinanden Hjelp, om der skulde, som det har Udsigter til, opstaae en Kamp i denne Anledning. Dersom min stakkels Borg bliver overfalden, hvormange Mænd ville I da bringe mig til Hjelp?”

Borgerne saae paa Henry Gow, hvem de i slige Tilfælde, ligesom ved en instinctmæssig Bevægelse, vendte Blikket til, og han svarede: ”Jeg vil indestaae for, at en halvtredsiindstyve gode Karle skulde staae her før Allarmflokken har ringet ti Minuter, og for tusinde Mand, inden en Time”.

”Saa er det godt!” svarede den flinke Overdommer; ”og i Nødstilfælde skal jeg komme den smukke Bye til Hjælp med saa mange Mænd, som jeg kan tilveibringe. Og nu, mine gode Venner! tilheft!

Niende Kapitel.

Det var tidligt paa Eftermiddagen Sanct Valentine's Dag, at Dominicanernes Prior var ifærd med at opfylde sin Pligt som Sjælehyrde, for et Skriftebarn af en ikke ringe Vigtighed. Det var en aldrende Mand af behageligt Udortes, med blomstrende og sunde Kinder, hvis nedre Deel var bedækket med et ærværdigt hvidt Skjæg, som gik ned over hans Bryst. De store og klare blaae Øine, i Forbindelse med den høie og brede Pande, udtrykkede Værdighed; men denne var igjen af den Beskaffenhed, at han syntes mere at være vant til Erbødighedstegn, som frivilligt bleve anbudte, end til at afstvinge dem, dersom de bleve nægtede. Det godhjertede Udtryk i hans Ansigt var saa stort, at det nærmere sig til forsvæbels Enfoldighed eller Svaghed, og viste i det Hele, at han ikke var istand til at afværge Paatrængenhed, eller at underkue Modstand. Ind imellem de graae Loffer var anbragt en smal Krone af Guld paa et blaat Pandebaand. Leddene paa hans Rosenkrands, af ægte Guld, vare udarbejdede uden Kunst, men udjyrede med scotske Perler af en sjelden Størrelse og Skønhed. Dette var hans eneste Pynt; og Dragten bestod forresten blot af en rød Silkekaabe, som var sammenbunden med et Bælte af samme Farve.

Efterat Skriftemaalet var endt, reiste han sig tungt fra det baldyrede Hynde, hvorpaa han havde knælet under den høitidelige Handling, og ved Hjælp af en Krykkestok af Elfenbeen bevægede han sig, lam og uden Vnde, ja med siensynlig Smerte, hen til en Thronstol, ovenover hvilken var en Baldachin som til hans Bequemmelighed var anbragt ved Kaminen i den høie og rummelige Sal.

Denne Mand var Robert, af Navn den Tredie, og i Slægtfølge den Anden af den ulykkelige Stewartske Familie, som sad paa Scotlands Throne. Han havde mange gode Egenskaber, og var ikke uden Talent, men det var hans Ulykke, ligesom Tilfældet var med Andre af denne andægtige Linie, at hans gode Egenskaber passede slet ikke til den Rolle, som han var bestemt til at spille her i Livet. Kongen over saa frigerisk et Folk, som Scotterne dengang vare, burde være en Helt, flink, virksom, gavmild i at belønne Tjenester, stræng i at straffe Forbrydelser, kort sagt, en Mand, som baade skulde være frygtet og elsket. Men desværre! vare Robert den Tredies Egenskaber ganske de modsatte af Alt dette. I sin Ungdom havde han rigtignok seet endeel Fægtninger, men havde dog aldrig lagt for Dagen den ridderlige Lyst til Kamp og Farer, eller det ivrige Ønske, at udmærke sig selv ved farlige Foretagender, som man i hiin Tidssalder forventede sig af Alle, som vare af fornem Stand, og som kunde gjøre Krav paa Anseelse.

Desuden var hans frigeriske Løbebane saare kort. Midt under den urolige Tummel ved en Tournering fik den unge Earl af Carrick (saaledes var hans Titel dengang) et Spark af en Hest, som tilhørte Sir James

Douglas af Dalkeith. Dette havde til Følge, at han blev lam for hele sin Livstid, og aldeles sat ud af Stand til at tage Deel enten i Krigsfærd, eller i de Kamplege og Tourneringer, som vare et Billede paa hiin. Eftersom Robert aldrig havde været nogen Elsker af voldsomme Legemsbevægelser, beklagede han, saavidt det syntes, ikke synderlig en Mangel, som gjorde ham uskikket til disse Kampsyssler. Men dette hans Uheld, eller rettere sagt, Følgerne deraf, nedsatte ham i en overmedig Alders og et frigerist Folkeslags Dine. Han blev nemlig nødsaget til at overlade Byrden af Regjerings=Sagerne snart til Een og snart til en Anden af Familien, stundom med virkelig kongelig Rang, dog altid med Embedsmagt, som Kongeriget's fyrstelige Stedholder.

Faderømhed vilde have forledet ham til at benytte sin ældste Søns Bistand, en ung Mand af Aand og Talent, som han i et Anstød af Faderfjerlighed havde gjort til Hertug af Rothsay, for at sætte ham i en øieblikkelig Besiddelse af den nærmeste Værdighedsplads til Thronen. Men den unge Fyrstes Hoved var altfor svimmelt, og hans Haand altfor svag, til at bære med Anstand det anbetroede Scepter. Uagtet bemældte Prinds jo vistnok var fjær af Magt, saa var det dog hans Yndlingstilboelighed, at jage efter Glæde; og Hoffet var forvirret, og Landet forarget ved den Mængde letforglemte Kjærlighedssaffairer og udsvævende Mattetoure, som bleve bekjendte om ham, der burde have opstillet sig selv, som et Exempel paa Orden og Regelmæssighed for Kongeriget's Ungdom.

Denne Mangel paa Anstand og denne Raadhed hos Hertugen af Rothsay var, ifølge den offentlige Mening, saa meget mere at dadle, som han var gift, uagtet Enkelte, hvem hans Ungdom, Munterhed, Un-

de og gode Lune havde vundet, vare af den Mening, at en Udsfyldning for hans tøileløse Levemaade forendeel kunde hentes just fra bemældte ægteskabelige Forhold. De kaldte sig nemlig i Minde, at hans Ægteforening var ene og alene et Værk af hans Oncle, Hertugen af Albany, ved hvis Raad den svage og frygtsomme Konge paa den Tid var især bleven ledet, og som havde Udseende af at styre sin kongelige Broders Tilbøieligheder paa en Maade, der maatte ansees for indgribende i den unge Arvinges Udsigter og Fordele. Ved denne Albany's Kunstgreb blev den formeentlige Kronarvinges Haand stillet formelig til et Slags Auction, saa at man ganske offentlig lod sig forlyde med, at den Adelsmand i Scotland, som vilde give sin Datter den største Medgift, kunde have Udsigt til at anbringe hende i Hertugen af Rothsay's Seng.

I Væddekampen, som i denne Anledning opstod, blev George, Greve af Dunbar og March, som eiede, deels selv, deels ved sine Lehnsmænd, en stor Deel af de østlige Grændser, foretrukken for de Andre, som ansøgte; og, da det unge Par gjensidigen gav sit Bifald, blev Contracten virkelig sluttet mellem hans Datter og Rothsay.

Men der var en tredie Actiehaber, som burde være bleven adspurgt, og det var ingen Anden, end den frygtelige Archibald, Greve af Douglas, værd at frygte, saavel formedelst hans udstrakte Besiddelser, de Embeder og Functioner, som man havde overdraget ham, som ogsaa formedelst hans personlige Klogskab og Kraft, forbundet med ubetvingelig Stolthed og en meer end ridderlig Lyst til Hævn. Desuden var Greven nær beslægtet med Thronen; eftersom han havde giftet sig med den ældste Datter af den regjerende Konge.

Efter Hertugen af Rothsay's Vilager med Greven af March's Datter, traadte Douglas i Skranken, for at bryde den sluttede Accord, ret ligesom om han havde tilføjet at tage Deel i Forhandlingerne, blot for bagefter at vise, at de ikke kunde afgjøres uden Een, som han. Han gjorde et større Tilbud med sin Datter Margaretha, end Greven af March var kommen frem med; og, understøttet af egen Begjærlighed og af Frygt for Douglas, anvendte Albany sin Indflydelse hos den frygtsomme Konge, indtil han lod sig overtale til at ophæve den, med Greven af March sluttede, Accord, og giftede Sønnen med Margaretha Douglas, et Fruentimmer, som Denne umulig kunde elske. Greven af March tilbød man ingen anden Undskyldning, end at Formælingen mellem Prindsen og Elisabeth af Dunbar var ikke bleven bifaldet af Parlamentet, og at Underhandlingerne altsaa meget vel kunde afbrydes, saalænge bemældte Ratification ikke var indløben. Dybt følte Greven den Fornærmelse, som var tilføiet ham og hans Datter, og man antog ialmindelighed, at han tænkte paa Hævn, som hans store Indflydelse paa Grændserne lettelig kunde sætte ham istand til at udøve.

Men under alt dette var Hertugen af Rothsay bleven opbragt over, at man havde opoffret hans Haand og hans Tilbøielighed for en politisk Intrigue, og greb derfor den Udvei, for at udluste sin Harm, at han forsonte sin Kone, viste sig ligegyldig mod den frygtede og farlige Svigerfader, yttrede meget liden Agt for selve Kongens Anseelse, og aldeles ingen for hans Onkel Albany's Forestillinger, hvem han betragtede som en erflæret Uven.

Under disse indvortes Uenigheder i Familien, som

udstrakte sig gjennem hans Raad og Rigets hele Bestyrrelse, eftersom derved opstode overalt de giftige Virkninger af Uvisshed og Uenighed, blev den svage Monarch for en Tid understøttet med Raad af hans Dronning Annabella, Datter af det mægtige Huus Drummond. Hun var udrustet med en overordentlig stor Skarpsindighed og Sjælsfasthed, ved Hjælp af hvilke hun lagde nogenlunde Baand paa en Søns Vildskab, som agtede hende, og styrkede mange gange sin kongelige Ægtefælles vaklende Beslutninger. Men efter hendes Død lignede den svage Monarch aldeles et Skib, som har i Stormen mistet sit Anker, og som nu slynges omkring i de kjæmpende Strømme. I og for sig selv betragtet, kunde man sige, at Kongen var forgabet i sin Søn — nærede Respekt og Ægtelse for sin Broder Albany's Character, saasom den var saameget fastere end hans egen — frygtede Douglas med en Art Skræk, som næsten var bleven dyrris — og mistænkte den djærve, men ustadige, Greve af March's Hengivenhed. Men hans Følelser mod disse forskjellige Characterer vare saa blandede og indviklede, at de fra Tid til anden viste sig i et aldeles forskjelligt Lys fra det, som de virkelig vare. Deraf kom det sig, at, ifølge den Indflydelse, som de havde havt paa den svage Fyrstes Sind, kunde Kongen springe fra en eftergivende til en nøieregnende, ja grusom, Fader — fra en tillidsfuld til en mistænksom Broder — fra en godgjørende og spendabel Konge til en anmassende og havesyg Despot. Liig en Kamæleon, gjengav hans svage Aand Grundfarven af den stærkere Character, paa hvilken han for Diebliffet byggede, for at skaffe sig Raad og Hjælp. Medens han saaledes forkastede et Bink, som kom fra Een af hans Familie, og derimod benyttede sig af det, som han

fik af en Unden, var det ikke usædvanligt, at man saae en fuldstændig Forandring af Grundsætninger, som var ligesaa daddelværdig for en Konges Character, som den var farlig for Rigets Tryghed.

Det var meget naturligt, at den catholske Kirkes Geistlighed maatte skaffe sig Indflydelse over en Mand, hvis Villie var saa god, men hvis Beslutninger vare saa svage. Roberts Sjel var plaget ikke blot af Angst over de Feil, som han var sig bevidst at have virkeligen begaaet, men ogsaa af en pinende Bekymring over saadanne Smaafeil, som let vække Scrupler i et overtroisk og frygtsomt Sind. Det er derfor neppe fornødent at tilføie, at Kirkens Tjenere, af alle mulige Classer, havde ikke liden Indflydelse paa dette Svaghoved, uagtet jo vistnok bemældte Cleresie besad paa hiin Tid en Indflydelse, fra hvilken Saae eller Ingen turde unddrage sig, ihvor determineret og bestemt han ellers kunde være i Sager, som angik det Timelige.

Fra denne lange Digression ville vi nu vende tilbage, men uden denne skulde det, som vi nu have at fortælle, maaskee ikke saa ganske have været klart.

Med en utæffelig Møisommelighed havde Kongen flyttet sig hen til Thronstolen, som under en Baldachin stod beredt til hans Bequemmelighed, og paa hvilken han sank ned med siensynlig Husvælelse, ligesom en dorff Mand, der nogen Tid har været tvungen til en ubeqvem Stilling. Da han var kommen til Sæde, udviste den gode gamle Mand's milde og værdige Blik idel Godhed. Prioren, som nu vedblev at staae opreist ligeover for det kongelige Sæde med en dyb Erbødighedssmine, hvilken bedækkede Noget af den naturlige Stolthed, som laae i hans Væsen, var en Mand imellem fyrgetyve

og halvtreds; men dog var der ikke et eneste Haar paa hans Hoved, som jo endnu besad den oprindelige sorte Farve. Skarpe Træk og et gjennemborende Blik viste noksom de Talenter, ved hvilke den ærværdige Fader havde vidst at skaffe sig den høie Plads i det Selskab, i hvilket han førte Commandoen, og vi kunne tilføie, i Kongerigets Statsraad, hvor de ofte bleve benyttede.

De vigtigste Gjenstande, som baade hans Opdragelse og Sædvanen havde lært ham at stille sig for, var, bestode i at udvide Kirkens Rigdom og Vælde, og i at undertrykke alt Kjætterie, hvilke tvende Formaal han stræbte at opnaae ved alle de Midler, som hans Stilling gav ham i Hænder. Men alligevel gjorde han Religionen Værelse ved sin oprigtige Troe og ved den Nædelighed, som ledede hans Opførsel i alle sædvanlige Tilfælde. Priorens, Pater Anselmi, Feil, uagtet de forledte ham til svære Wildfarelser, ja endogsaa til Grusomhed, tilhørte maaskee snare hans Tid og hans Kald; men hans Dyder vare uimodsigeligen hans egne.

"Eftersom nu disse Ting ere gjorte" sagde Kongen, "og mine Dotationer til Kirken af Landerier ere Klosterne sikrede ved min kongelige Gave, er I da af den Mening, ærværdige Fader! at jeg staaer saa vel anskreven hos vor hellige Moder, Kirken, at jeg tør ansee mig for hendes lydlige Søn?"

"Sikkerligen, min Konge!" sagde Prioren. "Gud give, at Alle hendes Børn medbragte til Sacramentet og Skriftemaalets hellige Handling saa dyb en Følelse af deres Wildfarelser, og saa god en Villie til at ville affone dem! Dog taler jeg disse Trøstens Ord ikke til Robert, Konge af Scotland, men alene til mit ydmyge og andægtige Skriftebarn, Robert Stewart af Carrick".

"J sætter mig i Forundring, Fader!" svarede Kongen. "Jeg har kun liden Plet paa min Samvittighed for Noget, som jeg har gjort i Qualitet af Konge, saasom jeg føler, at jeg mindre følger min egen Anskuelse, end mine viseste Raadgivere Anviisning".

"Just deri ligger Faren, min Konge!" svarede Prioren. Den hellige Fader anerkjender i Ederes Majestæt en lydig Vasal af den hellige Kirke, det være sig i Tanker, Ord og Handlinger. Men der gives ogsaa onde Raadgivere, som adlyde deres slette Hjerteres Drifter, som misbruge deres Monarches gode Hjerte og Føielighed, og som, under Paaskud af at tjene hans timelige Fordeel, tage Forholdsregler, der ere til Skade for den Interesse, der varer i Ewighed".

Kong Robert reiste sig lige op i sin Stool, og antog en Anstandsmine, som han, uagtet den ikke flødte ham ilde, dog sjelden gjorde Brug af.

"Prior Anselmus!" sagde han. "Hvis J haver opdaget Noget i min Opførsel, enten som Konge, eller som enkelt Mand, som kan fremfalde saa haard en Dom, som Ederes Ord give Binf om, da er det Ederes Pligt, at udtale det uden Omsvøb, hvilket jeg ogsaa herved byder Eder".

"J skal blive adlydt, min Konge!" svarede Prioren med en Legemsbøining. Derpaa hævede han sig op, og idet han antog en Stilling, som svarede til hans geistlige Embedsplads, sagde han:

"Saa hør da igjennem mig, hvad han siger, den hellige Fader, Paven, Sanct Peters Eftermand, til hvis Børge ere vandrede de Røglere, som kunne lufte, og som kunne oplade. Hvorfor, Robert af Scotland! haver Du ikke antaget som Bisp til Sanct Andrews, Robert af

Wardlaw, hvem Paven havde udseet til at beklæde bemældte Bispestol? Hvi bekjender Du med Læberne, at Du ydmygeligen tjener Kirken, naar Du ved Handlinger lægger for Dagen dit Indre og din Sjæls Stoltthed og Ulydighed? Ulydighed er Herren mere velbehagelig, end Offer".

"Hr Prior!" sagde Monarken med en Værdighed, der passede sig vel til hans høie Stand: "Vi kan undlade at svare Eder paa dette Spørgsmaal, da det vel er en Gjenstand, som angaaer os og vort Kongeriges Stater, men ikke vedkommer vor Samvittighed, som privat Mand".

"Vel!" sagde Prioren; "hvis Samvittighed vil den da angaae paa den yderste Dag? Hvo af Eders sværdombeltede Ridderesmænd eller mægtige Borgere vil da træde imellem Kongen og den Straffældighed, som han her paadraget sig ved at følge deres verdslige Wiisdom i geistlige Sager? Wiid, mægtige Konge! om end den hele Ridderstand i dit samlige Kongerige var dragen frem for at sikkre dig mod den røde Lue, saa vilde den dog blive fortæret, som affvedet Pergament foran blussende Luer i en Dvn".

"Gode Fader Prior!" sagde Kongen, paa hvis ængstede Samvittighed dette Sprog pleiede at gjøre Virkning, "sikkerligen gaaer I for strængt tilværks i denne Anledning. Det var i min sidste Upasselighed, da Greven af Douglas havde, som Statholder, den kongelige Magt i Scotland, at man uheldigviis modsatte sig at antage Primaten. Lad derfor ikke mig undgjelde for det, som indtraf paa en Tid, da jeg var usikkert til at bestyre Kongerigets Sager, og nødsaget til at overgive Magten til en Unden".

"Til Eders Undersaat har J sagt nok", svarede Prioren. "Men naar Hindringen indtraf under Greven af Douglas's Regentskab, da vil hans Helligheds Legat med Rette spørge: "hvorfor er denne Hindring ikke øieblikkelig ryddet af Veien, da Kongen i egen Person overtog Regjeringens Tøiler? Sorte Douglas kan gjøre meget, mere maaskee, end en Undersaat burde have Magt til at kunne gjøre i sin Regents Kongedømme; men ikke kan han staae imellem Eder og Eders Samvitighed; heller ikke kan han løsgive Eder fra de Pligter, som J er den hellige Kirke skyldig, og som Eders Stilling, som Konge, paalægger Eder".

"Fader!" sagde Robert noget utaalmodig. "J er altfor nøieregnende i denne Sag, og burde idetmindste afvente en passelig Leilighed, naar vi kunne have Tid til at overtænke, om der muligen er noget Middel derimod. Slige Disputer ere meget ofte indtrufne i de foregaaende Kongers Regjeringstid, og vor velsignede kongelige Formand, den hellige David, opgav ikke sine Forrettigheder, som Regent, uden idetmindste at gjøre Forsøg paa at forsvare dem, endog i Striden med den hellige Fader selv".

"Men i Saadant viiste den gode og store Konge sig hverken som hellig, eller som en Helgen" sagde Prioren; "og just derfor blev han given sine Fjender til Priis og til Bytte, fordi han hævede sit Sværd imod Sanct Peters og Sanct Pauls Banner. Det var godt for ham, ligesom for hans Navne, hiin Søn af Jesse, at hans Synd blev allerede straffet her paa Jorden, og ikke nedgraven med ham til hiin lange og skræffelige Regnskabsdag".

"Godt, godt Prior! — godt — nok om det for

denne gang. Den hellige Stol skal, med Guds Hjelp, ikke have Grund til at flage over mig. Jeg falder vor hellige Frue til Bidne paa, at jeg ikke for Kronen, jeg bærer, vilde tage den Synd paa mit Hjerte, at have fornærmet Kirken, vor Moder. Men desværre! har jeg længe befrygtet, at Greven af Douglas kun altfor meget har sine Dine hæftede paa dette forgjængelige og stakfede jordiske Livs Hæder og verdslige Tant, til at han ganske kunde, som han burde, udfylde de Krav, som gøres os med Hensyn paa en kommende Verden".

"Saaledes er det ikke længe siden" vedblev Priorren, "at han med Magt har taget sit Qvarteer i Klosteret Aberbrothock med sit Geleide af tusinde Ridder-svende. Abbeden blev tvungen til at forsyne ham med Alt, hvad han brugte til Hest og til Mand; og dette faldte Greven, at udøve den Gæstmildhed, som han havde Ret til at vente sig af en Stiftelse, til hvilken hans Forfædre havde givet Bidrag. Sandelig! det vilde være langt bedre at tilbagegive Douglas hans Lande, end underkaste sig en saadan Belæmring, der ligner mere en høilandss Herremands Ret til at indquartere sig hos sine Fæstebønder, end Noget, der passer sig for en kristelig Baron".

"De sorte Donglasser" sagde Kongen med et Suk, "ere Folk, som ikke ville vide af, at man siger dem Nei. Men — Fader Prior! — jeg kan jo selv ansees, som Een, der er ligesaa paatrængende, som han; eftersom mit Ophold hos Eder har varet noget længe, og fordi mit Følge, skjøndt en god Deel ringere end Douglas's, er alligevel stort nok til at falde Eder til Besvær ved dets daglige Underholdning. Rigtignok lyder den Ordre, jeg har udstædt, paa, at man skal udsende Skaffere, for

faa meget som muligt at lette Eder Byrden; men dog er det min Pligt, hvis Opholdet falder Eder noget til Besvær, at rydde denne Ubehagelighed af Veien”.

”Nei! det forbyde vor gode Frue!” sagde Prioren, som, uagtet han higede efter Magt, dog aldeles ikke havde noget Karrigt ved sig, men snarere var spendabel og gjæstmild. ”Sikkert kan Dominicanernes Kloster forskaffe sin Fyrste den milde Modtagelse, som Bygningen ikke nægter nogensomhelst Wandrer, som vil modtage den af vor Herres fattige Tjenere. Nei, min kongelige Souverain! kom med tigange saa stort et Følge, som I nu har, det skal dog aldrig komme til at savne lidt Havre, et Knippe Straa, en Bid Brød eller en Kjende Foder. Een Ting er, at anvende Kirkens Indtægter, som ere større end en stakkels Munk kan enten behøve eller ønske, til at modtage vor Konge paa en passende og tilbørlig Maade; en anden Ting er det, at lade Os dem udvriste ved raue og voldsomme Mænd, hvis Kjærlighed til Røverie er ligesaa stor, som deres vidstrakte Magt”.

”Det er godt, ædle Prior!” sagde Kongen. ”Og nu, for at vende vore Tanter fra Statsager, kan I da sige mig, ærværdige Fader! hvorledes de gode Borgere i Perth have begyndt deres Valentine’s Dag? Jeg haaber dog fredeligt, om end lidt liveligt og lystigt?”

”Hvad Livelihood og Lystighed angaaer, min Konge! da forstaaer jeg mig saare lidet paa disse Egenskaber. Men hvad Fredeligheden angaaer, da maa jeg kun anføre, at der imorges kom tre, fire Mænd, hvoraf To vare gruelig saarede, som endnu før Dagbrækningen forlangte Tilflugt inden vore hellige Mure. De bleve forfulgte af hujende og skrigende Borgere, næsten halvnøgne, med

Rjoller, Hellebarder, Lochaberøxer og brede Slagsværd, hvorhos den Ene forlangte høiere end den Anden, at man skulde slaae dem ihjel. Sa de gave sig end ikke da til Noe, efterat vor Portner og Klostersvægter havde fortalt dem, at de, som de onskede udleverede, havde fundet Tilflugt i Kirkens Sacristie; men de vedbleve i flere Minuter at skrig og slaae paa den bageste Dør, idet de forlangte, at hine Mænd, som havde fornærmet dem, skulde udleveres. Jeg var næsten bange for, at deres vilde Støi kunde have afbrudt deres Majestæts Søvn".

"Den kunde jo sagtens være bleven afbrudt" sagde Monarchen; "men at Gjenlyd af Voldsgjerninger skulde vække min Forundring — ach! ærværdige Fader! der er i Scotland kun eet Sted, hvor de Undertrykkedes Skrig og Voldsmændens Trudsler ikke kunne høres — og det er i Graven".

Prioren stod i ærbødig Tausshed, fordi hans Følelser stemmede saa fuldkommen overeens med en Fyrstes, hvis omme Hjerter kun altfor lidet stod i Forhold til hans Undersaatters Stemning og vilde Sæder.

"Men hvad blev der af de Flygtende?" spurgte Kongen efter et Ophold.

"De bleve naturligvis" svarede Prioren, "løsladte efter deres eget Onske, endnu førend Dagen brød frem. Da vi havde udsendt Folk, for at undersøge om intet Baghold af deres Uvenner belurede dem her i Nærheden, droge de deres Wei i Fred".

"J ved intet" spurgte Kongen, "om hvem disse Mænd vare, eller hvilken Grund, de havde til at søge Tilflugt hos Eder?"

"Grunden" svarede Prioren, "var Opløbet med Borgerne; men hvorledes dette havde fundet Sted, der-

om vidste vi intet. Vor Bygning's Vedtægt er, at for-
 skaffe fireogtyve Timers uanfægtet Tilflugt i Sanct Do-
 minici Capel, uden at gjøre de Ulykkelige, som der søge
 Frelse, noget Spørgsmaal. Ønske de at blive en læn-
 gere Tid hos os, da ere de nødsagede til at angive Grun-
 den, hvorfor de søge Tilflugt, og blive da indskrevne i
 Klosterets Register; og, takket være vor Helgen! Man-
 ge undgaae Lovens Bægt ved denne Kirkens timelige
 Beskyttelse, hvilke vi, om vi kjendte deres Brødes Be-
 skaffenhed, maatte have fundet os selv nødsagede til at
 overgive og udlevere til deres Forfølgere".

Medens Prioeren talte, opstod der hos Monarchen
 en dunkel Følelse af, at et Tilflugtsprivilegium, der over-
 holdtes med en saadan Bestemthed, maatte frembringe
 et utaaleligt Indgreb i Retsfærdighedens Gang i hans
 Rige. Men han undertrykkede denne Følelse, som om
 det var en Indgivelse af Satan, og drog Omsorg for, at
 ikke et eneste Ord skulde undslippe hans Læber, hvoraf
 Klærken kunde forstaae, at sliq en vanhellig Tanke havde
 bemægtiget sig hans Barm. Ivertimod skyndte han sig
 med at forandre Talens Gjenstand.

"Solen rykker noget langsomt frem paa Skiven"
 sagde han. "Og dog burde jeg vente mine Raader nu,
 efter den sørgelige Efterretning, som I her have givet
 mig, for at tage Beslutninger i Anledning af de forvirrede
 Sager, som kunne angaae dette Oplob. Den Lykke
 var en reen Ulykke, som gav mig Scepteret i Haand over
 et Folk, hos hvem det synes mig, at jeg er den eneste
 Mand, som ønsker Roe og Fred".

"Kirken ønsker stedse Roe og Fred" tilføiede Prio-
 ren, for ikke at tillade, at selv denne saa almindelige
 Bemærkning maatte undslippe Kongens nedtrykkede Hu,

uden en sikkerende Clausul, der kunde beskytte Kirkens Ære.

"Undet mene vi heller ikke" sagde Robert. "Men det maa I dog indrømme, at Kirken, ved at ville bilægge Strid paa denne Maade, let kommer til at ligne den virksomme Huusmoder, som sætter Støvet i Bevægelse, uagtet hun just har til Hensigt at feie det bort".

Paa denne Bemærkning vilde Prioren til at give et Svar, da Døren til Salen blev aabnet, og Tjeneren anmeldte Hertugen af Albany.

Tiende Kapitel.

Om jeg forstaaer, at styre disse Ting,
Der saa uordentligt er' kasted' til mig,
Saa troe mig aldrig meer!

Richard II.

Hertugen af Albany heed, ligesom hans kongelige Broder, Robert. Den Sidstes Døbenavn havde været Johan, lige indtil han besteg Thronen. Da var det, at den Tids Overtroe lagde Mærke til, at dette Navn havde været forbundet med Ulykker, saavel i Johan af Englands, Johan af Frankrigs, samt Johan Baliol af Scotlands Liv og Regjering. Man blev derfor enig om, for at tilintetgjøre dette onde Bærsel, at den nye Konge skulde antage Navnet Robert, hvilket var Scotterne saa dyrebart, formedelst Mindet om Robert Bruce.

Albany, som desuden var noget tilaars, blev ialmindelighed anseet som den, der ikke havde større Anlæg til Krigsvæsen, end Kongen selv. Men besad han ikke

Mod, saa eiede han derimod Klogskab til at skjule og bedække Manglen af denne Egenskab, som, hvis man eensgang havde havt Formodning derom, vilde have ødelagt alle de Planer, som hans Uergjærrighed havde udfastet. Desuden havde han allensals en høi Grad af Stolthed, som, i den høieste Knibe, kunde vederlægge Manglen af virkelig Kraft, samt Herredømme nok over sine Nerver, til at skjule deres Bevægelser.

Forresten var han dreven i Hofveien; fold, rolig og trødsk; med Diet fæstet paa det Punct, som han agtede at ramme, skjøndt det var nok saa fjernet, og han tabte det heller aldrig af Syne, om endogsaa de bugtede Gange, ad hvilke han vandrede, ofte syntes at pege hen til en ganske forffjellig Dietning. Hvad hans Person angik, da lignede han Kongen; thi han var ædel og majestætisk baade i Vægt og i Anstand. Men deri overgik han sin ældre Broder, at han ikke var nedtrykket af nogen Svaghed, og i enhver Henseende mere let og virksom. Hans Dragt var riig, men uden at følge Moden, saaledes som det passede sig saavel for hans Stand, som hans Alder; ligesom hans kongelige Broder, var han aldeles intet Vaaben; kun et Slags kort Kniv optog i hans Bælte den Plads, som ellers Dolken pleiede at indtage, istædetfor et Sværd.

Da Hertugen kom ind, gjorde Prioren et dybt Bue, men trak sig derpaa tilbage med synlig Uerbødighed til en Fordybning i Bærelset, der var noget bortffjernet fra det kongelige Sæde, for at give de mægtige Brødre Leilighed til frit at samtale med hinanden, uden at være belurede af nogen tredie Mand. Det er nødvendigt at bemærke, at Fordybningen var dannet ved et Windue, som var anbragt i den indre Front af Klosterbygningerne,

hvilke ofte benyttedes til Opholdstid for Scotlands Konger, men som forresten udgjorde Priorens eller Abbedens Værelser, naar der ikke indtraf en saadan Leilighed, som her. Vinduet var anbragt ovenover Hovedindgangen til de kongelige Værelser, og beherskede Udsigten over Klostersets indre Fiirkant. Denne dannedes tilhøire ved Facaden af den herlige Kirke, tilvenstre af en Bygning, som indeholdt en Række Celler med Refectoriet, Capitelhuset og andre Kloster værelser ovenpaa, og som ganske vare affondrede fra det Rum, som Robert og hans Følge optog. En fjerde Række af Bygninger, som vendte en statelig Facade ud imod den opgaaende Sol, bestod af et uhyre hospitium, bestemt til at skjænke Huuslye til Fremmede og til Pilgrimme, og indeholdt mange andre underordnede Gjemmestæder, saasom Victualiemagaziner, Pakhuse og Oplagsstæder for de betydelige Forraad, som maatte staae rede til Dominicanerfædrenes glimrende Gjæstmildhed.

En høi hvælvet Indgang førte igjennem denne østlige Facade ind i den fiirkantede Gaard, og denne laa just ligeover for det Vindue, hvori Fader Anselmus stod, saa at han rigtignok kunde see ind under den østlige Buehvælving, og beskue det Lys, som trængte sig ind under den fra den østlige og aabne Portal; men paa Grund af den Høide, hvori han stod, og den hvælvede Buegangs Dybde kunde hans Øie dog ifkun meget utydeligt naae til den modsatte og ydre Portal. Det vil blive nødvendigt, at lægge Mærke til disse Localiteter.

”Min fjære Broder!” sagde Kongen, idet han løftede Albany op, som bukkede sig ned for at kysse hans Haand, ”fjære — fjære Broder! hvortil disse Ceremo-

nier? Ere vi da ikke Begge Sønner af een og samme Stewart af Scotland og Elizabeth More?"

"At dette er Tilfældet, har jeg vel ikke forglemt" sagde Albany, idet han reiste sig op, "men selv i det fortrolige Broderforhold bør jeg ikke forglemme den Erbødighed, som jeg skylder min Konge".

"Ach! det er desværre kun altfor sandt, Robin!" vedblev Kongen; "Thronen er liig en høi og skaldet Klippe, paa hvilken hverken Bust eller Blomst kan hæfte Rod. Alle sømme Tølelser og al venlig Kjærlighed er fradømt en Monarch. En Konge maa ikke engang nære Omhed for sin Søn".

"J viffe Maader, Sire!" vedblev Albany, "er dette rigtignok den Dom, som er fældet over jordisk Storhed; men Himlen, som fjernede Ederes egen Families Lemmer fra Ederes nærmere Omgang, har skjænket Eder et heelt Folk, for at vorde Ederes Børn".

"Ach, Robert!" sagde Monarchen; "Ederes Hjerte er bedre skiftet til en Regents Pligter, end mit. Fra den Høide, paa hvilken Skjæbnen har sat mig, seer jeg den Mængde, som J kalder mine Børn — jeg elsker dem, jeg ønsker dem vel; men de ere Mange og de ere fjerne fra mig. Ach! selv den Laveste af dem har dog et elsket Væsen, som han kan trykke til sit Hjerte, og paa hvilket han kan ødsle sin hele Faderkjærlighed. Men Alt, hvad en Konge kan gjøre, er at give sit Folk et Smil, der ligner det, som Solen sender til de sneebedækkede Toppe af Grampianbjergene — saa fjernt er det, og saa lidet virksomt! Ach, Robert! vor Fader pleiede at kjæle for os, ja, selv naar han dadlede os, var det i den sømmeste Tone, og dog var han en Tyrste, ligesaa godt som jeg; hvorfor skal jeg da ikke have Lov til at kalde min stakkels For-

tabte paa den rette Wei, ligesaavel ved Omhed, som ved Strængthed?"

"Omme Midler" svarede Albany i en Tone, som Een, der yttre Følelser, hvilke det smerter ham at komme frem med, "burde jo vistnok være de første, som man gjorde Brug af. Men I er selv den Mand, som bedst kan bedømme, baade om vi ikke temmelig længe have vedblevet at bruge disse mildere Midler, og om ikke de haardere, deels ved at affrække ham, deels ved at indskrænke hans Frihed, have været af større Nytte. Det staaer aldeles i Ederes egen kongelige Magt, at bruge mod Hertugen af Rothsay saadanne Midler, som I ansee passende, saavel til at helbrede ham selv, som til at bevirke Gavn for Kongeriget".

"Det er ikke kjærligt gjort af dig, Broder! at du viser mig den smertefulde Wei, som du forlanger, at jeg skal betræde, og dog tilbyder mig aldeles intet, som kan lette mig at betræde den".

"Min Bistand" svarede Albany, "kan Ederes Majestæt byde over til enhver Tid. Men for hvem af alle Menneſker her paa Jorden vilde det mindre passe sig, end for mig, at raade til haarde Forholdsregler mod Ederes Søn og Arving? just for mig, som — ifald Ederes høie Familie faldt fra — hvilket Himlen forbyde! vilde være den, til hvem Kronen maatte falde? Vilde man ikke tænke — ja den hidſige March og den stolte Douglas vilde vel endogſaa ſige det høit — at Albany havde udsaaet Tviftens Sæd mellem ſin kongelige Broder og Arvingen til den ſcotſke Throne, blot for at lette Weien for hans egen Familie til Successionen? Nei min Konge! Livet kan jeg offere til Ederes Tjeneste, men min Ære bør jeg ikke ſætte i Fare".

"Du har Ret — du har aldeles Ret" — sagde Kongen, og skyndte sig med at lægge sin egen Forklaring under Broderens Ord. "Vi bør ikke tillade, at mægtige og farlige Grever mærke, at der er Noget, som i mindste Maade ligner Uenighed i vor kongelige Familie. Dette maae vi fremfor Alting undgaae, og just derfor vil jeg saa gjerne bruge lemfældige Midler, fordi jeg endnu bestandig venter Nothsays Forbedring. Fra Tid til anden seer jeg tydelige Spor til Anger hos ham, som nok fortjene, at man skal see at holde dem vedlige. Han er ung — meget ung — og endnu i Blodets lystige Dage. Vi ville have Taalmodighed med ham, ligesom en god Berisder med den hidfige Hest. Lad ham udraase det vilde Gemyt, og Ingen vil blive mere fornøiet med ham, end I selv. I har flaget over, naar I ret var fortrolig, at jeg var altfor betænksom, altfor sat — min Nothsay har ikke denne Mangel".

"Nei! det vil jeg sætte mit Liv i Pant paa, at han ikke har" svarede Albany tørt.

"Og heller ikke fattes ham enten Eftertanke eller Anlæg" vedblev den arme Konge, som maatte besmykke sin Søns Sag for sin egen Broder. "Jeg har sendt Bud efter ham, for at han skal overvære vort Statsraad idag; og vi ville nu see, hvorledes han skiller sig fra sin Pligt. Det tilstaaer I jo selv, Robin! at Prindsen mangler hverken Klygt eller Evne til at ordne Sager, naar han blot er i Lune til at overveie dem".

"Ja vist, min Konge! det mangler han ikke, naar han er i Lune til at overveie dem".

"Det er jo det, jeg mener" sagde Kongen, "og jeg er hjertelig glad over, at du, Robin! er enig med mig, i at gjøre endnu eet Forsøg med denne arme opgivne unge

Mand. Han har jo ingen Moder længer, som kan føre hans Sag mod en opbragt Fader. Det maa I ogsaa huske paa, Albany!"

Hertugen indsaa meget let det eenfoldige Kunstgreb, ved hvilket Kongen vilde liste sig bort fra Resultatet af hans Fornufts slutninger, og at han søgte, under Paaskud af Albany's Bifald, at antage en Opførsel og en Fremgangsmaade imod Sønnen, som dog var det Modsatte af den, som Albany vilde tilraade. Men uagtet han mærkede, at han ikke kunde lede Broderen ganske til det Punct, som han selv ønskede, vilde han dog ikke derfor lægge Tømmen ud af Haanden, men blot afvente en Tidspunct, som var mere beqvem til at opnaae den usalige Fordeel, som fornyede Disputer mellem Kongen og hans Søn meget snart, som han ventede, maatte give ham.

Da Kong Robert imidlertid var bange for, at Albany skulde atter begynde paa denne smertelige Gjensstand, som de just nu havde lagt tilside, udraabte han lydeligt til Dominicanernes Prior: "Jeg hører Trampen af Heste. Eder's Stilling derhenne behersker Klostergaarden, ærværdige Fader! See derfor ud igjennem Vinduet, og siig os, hvem der stiger af? Rothsay — ikke sandt?"

"Det er den ædle Greve af March med sit Følge" svarede Prioren.

"Er Følget stærkt? Trænger Følket gjennem den indre Port?"

"Frygt intet" hvidskede Albany paa samme Tid; "Brandanerne, som jo ere dine Huustropper, staae alle under Vaaben".

Kongen tilnikkede ham sin Taksigelse, medens Prioren fra Vinduet besvarede Spørgsmaalet. "Han er ge-

leidet af to Pager, to Riddere og fire Svende. Den ene Page følger ham op ad Hovedtrappegangen, og bærer Grevens Sværd. De Andre holde i Gaarden — og — benedicite! — hvad er det? Her er tillige en vandrende Sangerinde med sin Luth, der laver sig til at spille under vor Konges Vinduer og i Dominicanernes Kloster, som om hun kunde staae i en Bærtshuusgaard! Jeg vil i Diebliffet have hende fastet ud!”

”Ikke saa, Fader!” sagde Kongen; ”lad mig bede om Naade for den stakkels Sangerinde. Den m u n = t r e B i d e n s k a b *), som man kalder det, og som det Slags Folk lægger sig efter, har kun altfor meget at kjæmpe med de Sorger, som Mangel og Armod udøser over de omvandrende Hobe. Deri lignede en Konge, til hvem alle udraabe et lydeligt: Hil dig! medens han paa samme Tid maa undvære den inderlige Omhed, som den Fattigste af hans Følgesvende nyder i sin Familie. Lad den vandrende Pige være uforstyrret, Fader! lad hende synge, hvis hun vil, for de bevæbnede Svende og Ryttere i Gaarden — det kan maaskee afholde dem fra at kives med hinanden, da de jo dog høre til urolige og fjendtlige Herreres Følge”.

Saaledes talende den velmenende, men svagfindede Fyrste, og Pridren tilbukkede Bifald. Medens han talende, var Greven af March traadt i Audiencesalen, iført en sædvanlig Ridedragt efter den Tids Mønster, med en Hirschfænger ved Siden, saasom Vrespagen, som bar hans Sværd, var bleven tilbage i Forsalen. Greven var en velbygget, smuk Mand, af en vakker Legemsbe-

*) Sigter til det Navn, som Troubadourerne (les faiseurs) gave deres Kunst, gay saber, gay ciencia.

skaffenhed, med en betydelig Fylde af lyse Haar, klare blaa Øine, der funkede ligesom paa en Falk. Skjøndt hans Væsen var behageligt, viste der sig dog alligevel noget Hidfigt og Pirreligt hos ham, hvilket hans Stilling, som en mægtig og fornem Lehnsherre, gav ham kun altfor megen Leilighed til at nære.

"Det glæder mig, at see Jer, Greve af March!" sagde Kongen med en takkelig Legemsbøining. "J har kun altfor længe været borte fra vort Raad".

"Min Konge!" svarede March, med et dybt Buf for Kongen, men med et stolt og ceremonielt Nif til Albany; "dersom jeg har været borte fra Ederes Raad, da har det blot været, fordi min Plads er bleven udfyldt ved mere fjærfomne — og jeg formoder ogsaa mere duelige — Raadgivere. Denne gang kommer jeg altsaa blot for at mælde, at Urolighederne paa den engelske Grændse gjøre det til en Nødvendighed for mig, at jeg uden Ophold vender tilbage til mine egne Borge. Ederes Majestæt har Ederes vise og statskloge Broder, Hertugen af Albany, til at raade Eder, samt den mægtige og frigeriske Greve af Douglass, til at bringe Ederes Raad og Beslutninger i Udøvelse. Jeg er til ingen Nytte, uden i mit eget Land; og didhen har jeg isinde, med Ederes Tilladelse, øieblikkelig at vende tilbage, for at varetage mit Embede, som øverste Befalingsmand paa de østlige Grændser".

"Saa uhøfligt vil J dog vel ikke behandle os, Fætter!" svarede den føielige Monarch. "Der ere slemme Tider, der komme til vort Øre. Disse ulyksalige høilandiske Stammer ere igjen i stor og almindelig Gjæring, og selv vort eget Hofes Stilling gjør det nødvendigt, at de Bedste af vore Raadgivere maae foreslaae, og de Gjæveste af vore Riddermænd maae udføre, hvad der bliver foreslaaet.

En Descendent af Thomas Randolph vil sikkerlig ikke svigte en Sønnesøn af Robert Bruce i en Periode, som denne".

"Jeg efterlader hos ham en Descendent af den vidtberømte James Douglas" svarede March. "Det er jo det, som han praler af, at han aldrig stikker sin Fod i Stigbøilen, uden at tusinde Ryttere gjøre det Samme, og jeg er overbevist om, at Munkene i Aberbrothock ville med Ed kunne indestaae for, at det er sandt. Desuden er hans Naade, Hertugen af Albany, jo saa om over Eder's personlige Sikkerhed, at han falder Brandanerne frem til Baaben, naar en lydig Undersaat, som jeg, nærmer sig Hoffet med en halv Snees Hestfolk, et Følge, som den ringeste Baron har, naar han besidder et Taarn og et Tusind Dages Pløieland paa en skaldet Hede. Tages slige Forsigtighedsregler der, hvor der ikke er det mindste Glimt af Fare — saasom jeg dog skulde formode, at man ikke befrygter Noget fra mig — saa vil sikkerligen Eder's kongelige Person være tilbørligen dækket i en virkelig Fare".

"Min Greve af March!" svarede Albany; "selv de Ringeste af de Baroner, om hvilke I taler, beordre deres Følge under Baaben, endogsaa naar de modtage deres dyrebareste Venner inden for Tærnporten til deres Slotsgaard, og, vil vor True saa sandt! da har jeg isinde, ikke at sørge mindre for vor Konges Person, end de gjøre for deres egen. Brandanerne ere Kongens umiddelbare Følge, ja ganske hans egne Huustropper, og et Hundrede af dem er kun en ringe Garde for hans kongelige Majestæt, naar baade I, min Greve! saavel som Greven af Douglas ofte ride ud med tigange saa mange."

"Naar Kongens Tjeneste kræver det, min Hertug!"

svarede March, "kan jeg ride ud med tigange saa mange Hestfolk, som I naadigst har angivet; men aldrig har jeg gjort det, enten for lumskeligen at overrumple Kongen, eller for, som en Praler, at fue andre Adelsmænd".

"Broder Robert!" sagde Kongen, som altid var ængstelig sysselsat med at være Fredsmægler; "I gjør ilde i, at nære selv den mindste Grad af Mistanke mod vor brave Greve af March, og I, Fætter March! misforstaae heller ikke vor Broders Forsigtighed! men tys — for at bortlede denne vredladne Discours — mig synes at høre nogle Toner, som ikke er saa uesne af en Sanger. I kjender jo ogsaa den lystige Videnskab, og jeg veed, I holder af den, March! gaae hen til Vinduet ved den ærværdige Prior — thi ham vil jeg ikke adspørge om slige verdslige Fornøielser — og siig os, om disse Toner fortjene, at vi laane dem Dre? Musiken er fransk, troer jeg — min Broder Albany's Dom er i saadanne Sager ikke en Muslingeskal værd — derfor maa I, Fætter, berette os, om den stakkels Sangerpige fortjener nogen Belønning. Vor Søn og Douglas ville i Diebliffet være her, og naar vort Raad saa er forsamlet, kunne vi tale om mere vigtige Gjenstande".

Med Noget, som lignede et Smil paa det stolte Alsyn, trak March sig hen i Fordybningen ved Vinduet, og stillede sig der ved Siden af Prioren ganske taus, liig Een, som rigtignok adlød Kongens Bud, men som dog gennemskuede og foragtede den frygtsumme Forsigtighed, der laae til Grund for Befalingen, nemlig Forsøg paa at forebygge Twisten mellem Albany og ham. Melodien, som udførtes paa en Luth, var i Begyndelsen lystig og munter, med et Strøg af den Wildhed, som var egen for Troubadourernes Musik; men, altsom Musiken blev fort-

sat, bleve Tonerne, der lode fra Pigen, som ledsagede den, baade flagende og afbrudte, som om de næsten bleve kvalte ved Sangerindens smertelige Følelser.

Den fornærmede Greve henvendte, saavidt man kunde mærke, kun liden Opmærksomhed paa den kvinadelige Sangers Kunst. Hans stolte Hjerter gennemtrængtes af den undersaatlige Trofskab, som han skyldte sin Konge, og tillige af den Æmhed, som bestandig levede ubemærket i hans Indre, og som var indviet hans godhjertede Fyrste; men paa den anden Side luede Lyst til Hævn, som opstod af hans skuffede Ærgjærrighed og af den Skam, som var overgaaet ham, idet Margaretha Douglass traadte istædet for hans allerede forlovede Datter, som den forventede Thronarvings Brud. March var i Besiddelse af alle de gode Egenskaber, som ere hidse og ubestemte Charakterer egne. Selv nu, da han dog kom, for at opsiges Kongen Huldskab og Trofskab, at sige, naar han først havde naaet sine Lehnsgrændser, fandt han sig ikke synderlig oplagt, ja næsten sat ganske ud af Stand, til at tage nogen fast Beslutning angaaende dette ligesaa forbryderiske, som farlige, Skridt.

Under den første Deel af Sangen stod han derfor ganske fordybet i disse vovelige Tanker; men senere, mens Pigen sang fort, blev hans Tankegang sønderreven ved Udskilligt, som vi siden skulle fremstille, der passerede i Gaarden.

Sangen var i den provençalske Dialect, hvilken, som et almindeligt Digtertungemaal, blev paa den Tid meget godt forstaaet ved alle europæiske Hoffer og især ved det scotske. Quadet havde en mere simpel Bending, end de sædvanlige Sirventer, og lignede snarere et Digt

af en normannisk Barde. Det kunde oversættes, som følger:

Wisen om den stakkels Louise.

Ach! stakkels Louise! om Dagen saa lang
Til Slottet fra Hytten hun styrer sin Gang;
Hun synger og spiller sin varslende Sang:
"Gaae aldrig, o Pige! til Bøgenes Hang!"
Tænk paa Louise!

Ach! stakkels Louise! høit Solen stod;
Den sveed hendes Kinder til røden Blod.
Mod Lunden, saa kjølig, hun vender sin Fod,
Hvor Kilderne risle ved Træernes Rod —
Stakkels Louise.

Ach! stakkels Louise! de Bjørne raae
I disse Lunde man aldrig saae;
Ad saadanne Stier ei Ulvene gaae,
Dog bedre det var, om for dem hun laae —
Stakkels Louise!

Ach! stakkels Louise! bag Træernes Green
En lystig Jæger for Pigen treen;
Han prunked med Guld og med Edelsteen,
Og taled om Kjærlighed puur og reen,
Stakkels Louise!

Ach! stakkels Louise! hvi higed Du saa
Efter Guldet, som stjules i Bjergenes Braa;
Den bedste Skat i dit Indre laa;
Hvi maatte din Ustyld og Fred forgaae?
Stakkels Louise!

Ach! stakkels Louise! Klenodiet svandt,
Siig, var det ved List eller Magt han vandt?
Ach! Hjertet kun altfor svagt han fandt;
Dog Kummer var Alt, hvad den Arme vandt —
Stakkels Louise!

Med stakkels Louise Medlidenhed hav!
 Hun gjør jo ei længe paa Medynk Krav;
 Snart lægges til Koe hendes Barfjelsstav;
 Thi Himlen har Naade og Jorden en Grav
 For stakkels Louise.

Ikke saasnart var Sangen forbi, før Kong Robert, ængsteligen bange for, at Tvisten mellem hans Broder og Greven af March skulde blive fornyet, tilraabte den Sidste: "Nu, Greve! hvad synes Eder om Sangen? Mig forekommer det her i Afstand, at det var en behagelig Vise".

"Min Dom, Sire! gaaer ikke dybt; men Sangerinden kan gjerne undvære mit Bifald, eftersom det synes, at hun har vunden Hertugen af Rothsays — den første Dommer i Scotland".

"Hvorledes?" sagde Kongen med Urolighed, "er min Søn dernede?"

"Han sidder paa Hesten, med Sangerinden ved Siden;" sagde March ondskabsfuld, "og, som det lader, interesserer han sig ligesaa meget ved hendes Samtale, som ved hendes Musik".

"Hvad er det, Fader Prior?" spurgte Kongen. Men Prioren trak sig tilbage fra Sprinkelværket, idet han tilføiede: "Jeg ønsker ikke at see Ting, min Konge! som det vilde smerte mig, at gjentage".

"Hvad er Alt dette?" sagde Kongen, med forandret Farve, og syntes at være ifærd med at reise sig fra sin Stol. Dog forandrede han denne sin Beslutning, som om han nødigen vilde udsætte sig for at see en eller anden upassende Streg af den unge Prinds, som han muligen ikke besad Hjertelag til at straffe med behørig Strængighed. Greven af March derimod syntes at føle

en Glæde ved at underrette ham om det, som han uden Tvivl helst ønskede, ikke at vide.

"Ei! det bliver alt bedre og bedre, min Konge! Sangersten har ikke alene indtagen Prindsen af Scotlands Øren, ligesaavel som enhver Staldkarls og Rytters i Gaarden, men hun har endogsaa pirret den sorte Douglas's Opmærksomhed, hvem jeg dog ellers ikke har kjendt, som en ivrig Beundrer af den lystige Videnskab. Dog — det er sandt — jeg bør jo ikke undres over hans Forbauselse; thi Prindsen har bæret den smukke Professorinde i Sang og paa Luth med et Bifaldskys".

"Hvorledes? driver Rothsay Gjakkerier med en omvandrede Sangerste, og det i hans Svigerfaders Nærværelse? Gaae, min Fader Abbed! kald Prindsen siebliffeligen herop — gaae, min dyrebare Broder —" og da Begge havde forladt Værelset, blev han ved: "Gaae, kjære Fætter March! der vil blive en Ulykke, det veed jeg. Jeg beder Eder, Fætter! gaae, og understøt den værdige Abbeds Bønner med min Befaling".

"J forglemmer, min Konge!" sagde March med en Tone, som viste, hvor dybt han var fornærmet, "at Faderen til Elizabeth af Dunbar vilde være en meget upassende Mellemmand mellem Douglas og hans kongelige Svigersøn".

"Tilgiv mig det, Fætter!" sagde den godmodige Gamle. "Jeg veed jo nok, at J er ikke bleven saa ganske rigtig behandlet — men min Rothsay vil blive myrdet — ja, ja — saa maa jeg da gaae selv".

Men idet han reiste sig noget voldsomt fra sin Stol, gjorde han et Feiltrin, snublede, og faldt meget tungt til Jorden, ja paa saadan en Maade, at han næsten i et Mi-

nut laae sandseeløs, eftersom han slog haardt imod Kanten af den Stol, fra hvilken han havde reist sig. Synet af dette Uheld besejrede paa eengang hele Grevens Harm, og smeltede hans Hjerte. Han sprang hen til den faldne Monarch, og satte ham op igjen paa Stolen, idet han paa den sømmeſte og ærbødigſte Maade brugte ſaadanne Midler, ſom vare meeſt ſkikkede til at falde ham tillive igjen. Robert aabnede ſine Øine, og ſtirrede rundt omkring ſig med uviſſe Blik.

”Hvad var det? hvad er ſkeet? — Er vi alene? — hvem er hos os?”

”Ederſ troe Underſaat, March” ſagde Greven.

”Alene — med Greven af March!” gjentog Kongen, eftersom hans endnu forvirrede Befindelſe blev ſat i nogen Uroe, ved at høre Navnet paa en mægtig Hovding, ſom han havde Grund til at troe, var bleven ſædeligen fornærmet.

”Ja, min naadige Konge! med ſtakkels George af Dunbar, om hvem Mange have havt Lyſt til at ſkulde tænke ilde, ſkjøndt han til Slutningen vil blive funden langt mere hengiven Ederſ kongelige Perſon, end de”.

”Det er ſandt, Fætter! man har gjort Jer meget Ondt — altfor meget — og troe mig, vi ſkal ſtræbe efter at gjøre det godt igjen —”.

”Er det virkelig Ederſ Majeſtæts Mening?” afbrød Greven ham, ”ſaa kan Alting endnu blive rettet. Prindsen og Margaretha Douglaſ ere Nærbeflægtede — Dispensationen fra Rom blev jo vel tilſtaaet, men tvertimod alle Formaliteter — deres Ægteſkab kan aldrig blive lovmæſſigt — Paven, ſom vil gjøre meget for en ſaa elſkelig Prinds, kan jo tilintetgjøre igjen den uchrif-

stelige Forbindelse, især naar han overveier den forudindgaaede Contract. Overtænk det vel, min Konge!" vedblev Greven, som flammede ved en nye Række af ærgjærrige Planer, til hvilke den uventede Leilighed af at kunne personligen føre sin Sag gav Anledning. "Overtænk vel, førend I vælger mellem Douglass og mig! Han er mægtig og stærk — det tilstaaer jeg. Men George af Dunbar bærer Scotlands Nøgler i sit Bælte, og han kan bringe en engelsk Armee lige til Edinburghs Porte, førend Douglass kan forlade sin egne Enemærker for at jage den ud. Ederes kongelige Søn elsker min stakkels forladte Pige, og han hader den opblæste Margaretha af Douglass. I kan jo selv bedømme, hvor lidet han maa agte hende, naar han i hendes Faders Nærværelse kan ffase med en almindelig vandrende Sangeresse".

Hidindtil havde Kongen lyttet til Grevens Beviisgrunde, ligesom forstumlet af Følelser, og var ikke ulig den frygtsomme Nyttter, der rives bort af en voldsom Hingst, hvis Løb han hverken kan standse eller styre. Men de sidste Ord vækkede i hans Tanke Mindet om hans Søns umiddelbare Fare.

"Ach — ja — det er jo sandt nok — men min Søn — Douglass — kjære, kjære Fætter! hjælp til, at forekomme Mord og Blod, og Alt skal nok blive, som I ønsker det — hør! der bliver Larm — det var jo Lyd af Waaben —".

"Ved min Grevekrone — og ved mit Ridderord, det er ogsaa sandt!" sagde Greven, idet han fra Vinduets saae ned i den indre Fiirkant af Klosteret, som nu var opfyldt med væbnede Mænd og med svingede Spyd, og gjenlød af Waabenbrag. Den høithvælvede Indgang

var pakket fuld af Krigere lige til den yderste Ende, og Sværdslag syntes at veksles imellem Nogle, som stræbte at lukke Klosterporten, og Andre, som arbejdede med at trænge ind".

"Jeg vil ile paa stand" sagde March, "og i en Hast standse denne pludselige Larm — blot vil jeg ydmygeligt bede Ederes Majestæt at erindre, hvad jeg har været saa dristig at foreslaae".

"Det skal jeg — det skal jeg, vakkre Fætter!" sagde Kongen, uden selv at vide, hvad det var, hvortil han forbandt sig. "Forebyg alene Ullarm og Blodsudgydelse".

Ellevte Kapitel.

Vi maae her lidt mere nøiagtigt fremstille de Hændelser, hvilke bleve noget utydeligen seete fra Vinduet i det kongelige Værelse, og som endnu mere utydeligt bleve fortalte af dem, som vare Vidner dertil.

Den forhen omtalte Sangerske havde posteret sig der, hvor en Forhøining af to brede Stene, hvilke antydede Hovedadgangen til de kongelige Sale, skaffede hende den Fordeel, at staae en halvanden Fod høit over dem i Gaarden, som hun haabede at bringe til at vorde Tilhørere. Hun var iført en Dragt, som svarede til hendes Kald, mere pralende end egentlig riig, og langt mere skikket til at udhæve Pigens Figur, end den sædvanlige Dwindedragt. Hun havde lagt fra sig en Slængkappe, og en lille Kurv, som indeholdt hendes Smule Nødvendigheder, og en lille fransk Puddel sad ved Siden af begge

Dele, for at beskytte dem. En himmelblaa Halvfjole, broderet med Sølv, som sluttede sig tæt til Kroppen, stod aaben i Brystet, og viste der forskjellige Underveste af brogede Silketøier, Alt beregnet paa at hæve Symmetrien af Skulder og Barm. En lille Sølvkjæde, som blev baaren om Halsen, slyngede sig adskillige Gange ind i disse Underveste, og kom endelig tilsyne igjen, for at fremvise en Skuepenge af samme Metal, hvilken indeholdt, i et Bardefjelskabs Navn, den Grad, som hun havde tagen i den lystige Videnskab. En lille Taske, fastet over Skuldrene i et blaat Silkebaand, hængte ved hendes venstre Side.

Hendes iøinefaldende Legemsbygning, sneehvide Tænder, sorte Dine og ravnsorte Lokker antydede, at hendes Fødested maatte ligge langt hen mod Syd i Frankrig, og det overgivne Smil, samt det lille Hul i Kinden pegede hen paa noget Lignende. Hendes rige Haarvæxt, viklet omkring en Guldnaal; holdtes i Orden ved et Næt af Silke og Guld. Korte Skjorter, broderede med Sølv, for at svare til Halvfjolen, røde Strømper, hvilke vare synlige næsten til Læggen, og Halvstøvler af spansk Læder fuldendte hendes Dragt, som, uagtet langt fra at være nye, var bleven gjemt, som en uplettet Søndagspynt, der ved megen Omhu var holdt vedlige. Hun syntes at være henved de Femogtyve, uagtet Strabadser og idelig Vandring muligen var femmet Tiden i Forveien, og havde udslettet den ægte Friskhed, som følger med den tidlige Ungdom.

Vi have allerede bemærket, at Sangerindens Væsen var liveligt, og vi kunne tilføie, at hendes Smil stod hende lige saa meget tilrede, som hendes hurtige Svar.

Men hendes Munterhed var kun et paataget Væsen, som en Egenskab, der aldeles var nødvendig for hendes Stand, hvis Ulykke ogsaa bestod deri, at dens Medlemmer ofte vare tvungne til at skjule et smertefuldt Hjerte under et fremkunstlet Smil. Dette syntes ogsaa at være Tilfældet med Louise, som, hvad enten hun nu var Heltinden i hendes egen Sang, eller, hvad anden Grund hun kan have havt til Tungsind, viste Tid efter anden et Glimt af dyb Melancholie, der stak meget af imod den livelige Aand, som dog var saa fornøden for dem, der lagde sig efter den lystige Videnskab. Just derfor manglede hun, selv i sine lystigste Indfald, den bestemte Diærvhed, ja Frækhed, som hendes Kunstsøstre vare i Besiddelse af; eftersom disse vare meget sjelden forlegne med at gjengjælde en uanstændig Skjemt, eller vende Latteren ud over dem, som havde prøvet paa at standse eller afbryde dem.

Tillige maa det bemærkes, at det var næsten umuligt, at denne Classe af Fruentimmer, som i hine Tider var saa talrig, kunde besidde en, i det Hele taget, agtværdig Character. Alligevel bleve de beskyttede ved den Tids Bedtægter, og saa store vare de Forrettigheder, som bleve dem indrømmede ved Ridderskabets Hjælp, at intet var mere sjeldent, end at høre om en vandrende Sangeresse, som var enten bleven fornærmet eller overfalden: ja disse Piger vandrede frem og tilbage med den største Tryghed der, hvor den bevæbnede Rejsende vilde have mødt den alvorligste Modstand. Men paa den anden Side, uagtet de saaledes bleve beskyttede paa Grund af deres Tonekunst, førte disse vandrende Musici, saavel af Han- som Hun-Kjønnet, et altfor regelløst og ubestemt Levnet, til at man kunde regne dem blandt Selskabets agtbareste Lemmer; ja de mere Nøieregnende mel-

lem Catholikerne ansaae deres Haandtering, som aldeles ulovlig.

Saaledes var den unge Pige, som med Luthen i Haand, posteret paa den lille Forhøining, traadte frem for sine Tilhørere. Hun bebudede sig selv, som en Udsverinde af den lystige Videnskab, idet hun dertil kvalificerede sig ved et Document, udstædt af et musikalisk corte d' amore, afholdt i Aix i Provence, under Forsæde af Ridderskabets Blomst, den fiintdannede Nymer. I dette Document anmodede Denne de samtlige Riddere i det lystige Scotland, som vare over den hele Verden bekjendte saavel for deres djærve som artige og belevne Væsen, at de vilde tillade en stakkels fremmed Pige, at forsøge paa, om hun ved sin Kunst kunde forskaffe dem nogen Underholdning. Lyst til Sang var, ligesom Lyst til Kamp, en sædvanlig Videnskab paa den Tid, hvilken Alle idetmindste stræmte, om de end ikke virkelig besad den; og det var derfor naturligt, at Enhver med største Beredvillighed indlod sig paa Sangerindens Forslag. Dog var der imellem Tilhørerne en gammel mørkskuende Munk, som fandt det nødvendigt, at minde Sangerinden om, siden hun nu havde erholdt den høist usædvanlige Naade, at taales indenfor de hellige Enemærker, at vogte sig vel, for at synge Noget, som kunde være upassende med Stædets hellige Character.

Sangpigen bukkede sit Hoved dybt, rystede de sorte Lokker, og korsede sig meget andægtigt, som om hun derved vilde fralægge sig Muligheden af en saadan Synd, som Munken havde antydnet; hvorpaa hun begyndte Sangen om den stakkels Louise.

Just, som hun var ifærd med at begynde den, blev

hun afbrudt ved et Skrig: "Plads — af Veien — Plads for Hertugen af Rothsay!"

"Ikke saa — lad Ingen forstyrres i mindste Maa-
de for min Skyld!" sagde en ridderlig ung Herre, som
reed ind paa en ædel arabisk Hest, hvilken han styrede med
udsøgt Ynde og med en saa let Bevægelse af Tøilen, et
saa umærkeligt Tryk af Laarene, og saa lidet synlig Be-
vægelse af det hele Legeme, at Enhver, naar han ikke selv
var en udmærket Rytter, maatte troe, at Dyret flyttede
sig efter eget Behag, og alene af Velvillie bar en Rytter,
der var altfor ligegyldig og magelig til selv at gjøre sig
nogen Uleilighed i denne Henseende.

Prindsens Dragt var meget riig, men den var
trukket paa Legemet med en paafaldende Ligegyldighed.
Skjøndt hans Statur var lille, og hans Lemmer særdeles
fine, var hans Ekabning dog overordentlig vakker, og
hans Ansigtstræk ikke mindre smukke. Men over hans
hele Ansyn laae udbredt en vild Slags Blegghed, der syn-
tes at være en Folge enten af Befymring eller Udsvævel-
se, eller snarere af begge ødelæggende Grunde i Forening.
Hans Øine vare indsjunkne og dunkle, som efter en lang
Øviir den foregaaende Aften, medens hans Kinder flam-
mede af en unaturlig Rødme, som om enten Virkningen
af en bacchanalisk Øviir ikke endnu havde forladt Kropp-
pen, eller han havde taget sin Tilflugt til en Morgendrik,
for at bortfjerne Virkningen af den natlige Udsvævelse.

Saaledes var Hertugen af Rothsay, Arving til den
scotske Krone; og han afgav et Skue, der paa cengang
maatte opvække Interesse og Medynk. Alle toge Hatten af,
og gjorde Plads, idet han ligegyldig vedblev at gjentage:
"Det haster ikke — det haster ikke — jeg kan nok komme
hen, hvor jeg vil, alligevel, og det betimeligt nok uden

disse Ophævelser. Men hvad er dette? — en Mesterinde i den lystige Videnskab — Ja, ved Sanct Giles! og det en vakker Pige ovenikjøbet. Bliver I kun staaende, mine vakre Mænd! aldrig blev en Sanger forstyrret ved mig — En herlig Stemme, paa min Ære! — begynd paa den Vise igjen, min Tøs!”

Louise kjendte ikke den Person, som tiltalede hende, men den almindelige Ærbødighed, som vistes ham fra alle Sider, og den lette og ligegyldige Maade, hvorpaa han modtog den, lagde noksom for Dagen, at det maatte være en Mand af den høieste Stand, som tiltalede hende. Hun begyndte altsaa igjen paa sin Vise, og sang, som man nok kan tænke, med al den Kunst, som hun eiede, medens den unge Hertug syntes eftertænksom, ja endog saa rørt ved det Sidste af Sangen. Men det var ikke i hans Manceer, at ruge længe over melancholske Tølelser.

”Det er jo en grædelig Sang, min smukke, nodbrunne Pige!” raabte han, idet han sagteligt holdt Haanden under den undvigende Sangerindes Kind, og tillige holdt hende fast ved Halskraven af hendes Dragt, hvilket ikke faldt ham vanskeligt, eftersom han sad til Hest, saa nær ved den Forhøining, hvorpaa hun stod. ”Men jeg tør vædde paa, at du har endnu muntre Viser i dit Hoved, ma bella tenebrosa, og at du baade kan synge i Buur og paa frie Land — om Natten, saagodt som om Dagen”.

”Jeg er ingen Nattergal” sagde Louise, idet hun bestræbte sig for at slippe fra et Slags Galanterie, som ilde passede sig med Stedet og med Omstændighederne, til hvilke begge Dele den Talende ikke syntes at lægge Mærke.

”Hvad har du der, min Tøs?” tilføjede han, idet han slap hendes Halskrave, og greb Tassen, som hun havde om sig.

Glad var Louise, at hun kunde slippe hans Tag ved at løse Sløifen op paa Baandet, og lade Prindsen beholde Tassen, idet hun tillige, trækkende sig bort fra hans Nærhed, svarede ham: "Nødder, min naadige Herre! fra sidste Høst".

Prindsen tog virkelig ogsaa en Haandfuld Nødder op. "Nødder, mit Barn! ville faae dine Elfenbeens-tænder til at gaae itu — og Nødder ere heller ikke gode for din smukke Stemme" sagde Rothsay, idet han knækkede een af dem, ligesaa ugeneret, som om det var en Landsbydreng.

"De ere jo rigtignok ikke Valnødder fra mit eget soelbare Hjem, naadige Herre!" sagde Louise, "men de hænge dog lavt, saa den Fattige kan naae dem".

"Vel! saa skal jeg give dig lidt, til at skaffe dig en bedre Kost, min vandrende lille Stafkel!" sagde han i en Tone, hvori Følelsen yttrede sig meer, end i det forfruede og haanlige Riddersprog, hvormed han først havde tiltalt Sangerinden.

I det Prindsen vendte sig om, for at bede Een af Følget om en Børs, mødte han det barske og gjennemborende Blik af en høi sort Mand, som sad paa en svær staalgraa Hest. Med sit Følge var han reden ind i Gaarden, medens Prindsen havde fordybet sig i Samtale med Louise; og nu holdt han stille, forbauset, og ligesom forstenet af Forundring og Brede over dette usæmnelige Syn. Selv den, der aldrig havde seet sorte Douglass, maatte have kjendt ham af hans sortladne Hud, kjæmpemæssige Bygning, hans Røllert af Bøffel-skind, og hans Ansyn, der udtrykkede baade Mod, Fasthed og Enhed, forenede med den meest utæmmelige Stolthed. Tabet af det ene Øie i en Fægtning, skjøndt

man ikke ved første Biefast blev det vaer, da Diefstenen paa det angrebne Organ lignede det andet, udbredte en forunderlig barsk og uforanderligt stirrende Glands over det Hele.

Den kongelige Svigersøns Samtræffen med sin frygtelige Svigerfader var en Omstændighed, som fængslede alle Tilstedeværendes Opmærksomhed; og i Tausshed, med tilbageholdt Ande, ventede de paa Udfaldet, af Frygt for, at de skulde tabe nogen Deel af det, som nu vilde komme.

Da Hertugen af Rothsay saae det Udtryk af Harme, som laae paa Douglas's Ansigt, og bemærkede, at Greven gjorde ikke den mindste Bevægelse til en ærbødigt, ja selv ikke til en almindelig høflig, Hilsen, syntes han, at have foresat sig, ret tydeligt at lægge for Dagen, hvor liden Aft han havde ifinde at vise hans misfornøiede Blik. Han tog derfor en Børst fra sin Kammerjænder, og raabte lydeligt:

"See her, min smukke lille Pige! her giver jeg dig eet Guldstykke for din Sang; eet for dine Rødder, som jeg stjæl, og eet for det Kyss, som du nu er ifærd med at give mig. Du maa nemlig vide, at jeg har gjort den Eed til Sanct Valentine, at naar smukke Læber (og det kunne dine, i Mangel af bedre, kaldes) synge mig et smukt Stykke til min Fornøielse, da maae jeg trykke dem til mine".

"Min Sang er allerede fyrstelig lønnet" sagde Louise, idet hun trak sig tilbage. "Mine Rødder ere solgte til høieste Priis, og videre Samkvem, naadige Herre! vilde hverken flæde sig for Eder, eller være anstændigt for mig".

"Hvad? er du knipst, min Myræpe fra Lande-

veien?" spurgte Prindsen. "Huff paa, at Den, som beder, er ikke vant til at faae Afslag."

"Det er Prindsen af Scotland — Hertugen af Rothsay —" sagde Hoffolkene til den forvirrede Louise, idet de stødte den bævende Pige frem. "Sæt dog ikke hans Taalmodighed paa Prøve!"

"Men jeg kan ikke naae Ederes Høihed" sagde hun; "J sidder jo tilhest".

"Vogt Jer! dersom J tvinger mig til at staae af Hesten, vil Bøden blive noget dyrere; og hvad er det saa den Løs kan være bange for? Sæt din Fod paa Spidsen af min Støvle, og lad mig nu faae fat i din Haand — saa — det gjorde du godt." Medens hun saaledes svævede i Luften, løftet op paa hans Fod, og balancerende ved Hjælp af hans Haand, kyssede han hende, og sagde: "der er dit Kys — og her er min Børs, for at betale det; og for endnu at vise dig en større Gunst, saa vil Rothsay bære din Taske idag, da det er Sanct Valentine's Dag." Derpaa lod han den forskrækkede Pige springe ned paa Jorden, og dreiede sit Die bort fra hende, for at vende det haanligen mod Douglas, ret som om han vilde sige: "Alt dette gør jeg til Trods for dig og for din Datters Fordringer".

"Nu, ved Sanct Bride af Douglas!" sagde Greven, idet han styrtede ind imod Prindsen, "det gaaer dog for vidt, uopdragne Dreng, der besidder ligesaa liden Sands, som Gre! J veed, hvilke Hensyn holde Douglas's Haand tilbage, J vilde ellers ikke vovet —".

"Forstaaer J at knipse med Nodder, naadige Herre?" sagde Prindsen, og lagde paa andet Led af Pegefingeren en Nød, som han derpaa skjød af med en let Bevægelse af Tummelfingeren. Nodden rammede Dou=

glas's brede Bryst, hvis Harmes brød ud i en frygtelig, aldeles uarticuleret, Brummen, som i Dybde og i Barfshed lignede Brølet af en Løve. "Jh — jeg beder om Forladelse!" sagde Rothsay haanligt, imedens alle de Omstaaende skjælvede; "jeg havde ikke ventet, at min lille Kugle havde kunnet saare Jer, da jeg seer, at I har en Bøffelskinds Køllet paa. Jeg skulde dog ikke haabe, at den har rammet Eder i Diet?"

Prioren, som var affendt af Kongen, havde imidlertid banet sig Vej gennem Skaren, og idet han tog saaledes fat paa Douglas's Tøile, at han ikke godt kunde komme afsted, bad han ham betænke, at Prindsen var Monarchens Søn, og hans egen Datters Ægte-
mand".

"Frygt intet, ærværdige Prior!" sagde Douglas; "jeg foragter den uorne Dreng for meget, til at jeg skulde løfte en Finger imod ham. Men Trods vil jeg betale med Trods. Frem med Jer, hvem der endnu har Douglas kjær! sparke mig denne liderlige Qvind ud af Klosterporten, og lad hende saa udenfor blive pidsket saaledes igjennem, at hun til sin sidste Levedag kan minde, at hun hjalp en uopdragen Knægt til at fornærme Douglas".

Fire, fem af Riddersvendene sprang umiddelbart ned, for at udføre deres Herres Bud, som han sjeldent udstødte forgjæves; og svært vilde Louise have kommet til at bøde for en Fornærmelse, i hvilken hun havde været et uskyldigt og nødtvunget Medskab, dersom ikke Hertugen havde lagt sig derimellem.

"Sparke den stakkels Sangerske?" udbrød han i den høieste Brede; "pidske hende, fordi hun adlød min Befaling? Sparke du dine nedkuede Vasaller, du raa

Greve — spark dine egne usle Jagthunde, men vogt dig for at røre saa meget som en Hund, som Rothsay har flappet paa Hovedet, end sige en Pige, hvis Læber han har kysset”.

Men førend Douglas kunde give noget Svar, der sagtens ikke vilde blevet af de Mildeste, opstod den store Larm, som vi før talte om, ved den ydre Klosterport; og Mænd, baade tilhest og tilfods, begyndte at styrte ind paa Hovedet, om just ikke fægtende med hinanden, dog heller ikke paa den fredeligste Maade.

Begge de stridende Parter vare deels Partiegængere, som hørte under Douglas, hvilket man kunde see paa deres Skjoldmærke, det blodige Hjerte, deels Borgere fra Staden Perth. Det lod til, som om de uden for Porten havde været alvorligt i Haandgemæng; men af Afgtelse for den hellige Grund, hvorpaa de nu stode, havde de sænket deres Vaaben, idet de trængte ind i Gaarden, og lode sig nøie med at fjæmpe med Ord og med Grovheder.

Imidlertid havde dette Opløb dog den gode Virkning, at Douglas og Prindsen, ved de Indtrængendes Antal og Masse, bleve sprængte fra hinanden just i det Dieblif, da den Førstes Letsindighed og den Sidstes Stolthed æggede dem til at begaae den største Yderlighed. Men nu lagde Fredsmæglere sig derimellem fra alle Sider. Prioren og hans Munke kastede sig ind i Skaren; befalede Fred i Himlens Navn, og paabød Respect for de hellige Mure, under Straf af at vorde satte i Kirkenes Band; og til disse Formaninger begyndte man endelig at lytte. Albany, som allerede i Begyndelsen af Twisten var udsendt af hans kongelige Broder, kom først nu tilsynne paa Scenen, og i Diebliffet ilede han hen til Dou-

glas, hvem han tilhvidskede, at han for Alting maatte tæmme sit Gemyt.

"Nei, ved Sanct Bride af Douglas — jeg vil have Hævn" sagde Greven. "Ingen Mand skal blive ilive, som har fornærmet Douglas".

"J kan jo ogsaa blive hævnnet", hvidskede Albany, "men paa en mere passende Tid. Lad det dog ikke blive sagt om den store Douglas, at han, ligesom en arrig Dvinde, hverken forstod at vælge Tid eller Sted til sin Hævn. Betænk dog, hvor let det kunde skee, at Alt, hvad vi nu troligen have arbeidet paa, kunde gaae over styr ved et Tilfælde. George af Dunbar har brugt sig, og han har havt en Samtale under fire Dine med den Gamle; thi, skjøndt den varede kun nogle Minuter, er jeg dog bange for, at den kan frembringe Ophævelsen af vort Familiepartie, som vi nu med saa megen Banskfelig hed have bragt tilveie. Vi have jo dog endnu ikke faaet Authorisation fra Rom".

"Bagateller!" udbød Douglas stolt; "de tør ikke bryde den.

"Ikke saalænge Douglas er i fuld Besiddelse af sin Bælde;" svarede Albany; "men kom med mig til Siden, ædle Greve! saa vil jeg vise Eder, hvor usikre Eders Sager staae".

Douglas steg af, og fulgte taus med sin lumpne Deeltager. I en lavere Hal stode Brandanernes Rækker opmarscherede, velrustede med Staalhuer og Pantserfærke. Deres Hovedsmand syntes, idet han gjorde Hønsneur for Hertugen, at ville tale med ham.

"Hvad har J paa Hjertet, Mac Louis?" sagde Albany.

"Man har underrettet os om, at Hertugen af

Rothsay er bleven fornærmet, og det er mig næsten umuligt, at holde Brandanerne stille”.

”Flinke Mac Louis! og I, mine brave Brandanere!” sagde Albany; ”Hertugen af Rothsay, min fyrstelige Brodersøn befinder sig ligesaa godt, som nogen haabefuld ung Adelsmand kan befinde sig. Lidt Haandgemæng har der jo været, men Alt er igjen i Orden”. Han blev derpaa ved, at drage Greven med sig. ”Seer I”, hvidskede han til ham, ”at dersom Ordet *Urr est* alene blev udtalt, vilde der være Hænder nok til at udføre Orden? I lægger dog vel Mærke til, at Eders Følge er for lidet til at prøve nogen Modstand?”

Douglas syntes at slaae sig til Roe, eftersom Tiden bød ham at have Taalmodighed. ”Skulde jeg endog saa være nødt til at bide mine Tænder igjennem Læberne, saa vil jeg dog tie, indtil det bliver Tid til at tale reent ud”.

Et lettere Arbeide havde Greven af March med at formilde Prindsen. ”Naadige Rothsay!” sagde han, idet han nærmede sig med afmaalt Høitidelighed. ”Jeg behøver neppe, at fortælle Eder, at I skylder mig en lille Gæsbopreislning, uagtet jeg ingenlunde vil dadle Eder personligt, for at have brudt den Contract, som har ødelagt Freden i min Familie. Lad mig derfor besværges Eder ved den Føielighed, som man skylder en fornærmet Mand, at opgive for Diebliffet denne forargelige Twist.

”Jeg skylder Eder meget, Greve!” svarede Rothsay, ”men denne stolte og altnedtrykkende Herre har saaret min Ære”.

”Jeg kan kun tilføie, at Eders kongelige Fader befinder sig ilde — han besvimede nylig af Frygt for Eders Høiheds Frelse”.

”Befinder sig ilde? — den fjære, gode, gamle

Mand — og besvimet — siger J? — Jeg er hos ham i Diebliffet”.

Rothsay sprang fra Sædlen til Jorden, og skjed henimod Slottet, som en Vindspiller, da et svagt Grev tog fat i hans Kappe, medens tillige en spæd Røst fra et knælende Fruentimmer tilraabte ham: ”Beskyttelse, ædle Prinds! Beskjærmelse for en stakkels hjælpeløs Fremmed!”

”Bort med Haanden, du Tassenspillertøs!” raabte March, og stødte Sangerinden tilside.

Men den godmodige Prinds standsede. ”Det er sandt” sagde han; ”jeg har bragt en ubøielig Djævels Hævn over dette hjælpeløse Creatur. O Gud! hvad det dog er for et Liv, jeg fører, saasom jeg bringer Ulykke over alle dem, som komme mig nær. Men hvad er nu at gjøre i denne Haandevending? Op i mine Værelser kan hun ikke gaae — og alle mine Mænd ere nogle forhærdede Udhalere — ei! — see der har jeg jo dig, min flinke Smed! ved min Albue — hvad bestiller du her?”

”Der har været en lille Green af en Fægtning, naadige Herre!” svarede vor gamle Bekjendter, ”imellem Kjøbstæds mændene og Sydlands lømlerne, som ride med Douglas, og vi have jaget dem lige til Abbedieporten”.

”Det kan jeg lide — det var godt gjort — har J bare pryglet dem ret dygtigt?”

Medens de talede saaledes, vendte Greven af March, som havde talt med Nogle ved Slotsporten om til Rothsay med paatrængende Hastværk. ”Naadige Prinds — Ederes Fader er kommen sig igjen, og hvis J ikke bruger Eder ihast, ville Albany og Douglas sætte sig i Besiddelse af hans kongelige Øren —”.

”Nu vel — er min Fader kommen sig”, svarede

den tankeløse Prinds, "og enten holder, eller vil til at holde, Raad med min Onkel og Greven af Douglas, saa passer det sig hverken for Eder, Greve! eller for mig, at være paatængende førend man kalder os. Naar saa er, saa har jeg jo meget god Tid, til at tale om mit lille Erinde med denne ærlige Baabensmed".

"Tager Ederes Høihed det saaledes," sagde Greven, hvis sangviniske Haab om Hofgunst var blevet altfor hurtigen opvækket, til ikke at slukkes ligesaa hurtigt, "saa faaer det vel ogsaa at være saaledes for George af Dunbar".

Herpaa drog han sig tilbage med et mørkt og misfornøiet Blik; og nu havde den tankeløse Kronarving paa eensgang skaffet sig toende Uvenner i de to mægtigste Adelsmænd i Scotland, og det paa en Tid, da Aristokratiet saa betydeligen havde Magten over Thronen, den Ene ved Trods, og den Anden ved skjodesløs Ligegyldighed. Dog ændsede han ikke Grevens Bortgang, eller, rettere sagt, han blev glad ved at være hans Paatrængenhed qvit.

"Prindsen indlod sig nu i en ligegyldig Samtale med Baabensmeden, hvis Kunstsnille havde gjort ham bekendt med mange store Herrer ved Hoffet.

"Der var Noget, jeg vilde sige dig, Smed! — her engang — kan Du tage mig et faldet Led op af mit Milaneser-Pantser?"

"Ligesaa godt — med Ederes Naades Gunst — som Ederes Moder kunde tage en Masse op i et Næt, som hun tvandt. Mailænderen skal ikke kunne skjælnes mit Arbejde fra sit eget".

"Ja det er nu godt nok; men det var dog ikke det, som jeg i dette Dieblø helst ønskede," sagde Prindsen, og

fattede sig. "Seer du her, min brave Smed! — denne Sangerske maae jeg see at faae i Sikkerhed. Du er Karl for at være Ridder for hvilken som helst Dame, og du maa bringe mig hende til et eller andet Lye".

Henry Gow var tilstræffelig flink og djærv, hvor det gjaldt om Waaben; men han satte tillige en Ære i at være en anstændig Borger, og vilde nødig sætte sig i en Stilling, der i hans Medborgeres Øine kunde ansees som tvetydig.

"Med Ederes Høiheds Tilladelse" sagde han, "jeg er blot en stakkels Haandværksmand. Men skjøndt min Arm og mit Sværd ere til Kongens og Ederes Højheds Tjeneste, saa er jeg dog, med Ærbødighed at sige, ingen Damekarl. Ederes Høihed vil finde nok blandt Ederes eget Følge, baade Riddere og Herrer, som flux ere villige til at spille Sir Pandarus af Troja — det er en altfor ridderlig Commission for stakkels Henry Gow".

"Hum — hum —" sagde Prindsen, "kom med min Børs, Edgar! — dog — det er sandt, jeg gav den jo til den stakkels Tøs. Jeg kjender Haandværksklassen nok, til at jeg burde vide, at man lokker ikke Falke med tomme Hænder. Men jeg haaber dog, at du vil lade mit Ord passere for Værdien af en god Rustning, og den Priis vil jeg betale dig, endogsaa med Tak til, for denne lille Tjeneste".

"Ederes Høihed maae kjende andre Haandværksmænd" sagde Smeden; "men I kjender ikke Henry Gow. Han vil adlyde Eder i at hamre en Rustning franye, eller sveitse en gammel sammen, men han kjender intet til Skjortetjenesten".

"Nei! hør til dig, du Perthshirer Muulæsel!" sagde Prindsen, idet han smilede over den ærlige Borgeres Stæ-

dighed. "Løsen gaaer mig ligesaa meget an, som dig. Et overgivent Dieblif (hvilket du kan høre af dem, som staae her omkring, hvis du ikke selv har seet det) kom jeg til at vise hende en Bagatel af en Raaadesbeviisning, som dog kan koste det arme Pigebarn Livet. Her er ikke en Eneste, som jeg kan betro hende til, for at hun kan være tryk mod den vilde Krigsbret, ifølge hvilken Douglas' raade Landsefnægte fra Grændsen ville med Glæde ombringe hende".

"Er det Tilfældet, min Fyrste! da har hun Ret til at kræve enhver brav Mand's Hjelp; og eftersom hun bærer Skjærter, (skjøndt jeg rigtignok vilde ønske, at de vare lidt længere, og af et mindre phantastisk Snit), saa vil jeg indestaae for hendes Frelse, saavidt som enkelt Mand er istand dertil. Men hvor skal jeg aflevere hende?"

"Paa min Troe! det veed jeg ikke selv" sagde Prindsen, "tag hende hen til Ramorny's Bolig — men nei — nei — han er ikke i sit Ejs — og desuden ere der Grunde — saa bring hende da i Fandens Bold, hvis du vil; skaf hende blot Tryghed, og gjør Rothsay en Tjeneste".

"Edle Prinds!" svarede Smeden, "jeg vilde hellere — med Respekt at sige — bringe et stakkels forsvarsløst Fruentimmer til Fanden selv, end til Sir John Ramorny. Men hvad Fanden angaaer, da arbeider han jo rigtignok i Jld, ligesom jeg selv, men dog veed jeg ikke, hvor han har sin Gang, og ved Hjelp af vor hellige Kirke haaber jeg ogsaa, at jeg skal holde ham tre Skridt fra Livet. Men — hvad der er værre — hvorledes skal jeg faae hende ud af Sværmen, og igjennem Byens Gader, i denne Mummedragt?"

"For at komme ud af Klosteret" sagde Prindsen,

og greb en af de nærmeste Munke ved Hætten, "da vil denne ærværdige Munk, Fader Nicolaus eller Fader Bonifacius —".

"Stakkels Broder Cyprianus, til Eders Høiheds Tjeneste" svarede Munken.

"Det saa — Fader Cyprianus vilde jeg sige", blev Prindsen. „Fader Cyprianus, vil lufte Jer ud igjennem en hemmelig Gang, som han nok kjender; og jeg venter derpaa at see ham selv hos mig, for at jeg kan erlægge ham en saadan Taksigelse, som en Prinds er istand til".

Den Geistlige bukkede med Ydmyghed; og stakkels Louise, som under hele denne Discours havde flyttet Dinenene fra den ene Taler til den anden, sagde hastigt: "Jeg vil ikke forarge denne brave Mand med min Narredragt; jeg har en Kaabe, som jeg ellers bærer".

"Det er jo fortræffeligt, Smed! du har en Munks Hætte og en Qvindes Kaabe til at frybe ind i, saa er jo Altting godt. Gid alle mine Skrøbeligheder vare saa vel bedækkede! Farvel, min brave Smed! jeg skal takke dig ved Leilighed".

Ligesom om han frygtede for nogen fortsat Indvending fra Smedens Side, ilede han ind i Slotsbygningen.

Henry Gow stod som falden fra Skyerne over Alt det, som her var skeet, idet han fandt sig indviklet i en Commission, der baade medførte megen Fare og en ikke mindre Risiko for at opvække Forargelse. Hertil kom den fortrinlige Andeel, som han med sin sædvanlige Ubesindighed havde tagen i den nylig leverede Skjærmydsel; og Alt dette, sammenlagt, kunde, som han indsaa, ikke skade ham lidet i hans vigtigste Diemeed. Men paa samme Tid at udsætte et forsvarsløst Bæsen for de vilde

Karles Mishandling, som fulgte med Douglas, det var en Tanke, som hans mandige Hjerte ikke kunde udholde endogsaa blot et Dieblif.

Uf disse sine Grublerier blev han opvækket ved den Geistliges Stemme, som, idet han henkastede Ordene med den Ligegyldighed mod verdslige Sager, som Munkene enten besad, eller idetmindste skræmte, befalede ham at følge sig. Smeden satte sig nu i Gang med et Suf, der næsten lignede et Brøl, og fulgte bag efter Munkens ind i en Korsgang, og igjennem denne til en Bagdør, hvilken den Geistlige lod staae paa Klem, efter at han først havde seet sig om.

Bag efter dem fulgte Louise, som i en Hast havde skrabet sin lille Bylt sammen, og som, efterat have kaldt paa sin firbenede Kammerad, fulgte ivrigt hen ad Veien, hvor hun ahnede Redning fra det, som nyligen havde vrist sig som en stor og uundgaaelig Fare.

Tolvte Kapitel.

Det lille Selskab blev nu, igjennem en hemmelig Gang, indladt i Kirken, hvis ydre Porte, som ellers altid stode aabne, vare lukkede for Enhver, paa Grund af den for omtalte Kamp, saasom de urolige Hoveder paa begge Partier havde villet storme ind i Kirken af ganske andre Motiver, end Andagt. De gik tvert over de dunkle Gange, hvis hvælvede Loft gav Gjenlyd af de vægtige Trin af Baabensmeden, men var taus ved Munkens Sandaler og de lette Trin, med hvilke Louise gik, som rystede baade af Frygt og af Kulde. Hun mærkede, at hverken hen-

des geistlige eller verdslige Veileder saae venligt paa hende. Den Første var en barsk Mand, som tydeligen lagde for Dagen, at han nærede baade et Slags Rædsel og tillige en høi Grad af Foragt for den ulykkelige Vandrer. Den Sidste, skjøndt det meest godhjertede Menneſke paa Jorden, var saa høitidelig, ogsaa at hans Bæsen fik et Anstrøg af Barskhed eftersom han var ikke lidet misfornøiet med at have faaet med Vold den Rolle, som han nu maatte spille, uden at der, efter hans Maade at tænke, var en Udvei til at slippe den.

Hans Mishag med dette sit Erinde udstrakte sig endogsaa til den uskyldige Gjenstand for hans Beskyttelse, og idet han haanligen skottede hen til hende, sagde han ved sig selv: "Isandhed en nydelig Tiggerdronning, at gaae med paa Perth's Gader — og det for mig, som er en anstændig Borger! Den spraglede Skat har vel ovenikjøbet en ligesaa pjaltet Reputaſion, som hendes samtlige Søstre, og jeg har rigtig gjort mine Sager godt, naar mit Riddertog for en saadan Dame kommer Catharina for Øren. Det havde gaaet mig langt bedre om jeg havde slaaen en Karl ihjel, selv den bedste i Perth; og, saasandt jeg kan føre min Hammer! det havde jeg hellere gjort, naar man havde bedet mig derom, end geleide denne Rendemasse gjennem Byen".

Det er muligt, at Louise har funnet ahne Grunden til hendes Veileders Mishøie, thi hun sagde frygtſom og med Ængſtelighed: "Edle Herre! var det ikke bedst, at jeg standsede et Øieblik i dette Capel, for at trække min Raabe paa?"

"Godt betænkt, min Snut!" svarede Smeden; men Munken lagde sig derimellem, idet han paa en forbydende Maade løſtede Fingren iveiret.

”Dette Capel tilhører den hellige Sanct Mador, og er ikke nogen Pyntestue for usle Gæglere og Gadeskrygere, hvor de kunne skifte deres brogede Pialter om. Jeg skal strax anwise dig et Omklædningsværelse, som passer sig bedre”.

Den stakkels unge Pige sænkede endnu dybere sit bøiede Hoved, og, med den bittreste Følelse af Selvfornedrelse, vendte hun sig bort fra Capeldøren, som hun allerede havde begyndt at nærme sig. Hendes lille Pude syntes af sin Beherskerindes Blik og Væsen at slutte sig til, at de vare uindbudne Gæster paa den hellige Grund, som de nu betraadte. Den hængte med Ørene, og feiede Gulvet med Halen, idet den slentrede langsomt afsted, og strøg sig tæt ind paa Louise's Hæle.

Munken skjød frem, uden at standse. De steg ned af en bred Uffag af Trappetrin, og arbejdede sig igjennem en heel Labyrinth af underjordiske Gange, som ikkun dunkelt vare oplyste. Idet de saaledes passerede en lavhvælvet Dør, dreiede Munken sig om, og sagde til Louise med den samme barske Røst, som før: ”Her, Daarskabens Datter! er et Omklædningsværelse, hvor Mange før du have lagt deres Dragt”.

Eftersom Louise adlød det mindste Vink med hurtig og frygtfuld Opmærksomhed, trykkede hun Døren op; men sprang i det samme Dieblis tilbage med Rædsel. Det var et Beenhuus, halvt opfyldt med hentørrede Hovedskaller og Knokler.

”Jeg er saa bange for at omffifte mine Klæder her — og det saa alene — men — naar J endelig befaler det, ærværdige Fader! saa lad det skee, som J vil”.

”Ingen Omstændigheder, du Forfængelighedens Barn! de Levninger, paa hvilke du stirrer, ere ikke An-

det, end den jordiske Dragt af Saadanne, som i deres Dage enten forledte Andre, eller selv lode sig lede til at eftertragte verdslige Glæder. Saaledes skal du selv vorde, med al din Trippen og Sippen, din Syngen og din Spillen. Baade du, og alle saadanne Medhjelpere til lastværdige jordiske Galskaber, vorde liig disse afspillede Been, som du, forfinede Synderinde! gyser tilbage for at see paa".

"O! siig ikke det, ærværdige Fader!" svarede Sangerinden; "thi Himlen veed bedst, at jeg ret kunde ønske mig den Hvile, som disse afblegede Menneske-Levninger eie. Kunde jeg saasandt, blot ved at udstrække mig paa dem, bringe mig, uden at synde, i den samme Stilling, som Disse, da skulde jeg snarligen vælge denne Bunke af Menneskebeen til mit Hvilested, ja jeg vilde foretrække den for det blødeste og skønneste Leie i Scotland".

"Glaae dig tiltaals, og kom med!" sagde Munkens i en mildere Tone; "Høstkarlen maa ikke forlade sit Høstarbeide, før Solen, som daler, giver ham Tegnet.

De bleve nu ved at gaae. Ved Enden af et langt Gallerie aabnede Broder Cyprianus Døren til et lille Bærelse, eller vel snarere til et Capel, saasom det var udzi-ret med et Crucifix, foran hvilket der brændte fire Lamper. De bøiede sig Alle, og forsedede sig. Da sagde Munkens til Sangerinden, idet han pegede paa Crucifixet: "Hvad betyder dette Billede?"

"At Han indbyder Synderen, saavelsom den Retfærdige, til at nærme sig".

"Ja! naar Synderen kaster sin Brøde fra sig" sagde Munkens, hvis Stemme blev fjendelig blødere baade i Udtryk og i Tone. "Her kan du gjøre dig istand til din videre Reise".

Et Par Dieblikke blev Louise i Capellet, og kom derpaa frem i en Overkappe af simpelt graat Løi, i hvilken hun havde tæt indsvøbt sig, hvorhos hun havde lagt saadanne Dele af hendes brogede Pynt, som hun i denne Skynding kunde tage af, i den lille Kurv, hvori hun hidtil havde baaren sin Hverdagsdragt.

I samme Dieblif aabnede Munken en Dør, som førte ud til den frie Luft, og de befandt sig nu i den Have, der omgav Dominicanernes Kloster. "Sydporten staaer paa Klem" sagde Munken, "og igjennem den kunne I gaae ubemærkede bort. Gud velsigne dig, min Søn! og Gud velsigne ogsaa dig, mit ulykkelige Barn! Naar du erindrer, hvor du aftog dit verdslige Pynterie, kan du selv drage Omsorg for at faae det igjen".

"Ach, Fader!" sagde Louise, "dersom den stakkels Fremmede kunde skaffe sig blot det Nødvendigste til Livets Ophold paa en ædlere Maade, da skulde hun snart lægge sin forfængelige Haandtering tilside. Men —".

Dog Munken var borte — ja Døren selv, gjennem hvilken de vare passerede, syntes aldeles at være forsvunden, saa snildt var den skjult ind under en Pille, midt imellem de ødsle Zirater af gothiff Bygningskunst.

"Det var da en privat Bagdør, som Pigen kom ud af" mumlede Henry. "Men de hellige Fædre ikke stundom lade ogsaa Een smutte ind? Stædet synes idetmindste ret oplagt til saadanne Kjærlighedsmøder. Men — benedicite — hvad skal jeg nu gjøre? Frie for denne Tiggerprinsesse maa jeg see at blive, i Behold maa jeg dog ogsaa bringe hende. Thi lad hende være saa slet i sit Hjerte, som hun vil, saa seer hun dog nu altfor besæden ud, efterat hun har faaet en anstændig Dragt paa, til at hun skulde fortjene den Behandling, som den vilde

Scotte fra Galloway, eller Diævels-Legionen fra Liddel er istand til at vise hende”.

Louise stod stille, som om hun afventede hans Beslutning, hvad Wei de skulde gaac. Hendes lille Pudel, som blev fornøiet over, at den nu havde bortbyttet de mørke underjordiske Hvælvinger for den aabne Luft, foer i lystige Hop omkring i Gangene, og sprang op ad sin Beherskerinde. Ja den dreiede sig endogsaa omkring Smedens Fodder i Rundfredse, omendskjøndt lidt ængsteligt, for at udtrykke ogsaa ham sin Henrykkelse, og derved skaffe sig hans Yndest.

”Ned med dig, Charlotte — ned med dig, sagde Louise, ”Du er saa glad ved at komme ud i det velsignede Solskin — men hvor skulle vi hvile inat, stakkels Charlotte?”

”Siig mig nu, Somfrue!” spurgte Smeden, ikke i en fornærmende Tone (thi dette laa ikke i hans Natur) men noget but, som Een der gjerne vil faae Ende paa en ubehagelig Forretning — ”hvor ligger nu Ederø Wei?”

Louise stirrede mod Jorden og taug. Da han igjen trængte paa, at hun skulde sige ham, hvilken Wei hun ønskede at blive ført, saa hun atter ned mod Jorden, og sagde, det kunde hun ikke sige.

”Ei! Ei!” svarede Henry; jeg forstaaer Jer nok; jeg har jo selv været en lystig Broder — en Smule Nattefværmer i mine Dage — men det er dog bedst, at jeg siger Jer Alting reent ud. Saaledes, som Eagerne nu staae, er jeg bleven et ganske andet Menneske, og det for mange — ja mange Maaneder siden. Derfor maae vi to skilles, min Tøs! og det noget hurtigt, skjøndt saadan en letfærdig Nymphe, som du, kunde maaske nok

have Lyst til at beholde lidt længere en ganske taalelig ung Knøs, som mig”.

Louise græd i Tausshed, med Dinene bestandigen hæftede paa Jorden, og følte dybt den Fornærmelse, som hun ikke havde Ret til at beklage sig over. Tilslidst, da hun mærkede, at hendes Beviser blev utaalmelig, udhulkede hun: ”Naadige Herre —”.

”H e r r e er for en Riddermand”, sagde den utaalmelige Borger, ”og n a a d i g for en Slotsherre. Jeg er Henry Gow, en ærlig Mechanikus og Mester i Lauget”.

”Gode Handværksmand da!” vedblev Sangersken, ”J dømmes mig haardt, men ikke uden Skin af Ret. Jeg vilde gjerne paa Stedet skaffe Eder frie for mit Selskab, som — det er gjerne muligt — skaffer en brav Mand kun liden Gæde, naar jeg blot vidste, hvor jeg skulde gaae hen”.

”Til næste Marked eller Kirkevielsesfest” svarede Henry noget haardt, fordi han nu ikke tvivlede længer om, at hun vilde trygle sig ind paa ham, og fordi han desuden begyndte at blive bange for at skulde stædes i Fri-stelse. ”Der er jo Sanct Madogs Fest i Nuchterarder — jeg tør vædde paa, at J let vil finde Veien derhen”.

”Ufter — Nuchter —” gjentog Sangersken, og hendes bløde sydlige Tunge prøvede forgjæves paa den celtiske skarpe Udtale. ”Man har dog sagt mig, at mine stakkels Viser ikke ville blive forstaaede, dersom jeg kom hviere op imod hiin forfærdelige Bjergrække”.

”Vil J da blive i Perth?”

”Men hvor skal jeg boe?” sagde den Vandrende.

”Der, hvor J boede sidste Nat. J veed dog vel, hvorfra J kom, skjøndt det lader til, at J ikke veed, hvor J vil hen”.

”Jeg sov i Klosterhospitalet, hvor jeg efter mange indstændige Bønner kom ind, men fik tillige den strængeste Ordre, aldrig at komme der mere”.

”Nei! det kan jeg da nok tænke; med Douglass’s Mærke paa Jer, tage de Eder ikke. Men Prindsen talte jo om Sir John Namorny — derhen kan jeg bringe Eder ad Sidegader, skjøndt Saadant ikke passer sig syn=derligt for en honet Borger, og min Tid er noget knap”.

”Jeg vil gaae, ad hvad Gader I bestemmer; thi jeg føler kun altfor godt, at jeg er en Forargelse, og falder Folk til Besvær. Ach — der var engang en Tid, da det var ganske anderledes! Men denne Namorny — hvem er han?”

”En stadselig Ridder, som fører et lystig Ungkarls=liv, Staldmester og tillige fortrolig Ven hos den unge Prinds”.

”Hvorledes? hos den vilde, trodsige unge Mand, som gav Anledning til al den Scandale idag? O før mig dog ikke derhen, Ven! Er der da ikke et eneste christeligt Fruentimmer, som vil unde en stakkels Skabning Natte=lye i hendes Stald eller Lade, blot for en eneste Nat. Jeg skal være borte endnu før Daggrue, og jeg vil rigeligen betale hende derfor. Jeg har Guld hos mig — ja jeg vil lønne Eder selv, naar I blot vil bringe mig hen til et Sted, hvor jeg er sikker for den vilde Sværmer, og for Ridderfølget hos den skumle Baron, i hvis Die laae Død og Fordærvelse”.

”Behold I Eders Guld til hvem der behøver det, Tomfrue!” sagde Henry, “og stik det ikke i Haanden paa en ærlig Karl, da I dog har fortjent det ved Luthkslimp=ren, Trommeslaaen, Dandsetrippen, ja maaskee ved værre Løier. Niene Ord for Penge, Tomfrue! jeg lader mig

ikke holde for Nar. Jeg staaer rede til at give Eder Leide hen til det Sted, som I vil bestemme; thi mit Løfte er stærkt, som en Jernbolt. Men bild mig bare ikke ind, at I skulde være uvidende om, hvorhen I skal styre. I er ikke saa ung i Jeres Haandtering, at I ikke skulde vide, at der ere Gjæstgiverstæder i enhver Bye, langt mere i en Stad, som Perth, hvor Folk, som I, kan faae Ophold for deres Penge, dersom det skulde slumpe sig, at I ikke kan finde nogle ensfoldige Regler, flere eller færre, der ville betale for Jer. Naar I har Penge, Tomfrue! saa behøver I jo ikke min Hjælp, og jeg seer ikke andet, end Kunstner i Jeres uhyre Sorg, og Jeres Frygt for at blive ene, da I dog maa være saa nogenlunde dreven i Touren".

Da han saaledes, som han meente, temmelig grundigt havde lagt for Dagen, at han ikke lod sig fange ved en omvandrende Sangers vanlige Kunstgreek, gik Henry trodsigen nogle Skridt fremad, som om han vilde gaae aldeles bort, idet han stræbte at sætte sig i Hovedet, at hans Opførsel var den klogeste af Verden. Imidlertid kunde han dog ikke lade være, at se sig om, hvorledes Pigen bar hans Bortgang; men dybt blev han rystet, da han saae, at hun var sjunken om paa en Forhøining, med Armene paa Knæet, og med Hovedet igjen paa Armene, i en Stilling, som udtrykte den høieste Fortvivlelse.

Smeden forsøgte at hærde sit Hjerte. "Nei — det er dog en Ekam —" udbrød han — "Løsen er bestemt dreven i Haandværket — det tør jeg bande paa ved Sanct Kingan".

I det samme Øjeblik var der Noget, som traf i Sømmene paa hans Kappe; og, da han saae sig om, blev han den lille Pudel vaer, som strax sprang op ad hans

Been, ligesom for at understøtte sin Beherskerindes Sag. Den begyndte at dansse, idet den bjeffede paa samme Tid, og saae sig om efter Louise, som om den vilde bede om Hjelp for sin forladte Ejerinde.

"Du stakkels Dyr!" udbrod Smeden; "men det er vel ogsaa Kneb; thi du gjør jo ikke Andet, end hvad du er bleven afrettet til. Men da jeg nu eengang har lovet at beskytte dette stakkels Bæsen, saa gaaer det dog ikke an, at lade hende ligge her i Besvimelse — hvis det ellers er en — endogsaa blot for min Vres' Skyld, som Mand".

Han vendte derfor om, og idet han nærmede sig hen til sin trykkende Byrde, blev han paa eengang ved hendes hvistforandrede Udseende overbevist om, at hun enten var virkelig stædt i den dybeste Bedrøvelse, eller at hun besad Hyklerie i en Grad, som overgik alle Mandfolks — ja næsten alle Fruentimmers — Fattene.

"Unge Pige!" sagde han med større Mildhed, end han hidtil havde været istand til endog blot at paatage sig; "Jeg vil sige Jer reent ud, hvorledes Sagerne staae. Det er Sanct Valentine's Dag, og efter gammel Vedtægt skulde jeg have tilbragt den med min smukke Valentine. Men Puf og Stød have optaget mig den hele Morgenstund, paa en ussel Halvtimes Tid nær. Nu kan I vel nok begribe, hvor mit Hjerte og mine Sanker ere, og hvor mit Legeme, om det ogsaa var for den blotte Høfligheds Skyld, burde ligeledes være".

Sangeressen lyttede, og begyndte at forstaae ham.

"Er I en sand Elsker" udbrod hun, "og skal I opvarte en kydsf og troe Valentine, da forbyde Gud, at Een, som jeg, skulde gjøre nogen Forvirring imellem Eder! Bryd Jer ikke mere om mig. Jeg vil gaae langs med den store Flod til det Sted, hvor den falder ud i Havet, og hvor

de sagde, at der var en Søehavn. Saa vil jeg seile til mit kjære Frankrig, hvor selv den groveste Bonde vilde ikke gjøre det fattigste Pigebarn ondt”.

”J kan jo dog ikke komme til Dundee idag” sagde Smeden. ”Douglas’s Folk ere paa Benene langs med begge Sider af Flodbredden; thi nu er det først, at Dingtet om Larmen imorges har naaet dem; og hele denne Dag og næste Dag, samt Natten, der er imellem, ville de blive ved at flokkes ind til deres Høvding’s Banner, som Høilandsmændene ved Ildsignalet. Seer I paa den anden Side af Floden de fem, sex Karle, der ride saa forvovent? det er Annandalere — jeg kan kjende dem paa deres lange Landser, og paa den Maade, som de holde dem. En Annandaler lader nemlig aldrig sit Spyd hænge paaskraa bagud, men holder det enten lige op med Spidsen i Beiret, eller ogsaa ligend foran sig.

”Det kan nu være godt nok — men hvad med dem? spurgte Sangerinden, ”de ere jo Krigsfolk og Soldater — de ville respectere mig for min Luth’s og min forladte Tilstands Skyld”.

”Jeg vil ikke sige dem noget Ondt paa;” svarede Smeden; ”hvis I var hjemme hos dem i deres egen Stamme, da vilde de behandle Eder gjæstmildt, og I havde da intet at frygte. Men nu ere de paa Tog. Da er Alt Fjæst, som kommer i deres Næt. Der ere de iblandt dem, som vilde tage Eders Liv blot for Værdien af Eders Guldørenringe. Deres hele Sjel sidder i deres Die, for at oplede Byttet, og i deres Hænder, for at gribe det. Da have de hverken Øren, til at høre Musikens Toner, eller Undertryktes Bønner om Naade. Desuden er Deres Overhoveds Befaling nu eensgang gaaen ud angaaende Eder, og det paa en Maade, som er

viis paa at blive adlydt. Ach — store Herrer blive snarere adlydte, naar de befale: Brænd en Kirke ned! end naar de sige: Byg en Kirke op!”

”Men saa var det jo bedst, at sætte mig ned paa dette Sted, og døe” sagde Sangersken.

”Siig ikke det” svarede Smeden; “kunde vi blot faae et Lye til Jer inat, skulde jeg imorgen bringe Jer til det Sted, hvorfra Skibene gaae ned ad Strømmen til Dundee; der vilde jeg see at faae Jer om bord med Een, som var bestemt til at reise samme Wei, og som vilde sørge for, at I fik en god Behandling og en venlig Omgang”.

”Gode — herlige — fortræffelige Mand!” sagde Pigen; ”gør det! og, saasandt en stakkels Ulykkelig's Bønner og Betsignelser kunne naae op til Himlen, da ville de drage didhen for din Skyld. Ved hiin Bagdør ville vi mødes, den Tid Baadene tage afsted”.

”Det er Klokken sex om Morgenen, naar det nylig er bleven Dag”.

”Afsted da med dig til din Valentine — og hvis hun elsker dig — o saa bedrag hende ikke!”

”Stakkels Tomfrue! — jeg er bange for, at det er Bedragerie, som har bragt Jer til dette Skridt. Men jeg bør ikke lade Eder være uden Beskyttelse. Jeg maae dog vide, hvor I vil tilbringe Natten”.

”Bryd Jer aldrig om det — Himlen er klar — der er jo Buske og Smaatræer nok langs med Floden — Charlotte og jeg kunne gjøre os et Sovestue for een Nat i en grøn Busk, og den Dag imorgen vil, som I har lovet, bringe mig til et Sted, hvor intet Overfald og hvor ingen Fornærmelse kan naae mig. O — troe mig — Natten gaaer snart, naar man har Haab om et

Imorgen. Nu — tøver I endnu, medens Eder's Valentine venter paa Eder? Jeg kunde snart ansee Eder for en dorssk Elsker, og I veed jo nok, at jeg, som Kjerlighedens Sangerinde, har Ret til at dadle Eder, naar dette er Tilfældet".

"Nei! jeg kan ikke saaledes forlade Eder, Tomfrue!" sagde Henry, som nu ganske var smeltet. "Det vilde være et reent Mord, om jeg tillod Eder, at henbringe en heel Nat, udsat for en scotsk Februariifulde. Nei — nei — paa den Maade holdt jeg kun ilde mit Ord, og skal jeg paadrage mig nogen Daddel herved, saa er det slet ikke andet, end velfortjent Straf, fordi jeg har tænkt om dig, og behandlet dig, mere som mine Fordomme forlangte det, end — hvad jeg nu er overbevist om — du selv fortjente. Kom med mig, Tomfrue! I skal faae et anstændigt og sikkert Ophold for inat — lad saa Følgerne blive, som de ville. Selv mod Catharina vilde det være en daarlig Høflighed, om jeg lod et stakkels Creatur døe af Hunger og Kuld, blot for at jeg kunde en Timestid hurtigere være i hendes Selskab".

Idet han talede saaledes, og hærdede sig mod Alt, hvad der kunde følge efter, besluttede den modige Smed, at byde Byesnakken Trods, og give hende Rattelye i sit eget Huus. Imidlertid bør man dog tilføie, at dette, formedelst hiin Tidælders Unskuelser, skeete først efter en svær Kamp, og tillige i et Slags Enthusiasmus af Belvillie.

Førend nemlig vor stolte Søn af Vulcanus havde indviet sin ydmyge Opvartning til Pigen af Perth, havde en vis Wildskab i Characteren stillet ham ligesaa meget under Venus's som Mars's Overherredømme; og det var alene Virkningen af en oprigtig Kjerlighed til Ca-

tharina, som havde ganske draget ham bort fra disse udsvævende Glæder. Just derfor var han med Rette lidt paaholden og stikken over denne sin nyserhvervede Reputation for Stadighed, hvilken nu kunde blive bragt i en velgrundet Mistanke, ved at convoyere den stakkels Vandringspige. Hertil kom maaskee en lille Angst, for at han altfor dristig udsatte sig for Fristelse, og, hvad der ogsaa var slem, han risikerede derved at miste en stor Deel af sin Valentine's Dag, hvilken, efter gammel Bedtægt, han ikke alene havde Lov til, men ogsaa var pligtig til at henbringe ved Siden af sin Mage for det Aar. Reisen til Kinsau's, og de forssjellige Begivenheder, som derpaa fulgte, havde medtaget Dagen, og det var nu ikke langt fra Aftensangstid.

For nu ved en hurtig Gang ligesom at oprette Tabet af den Tid, som han havde været nødsaget til at spille paa et Bæsen, der var ham saa fremmed, i Sammenligning med det, som laae ham meest paa Hjerte, strøg han hurtigt gennem Dominicanernes Have, gif ind i Byen, og idet han fastede Kappen om den nedre Deel af Ansigtet, og trak Huen ned, for at skjule den øverste, travede han fort i samme voldsomme Marsch gennem Stræder og Gader, saasom han haabede, at naae sin Bolig i Vestenden af Byen, uden at blive bemærket. Da han imidlertid havde fortsat dette Trav i ti Minuter, begyndte han endelig at ahne, at en saadan Marsch kunde for den unge Pige være for tung at holde ud. Han saae sig derfor om med et Slags vredagtig Utaalsmodighed, som dog snart gif over til Forbauselse, da han lagde Mærke til, at hun var næsten afmægtig formodet det Hastværk, som han havde lagt for Dagen.

"Jeg er dog ret ligesom et umælende Dyr" sagde

Henry høs sig selv. ”Om jeg endogsaa for min egen Skyld burde skynde mig noksaa meget, kunde dette alligevel give den stakkels Skabning Binger? Og saa er hun jo ovenikjøbet belæstet med sin Bagage! Jeg er ret et vildt, unaturligt Dyr, hvergang Tiden er om Fruentimmer — og stedse kan jeg være vis paa, at gjøre det galest, naar jeg har den allerbedste Willie til at gjøre det godt. — Hør engang, lille Tomfrue! lad mig bære disse Sager for Jer, saa gaaer det hurtigere, end det nu gjør”.

Stakkels Louise vilde have gjort nogle Indvendinger, men hun var bleven saa udmattet og saa stakaandet, at hun ikke kunde udtrykke sin Mening; dog tillod hun sin godmodige Ledsager, at tage hendes lille Kurv. Men da Pudelen saae dette, rendte den lige foran Henry, stod op, og udbredte Forpoterne peent og venligen, som om den ligeledes ønskede at blive baaren.

”Nu vel da — jeg faaer nok at give dig ogsaa en Haandbrækning” sagde Smeden, som saae, at Dyret var træt.

”Fy, Charlotte!” sagde Louise; ”du veed jo dog, at jeg selv er vant til at bære dig”.

Hun gjorde sig Umage, for at faae fat paa den lille Pudel, men den løb fra hende, og krøb om paa den Side, hvor Smeden var, og fornyede der sine ydmyge Bønner.

”Charlotte har Ret — og veed bedst, hvem der er lettest i stand til at bære hende. Men denne Omstændighed lader mig dog slutte mig til, at J ikke altid har baaret Jere egne Sager — Charlotte kan sladdre af Skolen”.

Saa dødelig Blegthed overtraf den stakkels Sangerindes Ansigt, medens Henry talte, at han var nødt

til at understøtte hende, for ikke at synke til Jorden. Efter nogle Dieblkke kom hun sig dog igjen, og med svag Stemme bad hun ham, om at blive ved at gaae.

"Tag kun fat i min Kappe, eller hold mig ved Armen" sagde Smeden; "hvis det letter Eder. Et smukt Syn ere vi rigtignok; havde jeg nu en Stokfiol eller en Guitar paa Ryggen, og en Albekat paa min Skulder, saa skulde vi være saa lystigt et Par vandrende Kunstnere, som nogensinde har kimplret ved en Bergport. Guds Død!" vedblev han hos sig selv; "dersom en Naboe mødte mig med denne Nymphes Kurv paa Ryggen, hendes Puzdel paa Armen, og hende selv hængende ved min Kappe, hvad burde de vel troe, uden at jeg for Alvor var bleven en vandrende Tigger? Jeg vilde ikke for det bedste Harniss, jeg nogensinde har lagt Hammer paa, at Noget af mine langtungede Naboer skulde møde mig i denne Dragt — det vilde være en Spøg, saa lang som fra Sanct Valentine's Dag til Kyndelmisse".

Engstet ved disse Tanker, tog Smeden, skjøndt han derved gjorde Veien, som han vilde hurtigen lægge tilbage, langt længere, sin Cours saa meget udenom, som han kunde, for at undgaae de store Gader, der endnu vare fuldpakkede af Mennecker, paa Grund af det sidste Dpløb. Men hans Politif hjalp ham desværre meget lidet; thi ved at dreie om i en Allee, mødte han en Mand, med Rappen tæt trukken op om Ansigtet, hvorved han viste, at han ligeledes ønskede, at være ukjendt. Men den tynde, intetsigende Figur, Storkebenene, som stak ud nedenfor Rappen, og det lille dunkle Die, som tittede frem over dens øverste Deel, antydede Alpothekerens saa klart, som om han havde havt sit Skildt foran paa Hatten.

Dette uventede og høist ufjærkomne Syn overvældede Smeden med Forvirring. Hurtigen at lifte sig bort, laae ikke i hans troehjertige og butte Charakteer; og da han vidste, at Karlen var nysgjærrig, tillige en ondskabsfuld Sladderhank, og ingenlunde velfindet imod ham, leynedes der næsten ingen Udsigter for Smeden, uden at den værdige Apotheker vilde selv give ham en Anledning til at fikkre sig hans Tausshed, ved at dreie Halsen om paa ham.

Men langt fra at sige eller gjøre Noget, som kunde retfærdiggjøre slige Haandgribeligheder, syntes Apotheker, da han fandt sig saa tæt inde paa sin modige Medborger, at han ikke kunde undgaae at gjenfjendes, flux at have besluttet, at denne Act skulde være saa kort, som muligt. Uden at synes at lægge Mærke til noget Særegt i det Selskab, eller de Omstændigheder, under hvilke de mødtes, henfastede han blot følgende Ord, idet han gik forbi, dog uden at anbringe saa meget som et Blik paa hans Selskaberinde: "Glædelig Fæst endnu engang, min stolte Baabensmed! Ei! Ei! Du bringer dit Sødskendebarn, seer jeg, den vakke lille Jomfrue Johanne Ledham, med hendes Reisetoi sørværtsfra, og det ligesra Dundee — Ikke sandt? — Jeg hørte, at man venter hende hos Corduanmageren".

Medens han sagde dette, saae han hverken tilhøre eller tilvenstre, og idet han gjengjældte et Gud være med dig med samme Hilsen, hvilken Smeden snarere knurrede end udtalte, skjød han frem ad Veien, liig en Skygge.

"Saa gid den Lede hente mig, om jeg kan synke den Pille, ihvor forgyldt den var" udbrød Henry. "Den Slynge har jo ellers et godt Die til at sigte med, og kan adskille en vild And fra en tam, saa godt som nogen

Mand i hele Perth. Han er nok den Sidste i vor smukke Kjøbstad, som vilde tage sure Blommer for modne Pærer, eller mit trinde og velmæssede Sødskendebarn for dette Stykke fantastiske Pyntedyr. Mig synes, som om hans hele Maneer vilde sige: Jeg vil ikke see det, som jeg mærker, du helst ønsker bliver uset — og det gjorde han Ret i; thi han kunde let have skaffet sig en Bule i Hovedet, ved at blande sig i mine Affairer. Han vil da sagtens være stille for sin egen Skyld — Men hvem har vi der? Ved 'Sanct Dunstan — den fladdrende, ffrydende Eujon, den Oliver Proudpute'.

Og virkelig var det den bolde Hattemager, hvem han nu mødte, som med Hatten paa det ene Øre, og nynnende den Vise: "Du sidder forlænge ved Kruset, Tom! Tom!" gav et Wink om, at hans sidste Maaltid ikke havde været saa ganske tørt.

"Ei! Ei! min flinke Baabensmed!" brød han ud, "har jeg fanget dig paa saadan en Galei? Hvorledes? Kan selv det ægte Staal frummes? Kan Vulcanus, som der staaer i Wisen, betale Venus i hendes egen Mønt? Naa — du bliver en lystig Valentine, for Aaret gaaer ud, da du begynder Helligdagen selv saa overmaade lysteligt".

"Hør engang, Oliver!" sagde den ærgerlige Smed, "luf dine Dine til, og styr din Cours fort, min Ven! Og hør saa endnu eet — sæt ikke din Tunge i Bevægelse om det, som gaaer dig ikke an, hvis Du ellers holder af, at beholde en heel Tand i Munden".

"Jeg skulde forraade en Hemmelighed? Jeg skulde løbe med Gladder, og det imod min Broder Krigs-kammerat? — det skulde Fanden gjøre — jeg vil ikke nævne det saa meget som til min Træsultan. Ih nu — jeg kan jo selv være en vild Udhaler i en stille Krog,

ligesaa godt, som Du, Mand! Men — det falder mig just ind — nu vil jeg følges med dig et eller andet Sted hen — der kunne vi faae os en lille Donnert, og saa kan din Dalilah synge for os — nu — hvad behager?”

”Net saa!” sagde Henry, som hele Tiden havde Lyst til at give sin Broder Krigskammerat en god Hilsen, men som viseligen valgte en mere fredelig Wei til at blive ham qvit. ”Net saa — jeg kan just komme til at trænge til din Hjelp, da jeg har en fem, sex Douglasser i Hælene paa mig — de ville ikke undlade at gjøre idetmindste et Forsøg paa at tage Tøsen fra en stakkels Borgers, som mig. Just derfor maa det være mig kjær, at faae Bistand af en Ildhaler, som du er”.

”Ja — jeg takker — jeg takker” svarede Hattemageren; ”men var det dog ikke det bedste, at jeg rendte hjem, og fik dem til at ringe med Alarmskloffen, saa kunde jeg paa samme Tid hente mit brede Slagsværd”.

”Javist — rend hjem, ligesaa stærkt, som du kan; men tal intet om, hvad Du har seet”.

”Hvem? jeg? Nei frygt intet. Fanden fare i en Gladderhank!”

”Afsted med dig altsaa — tyø — jeg hører Brag af Vaaben”.

Denne sidste Efterretning bragte Liv og Kræfter i Hattemagerens Hæle, som, for at komme ud af den overhængende Fare, satte afsted i en Fart, der snart maatte bringe ham hjem til hans eget Huus.

”Der havde vi nok en sladdrende Skovskade at slaaes med” tænkte Smeden; ”men ham har jeg ogsaa Haand i Hanke med. Sangerne har en gammel Vise om en Allike, som pyntede sig med laante Fjedre — denne Fugl

er Oliver, og, ved Sanct Dunstan! lader han sin sladdrende Tunge løbe paa min Beføstning, saa skal jeg plukke ham saaledes, som endnu ingen Høg har plukket en Due. Men det veed ham meget godt, og derfor vil han sagtens holde sig rolig”.

Under disse Betragtninger havde han naaet sit Hjem, medens Sangerinden hængte ved hans Kappe, ligesaa meget udmattet af Frygt, som af Mæthed. Her saa man om Søndage hans Døn at lyse, medens fire opfildrede Karle drevde Rabolaget med Lyden af Hammeren paa Umbolten. Men Sanct Valentine's Dag var en Undskyldning for disse Staalmand til at have deres Værksted lukket, og nu vare de fraværende i deres egne Erinder, enten nu disse sigtede til Undagt eller til Fornøielse.

Huset, som laa ved Smedden, tilhørte ogsaa Henry; og skjøndt det var smalt, og laa i en snæver Gade, afgav det dog idetheletaget en behagelig Bopæl, eftersom der bag ved Huset laa en rummelig Have med mange Frugttræer. Da Smeden ikke vilde enten banke eller ringe, for ikke at trække Naboerne baade til Vinduer og Døre, tog han en Hovednøgle frem, som han selv havde fabrikeret, hvilken i hine Tider var en stor, og af Mange misundt, Nøkket; luffede med den Gadedøren op, og førte sin Selskaberinde ind i sit Huus.

Her sad i en Krog i Kjøkkenet, som hos Folk af Henrys Stand i hiin Tid tjente til et Værelse, men som var ordnet med en usædvanlig Reenlighed, en gammel Kone, hvis ziirlige Paaflødning og den Nøiagtighed, hvormed hendes skarlagensrøde scotske Kappe var trukken op over Hovedet, kunde have antydnet en høiere Rang, end den, Lucie Schoolbred besad, nemlig at være Henry's

Huusholderffe. Eftersom hun ikke havde været i Messen om Morgen, udhvilede hun sig nu i Mag, ved Siden af Kaminilden, idet Perlerne paa hendes Rosenfrands, halv talte, hængte ned over hendes venstre Arm, og hendes Bønner, halv udtalte, dvælede paa Tungen. Hendes Øine, næsten lukkede, overgave sig tillige til Slummer, medens hun sad og ventede paa sin Fostersøn, uden at hun kunde bestemme, naar han vilde komme hjem.

Med Lyden af deres Indtrædelse, sprang hun op, og det Første, som hun gjorde, var at fæste et Blik paa hans Selfaberinde, hvilket i Begyndelsen viste den høieste Forundring, men siden efter gradviiis blev ombyttet med det stærkeste Udtryk af en betydelig Misnøie.

“Nu alle Helgene staae mit Diesyn bi, Henry!” udraabte hun meget andægtigt.

“Amen af ganske Hjerte! Men, gode Amme! skaf os nu snart noget Mad; thi jeg frygter, at denne Vandrende har kun spist lidet til Middag”.

“Jeg beder endnu engang, at vor Frue vil bevare mit Syn fra den Ledes arge Forblindelse!”

“Det siger jeg jo med, min gode Kone! Men hvad nytter alle disse Ophævelser og at denne Beden til? Hører I mig ikke? eller vil I ikke gjøre, hvad jeg beder Eder om?”

“Det maa dog være ham selv, hvordan det forresten har sig fat; men, ach! det ligner mere den Onde, som har paataget sig hans Form, da han kan taale, at saadan en Dvind hænger sig ved hans Kappe. O Henry! man har kaldet dig en vild Krabat for mindre Ting end det — men hvem skulde nogenfinde tænkt, at Henry vilde have bragt en letfærdig Bisloperffe under det Tag,

som bedækkede hans værdige Moder, og hvor hans egen Amme har boet i tredive samfulde Aar“.

“Saa tie dog stille, Gamle! og vær fornuftig!” sagde Smeden. “Denne Sangerinde er Bisloperske hverken hos mig, eller Nogen anden, saavidt jeg veed; men hun skal gaae med Baadene til Dundee imorgen, og vi maae give hende Huuslye indtil den Tid“.

“Huuslye?” udbød den Gamle; “J kan selv give saadanne Dyr Huuslye, om J vil, Henry Gom! men det samme Huus skal ikke herbergere baade denne lidelige Princesse og mig — derom kan J være forjækket“.

“Ederes Moder er vred“ sagde Louise, som misforstod deres Forhold. “Jeg vil ikke blive her, for ikke at gjøre hende imod. Hvis der blot er en Stald, et Koe-huus, eller en tom Baas, saa er der Leie nok for Charlotte og for mig“.

“O ja — jeg tænker ogsaa, at det er saadant Rats-teqvarteer, som J er bedst vant til!“ udbød Madame Schoolbred.

“Hør engang, Amme Schoolbred!“ udbød Smeden. “J veed, at jeg elsker Jer for Ederes og for min Moders Skyld; men, ved Sanct Dunstan, som var en Helgen af min egen Profession! i mit Huus vil jeg commandere; og hvis J forlader mig uden anden Grund, end Jeres egne naragtige Griller, da betænk først, hvordan J vil faae Døren lukket op igjen, som J slaaer i efter Jer; thi af mig skal J ingen Hjælp faae — derom kan J være sikker“.

“Det faaer saa være, min Dreng! Det skal dog ikke faae mig til at sætte paa Spil det gode Navn, jeg nu i tredsindstyve Aar har beholdt. Aldrig var det Ederes Moders — og heller ikke er det min — Skik, at have

med Udhalere, Gjøglerne og Visetøse at gjøre, og jeg er ikke saa forlegen for at finde lidt Huuslye, at jeg skulde lade samme Dag bedække baade mig og en Tiggerprinsesse, som hende der“.

Med disse Ord begyndte den stædige Huusholderse, i første Hast at gjøre sin scotske Kaabe istand, for at gaae bort, i det hun traf den saalangt ned, at den bedækkede det hvide Lærredss-Hovedtøi, hvis Besætning omgav hendes indskrumpne, men dog endnu friske og sunde Ansigt. Da dette var gjort, greb hun efter en Stok, den troe ledsager paa hendes Reiser, og stampede saaledes raff hen imod Døren, da Smeden stillede sig midt imellem hende og Udgangen.

“Men saa vie idetmindste, til vi have clareret vort Mellemværende. Jeg skylder Jer jo baade Løn og Andet“.

“Ei! det er en Drøm af Jert eget Narrehoved; hvad Løn eller Andet skulde jeg vel tage fra Sønnen af en Moder, som baade har født og flædt mig, og som har behandlet mig som en Søster?“

“Vil J da lønne hende paa denne Maade, ved at forlade hendes Søn, naar han allermest trænger til Jer?“

Dette syntes at slaae den stivfinede Gamle. Hun frandsede, og vendte Diet snart til hendes Huusbond, snart til Sangerinden; rystede derpaa med Hovedet, og syntes atter ifærd med at stile hen imod Døren.

“Jeg har jo blot derfor taget denne stakkels Wandrerse ind i Huset“ anførte Smeden endnu, “for at frelse hende fra Fængsel og Pidsk“.

“Og hvorfor skulde J det?“ spurgte den ubøielige Gamle. “Jeg tør bande paa, at hun har fortjent begge

Dele, ligesaa godt som nogen Tyy har fortjent et Hampegarms Halsbaand".

"Kan være — og kan ogsaa ikke være. Men hun kan dog ikke have fortjent at pidskes ihjel, eller spærres inde, til hun er creperet af Sult: og dette er deres Led, hvem sorte Douglas har faaet et godt Die til".

"Og du er nu ifærd med at tirre sorte Douglas blot for en Visetøs? Nu — det kan blive den farligste Dyst, som du endnu har havt. Ach, Henry, Henry! der er ligesaa meget Jern i dit Hoved, som der er paa din Ambolt".

"Sommetider frygter jeg selv for det, gamle Cheels bred! Men dersom jeg nu faaer et Snit eller to i denne nye Affaire, saa gad jeg dog nok vide, hvem jeg har til at curere dem, og til at pleie mig selv, naar I render fra mig, som en opskræmmet Wildgaas? og, hvad mere er, hvem skal modtage min søde Brud, naar jeg, som jeg haaber, en af Dagene fører hende hjem til min Bolig?"

"Ach Henry, Henry — dette er ingen Maneer, at berede en ærlig Mand's Huus til at modtage en ung Pige, som Brud".

"Men jeg siger Eder nok engang, at det stakkels Bæsen gaaer mig slet ikke an, og at jeg blot ønsker hende beskyttet. Men nu gaaer jeg til Simon Handskemager's. Der bliver jeg nok inat; thi Høilandshvalpen er, liig en Ulveunge, som han er, løben tilbage til Bjergene. Der er altsaa en Seng tilovers, og den vil Fader Simon gjerne unde mig. Bliv I saa hos det stakkels Dyr! giv hende noget at spise, og paa paa hende inat, saa skal jeg komme imorgen tidligt og vække Jer. I kan da selv følge hende ned til Baaden — hvis I ellers vil — og da skal det være sidstegang, at vi begge see hende".

"Ja — der er Noget i det" sagde gamle Schoolbred. Alligevel kan jeg ikke faae i mit Hoved, hvorfor I skal sætte Ederes Reputation paa Spil for et Dyr, som kan finde sig et Herberg for en Sølv-Tosfilling".

"Lad det være min Sag, Gamle! og see til, at behandle hende godt".

"Bedre, end hun fortjener, det kan I troe; thi sandt og vist er det, at, skjøndt jeg ikke lider at være i Selskab med saadanne Bæfener, saa tager jeg dog rimeligviis mindre Skade deraf, end I — det skulde da være, at hun var en Hex, som gjerne kan være Tilfældet, da Tanden har en forfærfelig Magt over alt det Kram, der lever paa Landeveiene".

"Hun er ikke mere en Hex, end jeg er en Trolde" sagde den ærlige Smed. "Et stakkels hjerteknust Bæfen, som lider suurt for det, at hun muligen kan have gjort noget Ondt. Vær nu god imod hende! Og I, min musikalske Tomfrue! Imorgen tidligt skal jeg falde paa Eder, og geleide Jer ned til Vandet. Denne gamle Kone vil behandle Jer artig, naar I ikke taler til hende om Andet, end hvad der sømmer sig høviske Dren".

Den arme Sangerinde havde lyttet til deres Samtale, men alene forstaaet den idethele; thi, skjøndt hun talede meget godt Engelsk, havde hun dog lært Sproget i Engelland selv, og den nordre Dialect var dengang, som nu, af en bredere og haardere Bestaaffenhed. Saa meget forstod hun imidlertid, at hun skulde blive hos den gamle Kone; og, idet hun ydmygt foldede sine Arme over Brystet, bukkede hun sit Hoved dybt. Derpaa kastede hun sit Blik hen paa Smeden med et gennemtrængende Udtryk af Taknemmelighed, hævede sine Dine mod Himlen,

og greb hans Haand, ligesom for at ville kysse de kraftfulde Fingre, som Tegn paa en dyb og inderlig Følelse.

Men den gamle Schoolbred lagde sig derimellem, og, idet hun skjød Louise til Siden, udbød hun: "Af den Sort skulle vi intet have. Gaae hun hen i Skorsteenstrogen, Tomfrue! og, naar Henry er gaaen, saa kan hun jo faae mine Hænder at kysse paa, naar hun endelig skal have nogle at kysse. Og nu afsted, Henry! til gamle Simons; thi faaer den smukke Tomfrue Catharina et Nyb om, hvilket Selskab I har bragt hjem med Jer, da kunde det nok hænde sig, at hun holdt ligesaa lidt af det, som jeg. Men hvad nu? er Manden da bleven reent forrykt? Vil I gaae ud uden Skjold, og det, skjøndt Byen er i saadant Oprør?"

"I har Ret, Gamle!" sagde Baabensmeden, og, uden at afvente flere Spørgsmaal, kastede han Skjoldet over sine brede Skuldre, og gik.

Trykfeil.

Side 2	Lin. 14	mægtiste læs: mægtigste
— 7	— 17	Convrefen l. Couvrefen
— 16	— 4	den l. det
— 21	— 16	for l. for
— 31	— 9	nedenfra: ved l. ved,
— 42	— 2	kjøbe l. kjøbe,
— 54	— 5	Baabendrageren l. Baabensmeden
— 59	— 7	nedfr. Cappelporten l. Capelporten
— 69	— 8	Datter: l. Datter;
— 71	— 15	plumt l. plumpt
— 76	— 6	Karnt l. Karet
— 77	— 14	den siger l. du siger
— 83	— 3	de l. det
— 108	— 4	nedfr. Convrefen l. Couvrefen
— 110	— 6	nedfr. de l. det
— 112	— 12	have l. havde
— 116,	nederste Lin.	Geledderne l. Geledderne i
— 117	Lin. 21	Knurren l. Knurren,
— —	— 27	Charecteer l. Character
— 119	— 13	Bee l. Be-
— —	— 14	ham: l. ham;
— —	— 15	Slagsbrødr; l. Slagsbrødre
— 124	— 4	herved l. her ved
— 143	— 14	Veitet l. Veiret
— 151	— 18	snare l. snarere
— 153	— 17	her l. har
— 173	— 14	omvandrende l. omvandrende
— 190	— 17	Eigegyldig l. Eigegyldighed
— 195	— 6	ogsaa at. l. at ogsaa

